호텔 디어그레이스

DEĞERLİ HATIRALAR OTELİ

MİN IAN

RESEPSİYON

YUZU

senin **edebiyatın!**

İstanbul 2026

호텔 디어 그레이스
Hotel Dear Grace
Değerli Hatıralar Oteli

© 2024, 민이안 [Min Ian]

Çeviri: Büşra Zor

Yuzu Kitap: 30
Roman: 24

Yayın Yönetmeni: Merve Okçu
Editör: Gizem Olcay
Son Okuma: Şevval Uzun
Kapak İllüstrasyonu: NOMA @noma.dic
Kapak Uyarlama: Kısmetgül Albayrak
İç Tasarım: Timaş Grafik Tasarım

BİRİNCİ BASKI

Yayın No: 30
ISBN: 978-625-92454-0-9

1.Baskı: Nisan 2026
Raf: Genç Yetişkin Roman

© *호텔 디어 그레이스 (Hotel Dear Grace)* orijinal adıyla Dasan Books Co., Ltd. tarafından yayımlanan bu eserin Türkiye'deki tüm yayın hakları, yapılan anlaşma kapsamında YUZU KİTAP YAYINCILIK A.Ş.'ye aittir. 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu uyarınca hiçbir şekilde basılı ya da dijital olarak kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayınlanamaz. Bu yolla üretilmiş kopyalar bulundurulamaz. Tanıtım amacıyla kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

YUZU KİTAP YAYINCILIK A.Ş.
Bahçelievler Mah. Zübeyde Hanım Cad. No:8
Üsküdar, İstanbul - Türkiye

www.yuzukitap.com
bilgi@yuzukitap.com
Tel: (0212) 511 24 24
Sertifika no: 45586
yuzukitap

Baskı ve Cilt: WPC Matbaacılık
Sertifika No: 50884
Adres: Osmangazi Mah. Mehmet Deniz Kopuz Cad. No: 17-1 Esenyurt / İstanbul
Tel: (0212) 886 83 30

... 호텔디어그레이스 ...

DEĞERLİ HATIRALAR
OTELİ

MİN IAN

RESEPSİYON

Min Ian

Min Ian, Korea Science and Technology Publishing Association'ın düzenlediği İlk Roman Ödülü'nde *Gözlerimi Açtığım Yer Bir Mezardı* eseriyle Büyük Ödül'ü kazandı. Ayrıca Dong-A Science tarafından düzenlenen 2023 Bilim Kurgu Ödülleri'nde *Tardigrade People* adlı eseriyle ödüle layık görüldü. Belirli bir türe bağlı kalmaksızın hikâyeler kaleme almaya devam ediyor.

Büşra Zor

2024 yılında Erciyes Üniversitesi Kore Dili ve Edebiyatı bölümünden mezun oldu. Bitirme tezini psikoloji alanında bir Korece kitabı Türkçeye çevirerek tamamladı. Şu anda serbest çevirmen olarak çalışıyor, Koreceden Türkçeye haber ve yazılı/görsel içerik çevirileri yapıyor. Kore kültürü, toplumu vb. üzerine dijital platformlarda içerik üretiyor.

GİRİŞ

"Nasıl yani? Burası olması lazımdı?"

Eunhye telefonundaki harita uygulamasını kontrol etti. Değerli Hatıralar Oteli. Uygulamaya girdiği varış noktası gözünün önünde duran binayı gösteriyordu. Telefonun ekranını yüzüne yakınlaştırıp haritayı büyüterek baktı. Polis merkezinden çapraz olarak uzanan sağ taraftaki ara sokaktaki ilk bina. Doğru yerdeydi.

"Bu otel hangi cehennemde?"

Eunhye terk edilmiş bir bina gibi görünen köhne mağazanın önünde etrafına bakındı. Antik ahşap otel şöyle dursun, faaliyette olan bir yerin ışıklı tabelası bile görünmüyordu. Bu ara sokak, 'boş' yazılı bilgilendirme afişlerinin asılmaması dışında, kentsel dönüşüm öncesinde boşaltılmış kasvetli bir sokaktı.

"Ah, böyle olacağını biliyordum! İlk gece ücretsiz dediler bir de, tahmin ettiğim gibi tam anlamıyla dolandırıcılık!"

Aniden ürpertici bir soğuk bastırdı. Tek bir ayak izine bile rastlanmayan dar ve loş ara sokakta, Eunhye soğuğu

iliklerine kadar hissediyordu. Birkaç metre ötedeki ana caddenin parıltılı ışıkları, bu ara sokağın hemen önünde bıçakla kesilmiş gibiydi. Eunhye rüzgârlığının önünü kapattı. *Önce ana yola geri dönelim*, dedi kendi kendine. Genç kadın köhne binanın girişinde arkasını döndü.

Tam o esnada arkasından şıngır şıngır bir zil sesi duyuldu. Keskin ve zarif bir sesti ama böyle kasvetli bir yerde duymak biraz ürkütücüydü. Eunhye her türlü duruma karşı hazırlıklıydı, ara sokaktan tek nefeste koşarak çıkmaya hazır bir şekilde başını çevirdi.

Köhne binanın girişindeki yuvarlak aydınlatma, ne zamandır bilinmez, yumuşak bir ışık yayıyordu. Hafifçe açılan çift kanatlı alüminyum kapının aralığından biri küçük bedeniyle dışarı doğru uzanıyordu.

"Hanımefendi?"

Eunhye, o sesi tek seferde tanıdı. Kendisiyle telefonda konuşan otel çalışanının sesiydi.

ÜCRETSİZ DENEYİM

Eunhye'nin otelin afişine tıklaması tamamen bir tesadüf eseriydi.

En kötü haliyle dizüstü bilgisayarının karşısına geçip otel karşılaştırma sitesine giren Eunhye, tıkır tıkır ses çıkaracak kadar sert bir şekilde farenin tekerini döndürüyordu.Yıldız derecelendirmesi ve yorumları inceliyor, bir sonraki sayfa butonuna basıyor, tekeri döndürüyor, yıldız derecelendirmesi ve yorumları inceliyor...

Tam olarak ne zaman biteceğini Eunhye'nin kendisinin bile kestiremediği bu otomatik eylem, hiç beklenmedik bir güç alarak yepyeni bir evreye girdi. Renk doygunluğu yüzde elli kadar azalan ekranın tam ortasında gri bir daire fırıl fırıl dönmeye başladı. Normalde bir sonraki sayfa butonuna bastıktan sonra ekran değişir ya da yavaş olsa bile daire iki üç tur kadar döndükten sonra diğer sayfa açılırdı, dairenin bu kadar dönmesine rağmen ekranın kilitli kalması iyi bir işaret değildi.

"Of, sinir küpüne döndüm zaten, internetin nesi var?"

Eunhye wi-fi penceresini kapamayı denedi. Ancak ne yazık ki ekranın sağ üstünde yer alan küçük X butonu etkinleşmedi bile. Genç kadın klavyesini yumruklayacaktı neredeyse, yumruğunu sıkıp sakinleşmeye çalıştı.

"Tamam, öyle olsun. Böyle bir durumda otel tatili neyime..."

Vazgeçen Eunhye, dizüstü bilgisayarının açma-kapama düğmesine parmağını uzattığı anda sonsuza dek sürecekmiş gibi görünen dönme hareketi aniden sonra erdi ve yeni bir sayfa belirdi.

"Bilgisayar bile benimle alay mı ediyor?"

Elbette sadece bir nesneden ibaret olan dizüstü bilgisayarı, kasıtlı olarak kendi isteğiyle hareket etmiş olamaz tabii ama hayatta, dünyadaki tüm nesnelerin tek bir kişiyi kızdırmak için elinden geleni yaptığı günler de olmuştur. Üstelik o gün, ailesinin bile Eunhye'ye karşı oldukça agresif olduğu bir gündü, genç kadının bazı düşünceleri paranoyakça olsa da anlaşılabilir bir yanı vardı.

Eunhye kamburlaşmış omurgası, eğik boyun omuru ve çatık kaşları nedeniyle görünüşü normalden farklıydı. Tesadüfen değerli bir şey keşfetti: Kimsenin bilmediği bir hikâyeyi barındırıyormuş gibi hissettiren antik iç tasarımlı ahşap bir otel. Tanıtım amaçlı yayınlanmış bir ilan gibi de değildi, yıldız derecelendirmesi şöyle dursun, hakkında tek bir yorum bile olmayan tuhaf bir oteldi.

Eunhye o gün sinirlenip kaderinde bile olmayan otel tatili için bilgi almak yerine her zamanki gibi internet romanları okusaydı ne olacaktı? Ya da sabrı tükendiği için gri daire on üç kere döndüğünde bilgisayarı zorla kapamaya çalışsaydı? Üstelik birçok sebepten ötürü Eunhye,

bu otelin afişini ebediyen keşfedemeyebilirdi. Genç kadın bu durumu kader olarak yorumladı. Bu, beynin tesadüfleri reddedip her şeye bir anlam yüklemeye çalışma işlevinden kaynaklanan bir yanılsama da olabilirdi ama Eunhye'nin bunu kader olarak değerlendirmesinde otelin tanıtım yazısı büyük rol oynadı:

Hayallerinize hizmet etmek isteriz.
Bugüne özel, sadece sizin için.
-Değerli Hatıralar Oteli-

Bu anlamsız tanıtım yazısını gören Eunhye, büyülenmiş gibi otelin afişine tıkladı. Tanıtım bölümünde, 19. yüzyıldan Batılı bir yazarı taklit ediyormuş gibi görünen kısa bir metin yer alırken otel bilgileri bölümündeyse oda bilgisi, giriş ve çıkış saatleri, ek olanaklar, kahvaltı seçeneği gibi temel bilgilerden ziyade sadece 'görüşme sonrası karar verilecektir' yazıyordu. Otelle ilgili görseller sepya tonlarında çekilmiş ahşap otel lobisinden ibaretti, oda veya restoran gibi dahili olanakların fotoğrafi yoktu. Üstelik konaklama da ücretsizdi.

"Nasıl yani? Hayalet işletme falan mı?"

Bu aşamada bu tuhaf otele olan merakı birden kaybolup *geri* tuşuna basmalıydı ama genç kadın ısrarla *haritada görüntüle* butonuna basıp otelin konumunu kontrol etti. Şaşırtıcı bir şekilde bu otel, Eunhye'nin evine yakın bir ana caddedeydi. Sitede yazan numarayı aramaya karar verdi. Telefon iki kez çaldıktan sonra açıldı.

"Merhaba hanımefendi. Arayacağınızı tahmin etmiştim."

Genç bir ses tonuyla telefonu açan çalışanın verdiği cevap, en az otel tanıtımı kadar kafa karıştırıcıydı. Eunhye

cevap verecek bir söz bulamadan çalışan konuşmaya devam etti.

"Hanımefendi, otelimiz tam hayalinizdeki gibi. Bir kez gelip görün. Hoşunuza gitmezse rezervasyonunuzu iptal edebilirsiniz. Ayrıca ilk gece konaklamayı ücretsiz sunduğumuz için rezervasyon veya iptal konusunda endişelenmenize gerek yok. Bugüne özel, bilgi almak için aradığınızdan size sunduğumuz bir avantajdır."

Telefonun ucundaki ses son cümleyi söylerken sanki sızdırılmaması gereken bir bilgiyi aktarıyormuşçasına fısıldadı. Şüphe uyandıran bir işletmeydi ama Eunhye otelin eşsiz konseptinden etkilenmişti. Ayrıca bu genç sesli çalışan tuhaf bir şekilde güven vericiydi. Aynı zamanda otelin konumu da ana caddedeki polis merkezinin hemen yanındaydı, şüpheli bir durum sezerse doğruca polis merkezine koşardı.

Böylece Eunhye karar verdi. Rezervasyon yaptıracaktı.

"Otel tatiline tek başına gitmenin ne eğlencesi var ki?" diye mırıldandı Mihye. Alaycı bir konuşmaydı ama Eunhye bir tepki verirse kaybeden taraf kendisi olacaktı. Aniden parlarsa neler olacağını gözünde canlandırdı. Mihye'nin asık suratı aklına geldi.

Ne? Ben sadece kendi kendime mi konuşuyordum? Tartışma çıkarmaya çalışmıyorum, sadece merak ettiğimden. Tek başına sessiz bir şekilde dinlenmek istiyorsan odadaki yatak en rahatı değil mi? Hayır, tuhaf olduğun için değil, kendi fikrimi söylüyorum.

Eunhye zihninde canlandırdığı sahneleri silmeye çalıştı. Derin bir nefes alıp herhangi bir tepki vermemek, doğru cevap buydu.

Mihye, Eunhye'nin sinirlerini bozup işin içinden sıyrılma konusunda Zhuge Liang'ı bile gölgede bırakacak bir strateji

uzmanı; aynı zamanda onun üç yaş küçük kız kardeşiydi. Yakın zamanda erkek arkadaşıyla birlikte düzenleyeceği ailelerin tanışma merasimi ve düğün fotoğraf çekimi öncesinde diyet yapması gerektiğini söyleyerek öğün miktarını gittikçe azalttı, geçen aydan itibaren akşam yemeğini onlarla birlikte yemiyor, oturma odasında tek başına salata yiyordu. Eunhye, Mihye'nin varlığını görmezden gelmeye çalışarak tabaktaki konserve ete uzandı. Tam o esnada bir metal sesiyle yemek çubuğu tutan parmaklarına bir titreşim yayıldı. Eunhye dudağını bükerek annesine baktı.

"Neyin var?"

Annesi, Mihye'nin olduğu oturma odasına doğru yemek çubuklarını sallayarak konuştu.

"Ona baktığında bir şey hissetmiyor musun?"

"Ne hissetmem gerekiyor?"

"Hiç mi bir şey hissetmiyorsun? Gerçekten de rahat yaşıyorsun, rahat."

"Bu ne demek şimdi. Benim hayatım da yorucu tamam mı?"

Eunhye bir kez daha yemek çubuğuyla ete uzandı. *Çın, çın!* Annesi öncekinden daha sert ve üstelik tam iki kez sinirli bir şekilde Eunhye'nin yemek çubuğuna vurdu. Eunhye iştahı aniden kesildiği için yemek çubuklarını *tak* diye masaya koydu.

"İyi de neden bunu yapıyorsun? Anlamanı beklemeden açıkça söyle!"

Annesi, Eunhye'nin sözlerine alaycı bir şekilde güldü.

"Açık mı konuşayım? Peki, o halde konuşayım. Şuraya bak. Kardeşin bu kadar zayıf olmasına rağmen kendine sü-

rekli dikkat ediyor. Ama sen? Sen ne yapıyorsun? Mihye'nin düğününde, güya biricik ablası olarak patates çuvalı gibi orada dikilmeyi mi düşünüyorsun? Aman sorun çıkmasın diye dırdır etmemeye çalışıyorum ama... Ne var? Neye bakıyorsun öyle? Açık konuşmamı istediğin için doğruları söyledim, birden sinirleniyorsun öyle mi? İşte böyle olduğun için seninle doğrudan konuşmamaya çalışıyorum. Bozulduğunu bu şekilde belli ettiğin için."

Eunhye elini göğsüne koydu ve derin bir nefes alıp yavaşça verdi. *Dayan, dayan.* Burada bağırıp çağırsan da hiçbir şey çözülmeyecek, sadece evdeki atmosferin daha da kötüleşeceği gün gibi ortada.

Eunhye titreyen sesini kontrol etmeye çalışarak sakince, "Anne, bunları açıkça söylediğin için bozulmadım, alınacağım sözler söylediğin için bozuldum," dedi.

"Ah canım! Keyfimden mi söyleniyorum sanıyorsun? Halbuki kendine biraz özen göstersen ne kadar iyi olurdu! Sen düzgün bir şekilde kendine bakmış olsaydın, ha? Annenin böyle söylenecek bir sebebi olur muydu? Kendi başına yapman gerekeni yapmadığın için hatırlatıyorum sadece, neden sinirleniyorsun? Bu nasıl bir tavır böyle? Her şeye karşılık veriyorsun."

"Başından beri onun evlilik meselesine neden beni bulaştırıyorsunuz? Neden beni işin içine çekiyorsunuz? Bu kaçıncı oldu? Eskiden böyle değildiniz! Aileler tanıştığından beri stresten çıldıracağım. Şu haline bak, kendine bak! Ne yani? Kendime bakmıyorum diye onun erkek arkadaşı evlenmekten mi vazgeçecekmiş?"

Eunhye *kendine bak* sözünü her söylediğinde yengeç gibi iki parmağını gözlerinin yanında aşağı yukarı hareket ettirerek sinir bozucu bir şekilde karşılık veriyordu. Annesi

şaşkınlıktan söyleyecek söz bulamamış gibi hafifçe başına dokundu. O sırada sessizce yemeğini yiyen babası, boş bardağı annesinin önüne uzatarak,"Su iç," dedi.

Annesi bezmiş bir yüz ifadesiyle önüne gelen saçları geri itip babasının boş bardağına su doldurdu. Evde sakinlik içinde yankılanan tek şey su doldurma sesiydi. Bardağın üçte ikisi dolduğunda annesi sürahiyi kaldırdı ve babası bardağı usulca alıp tek kelime etmeden suyu içti. Yutkunma sesleri... *Çatır çutur, hapır hupur, katur kutur, şapur şupur* yemek yeme sesleri... Boğulacakmış gibi hissettiren bir sessizlik vardı. O esnada oturma odasındaki Mihye umursamazca sessizliği bozdu:

"Erkek arkadaşım da aynı fikirde. Yüz hatların fena olmasa da kilon yüzünden ışığını yansıtamadığını düşünüyor. *Kilo verse çok güzel olur,* dedi."

Az öncesine kadar patlayacakmış gibi yükselen Eunhye'nin nabzı birden düşüverdi. Öyle ki üşümeye başladı, elleri ve ayaklarının buz kestiğini bile hissetti. Eunhye, Mihye'ye bakarak kısık sesle ve serinkanlılıkla sordu:

"Erkek arkadaşın öyle mi söyledi?"

"Evet."

"Ve sen de bunu bana mı söylüyorsun?"

"Evet, n'oldu ki? İltifat değil mi? Bir düşünsene. Düğün albümü yapıldıktan sonra her iki tarafın ailesi de fotoğrafları uzun yıllar saklayacak, bu durumda senin de güzel çıkman hoş olurdu. Haksız mıyım?"

"Yeter. Ben düğüne katılmıyorum. Keyfinize bakın."

Eunhye bombayı patlatıp birden ayağa kalktı. Sanki bu düşünce bir anlığına havada asılı kalmış gibi durumu biraz

geç kavrayan annesi, Eunhye'nin arkasından bağırdı. Kadının ağzından pirinç taneleri fırladı, babası kaşlarını çattı. Oturma odasındaki Mihye çığlık attı.

"Nesi var bunun? Küfür mü ettim, ne dedim sanki? Sadece başka birinin iltifatını ilettim! Kendi kendine birden tepesi attı diye kardeşinin düğününe gelmeyeceğini mi söylüyor? Anne, ablam kafayı yedi değil mi? Düğünümde beni rezil etmeyi kafasına koyduğu için böyle davranıyor, baksana! İyi olduğumu görmek istemediği için!"

Mihye gözyaşlarına boğulmuştu. Onu teselli eden annesinin sesi de değişmişti.

"Hey, Seo Eunhye! Kardeşinden özür dilemeyecek misin? Her seferinde önemsiz şeylerden sorun çıkıyor sorun! Seo Eunhye, seni zilli! Derhal odandan çık!"

Eunhye haksızlığa uğramıştı. *Ben neyi yanlış yaptım da bu kadar kötü evlat muamelesi görüyorum?* Eunhye bundan sonra neler olacağını düşündü. İster oturma odasına çıksın ister odasında bu duruma katlanmaya devam etsin, annesi tarafından azarlandığı aynı geleceğe varacağı apaçık belliydi. Eunhye ilk iş bu evden ayrılmaya karar verdi. Ama nereye gidecekti? Değerli Hatıralar Oteli'ne mi? Rezervasyon gününe daha vakit vardı. Erkenden evden çıkmalıydı yine de. Orada yer yoksa arkadaşının evinde rica minnet de olsa kalabilirdi.

Eunhye cep telefonunu, çantasını, paltosunu ve şapkasını alıp odadan çıktı. Hiçbir şey görmeyen ve duymayan biriymiş gibi acele etmeden oturma odasından geçip kapıya yöneldi. Bağırıp çağıran iki kadın ve bambaşka bir dünyada yaşıyormuş gibi duran bir adamın yaşadığı o evden böylece kaçıverdi.

İşte Değerli Hatıralar Oteli'nin önündeydi.

Eunhye'yi karşılamak için dışarı çıkan çalışan şaşırtıcı bir şekilde insan değildi. Altın rengindeki zarif düğmelerle süslenmiş lacivert bir üniforma giymiş ahşap bir robottu. Eunhye'nin ağzı açık kalmıştı.

"Hanımefendi, hoş geldiniz! Oteli görmeye mi geldiniz?"

Aklını başına toplayan Eunhye aceleyle çantasından tabletini çıkardı. Ardından çizim uygulamasını açıp 'kapı robotu' klasöründeki dosyayı açtı. Genç kadının hızlanan nabzı, dört nala koşan yarış atı gibi atmaya başladı. Akıllı saat taksaydı, yoğun bir egzersiz yaptığına dair yanlış bir kayıt oluşabilirdi.

Tablete bakan Eunhye hafifçe gözlerini ovuşturdu, ahşap robota tekrar baktı. Pürüzsüzce yontulmuş uzun bir gövde, rahatça hareket eden eklemler, Eunhye'nin beline varan boyu, top gibi yuvarlak yüz, kuş tüyüyle süslenmiş şapka... Karşısındaki ahşap robot, Eunhye'nin tablete çizdiği kapı robotu illüstrasyonuna tıpatıp benziyordu.

"Yoksa... Bu kapı robotu mu?"

Eunhye'nin mırıldanması üzerine robot, başına taktığı şapkayı çıkarıp eğilerek saygıyla selam verdi. O duruşu bile Eunhye'nin hobi olarak çizdiği kapı robotuyla aynıydı.

Kapı robotu, Eunhye'nin en sevdiği web romanı *Mezarda Sana Benzeyen Mavi Bir Gülle Karşılaştım*'da yer alan bir robottu. Az bilinen bilim kurgu-romantizm türündeki bu roman, halk arasında pek ilgi çekmese de en azından Eunhye, serinin devamını beklemenin mutluluğuyla yaşadı.

Eunhye sadece romandaki ana karaktere değil, aynı zamanda yardımcı karakterlere de ilgi duyuyordu. Kapı robotu Eunhye'nin en sevdiği karakterdi. Ana karakterlerin her seyahate çıktığında konakladıkları zincir otellerdeki kapı robotları birbirleriyle anılarını paylaşıyordu. Konaklayanların ilk defa gittikleri yerdeki kapı robotuyla bile eski bir dost gibi doğallıkla sohbet etmesi mümkündü. Antik ahşap gövdesine şık üniformasını giyip misafirleri karşılamak kapı robotlarının temel vazifesiydi.

Eunhye'nin tam karşısında duran ahşap robot gibi.

"Hanımefendi, çantanızı taşımamı ister misiniz?"

"..."

"Acaba sizi karşılamamdan memnun olmadınız mı?"

"Hayır, öyle değil! Şu anda her şey çok ani geliştiği için... Gerçekmiş gibi gelmediğinden. Tam da hayalimdeki gibi bir kapı robotu bu dünyada nasıl var olabilir? Rüya mı görüyorum acaba diye düşünüyorum."

Robot şapkasını hafifçe düzelterek cevap verdi.

"Hanımefendi, ilk aradığınızda sizi bilgilendirirken ne söylediğimi hatırlıyor musunuz? Otelimiz tam hayalinizdeki gibi. Gönül rahatlığıyla hayallerinize kavuşabileceğiniz en uygun ortamı sağlamak otelimizin sunduğu temel hizmettir."

Eunhye, kapı robotuyla konuştuklarını hatırlıyordu. Ancak bunun basit bir konsept değil de gerçeği kastettiğini kim bilebilirdi? Eunhye, karmakarışık zihnini biraz yokladıktan sonra, asıl söylemek istediklerini nihayet güçlükle söyledi:

"Affedersin kapı robotu, acaba sana dokunabilir miyim?"

Robot başını aşağı yukarı sallayarak olumlu bir cevap verdi.

"Sadece donanımsa ne zaman isterseniz. Fakat yazılım sorun oluşturur hanımefendi."

Eunhye, kapı robotunun tuhaf yanıtı karşısında kahkaha attı.

"Yazılıma elimi bile sürmem! Kapı robotu sistemine nasıl erişeceğimi bile bilmiyorum. Sadece gerçek olup olmadığını teyit etmek istedim. O halde tanışmamızın anısına el sıkışalım mı?"

"Ah, el sıkışmak. Bu güzel olur."

Robot sağ kolunu kaldırdı. Eunhye hafifçe eğilerek kapı robotunun elini tuttu. Robotun parmak eklemleri sırayla kıvrıldı, Eunhye'nin elini hızlıca kavradı. Eklemleri arasında belli belirsiz görünen hareket mekanizması, baskı uygulasa da asla rahatsızlık vermeyen doğru bir güçle Eunhye'nin elini kavrıyordu. Eunhye, kapı robotunun mühendisliği karşısında bir kez daha hayrete düştü.

"O halde el sıkıştığımıza göre artık size oteli gezdireyim mi?"

Kapı robotunun sözleri üzerine Eunhye aniden rüyadan uyanmış gibi hissetti. Eunhye karşısındaki eski binaya baktı. İç aydınlatma kapalı olduğu için içerisinin nasıl göründüğünü kontrol edemiyordu ama fotoğraflarda gördüğü o ahşap otel lobisi oradaymış gibi de değildi. Eunhye temkinli bir şekilde kapı robotuna sordu.

"Bu bina fotoğraftaki otel mi?"

Kapı robotu başını salladı.

"Hayır, burası danışma. Elbette otele bağlı bir alan ama."

"Yani otel başka bir yerde mi?"

"Evet. Takdir edersiniz ki şekli sabit olan binalarda müşteriye özel bir alan hazırlamanın sınırları vardır. Otelimiz hakkında bilgi almak isterseniz size özel hazırlanmış alana gitmemiz gerekecek."

Robot alüminyum giriş kapısını ardına kadar iterek açtı. Zil sesine tezat oluşturan sürtünme sesi kulakları kanatıyordu. Zamana yenik düşen metal kapı, zemine sürtünürken çığlık atıyordu sanki. Muhtemelen on beş dakika önceki Eunhye olsaydı, eski kapıdan içeri girmeyi aklının ucundan bile geçirmezdi. Bu, kapı robotunun büyüsü müydü yoksa? O keskin sürtünme sesi, sanki gizemli bir dünyaya doğru yol alan at arabasının tekerinden çıkan heyecan verici gıcırtı gibi hissettiriyordu. Tereddüt edecek bir sebep yoktu. Eunhye, kapı robotunu takip ederek yavaşça karanlık binaya girdi.

♈

İçerisi genç kadının tahmin ettiğinden daha karanlıktı. Azıcık da olsa giriş kapısının yakınından içeri sızan ışık hüzmesinin dışında zifirî karanlıktı ama robot, o karanlıkta bile emin adımlarla ilerliyordu. Işık yayma teknolojisiyle donatıldığından mıdır bilinmez, robotun bedeni ve kıyafetleri hafif bir parıltıyla kaplıydı. Genç kadın robotun silüetinin rehberliğinde yürüyordu. Derin denizde biyolüminesans bir deniz canlısını takip ediyormuş gibi hissediyordu.

Dört bir taraf karanlık olduğundan Eunhye bir anlığına mesafe ve yön duygusunu kaybetti. Bir metre mi yoksa beş metre mi yürüdüğünün, sürekli düz mü gittiğinin yoksa hafifçe yön mü değiştirdiğinin bilincinde değildi. Ama korkmuyordu da. Aksine bilmediği bir yere duyduğu me-

rak, korkunun yerini almıştı. Bu belki de kapı robotunun verdiği güven duygusundandı.

Ritmik ayak sesleriyle yürüyen robot olduğu yerde durdu. Eunhye de yürümeyi bıraktı. Bir süre sonra kapı robotuyla Eunhye'nin önünde büyük bir ekran aydınlandı. Karanlıktan dolayı odanın yapısını ayırt edemiyordu fakat ekranın olduğu yerde bir duvar vardı sanki. Değerli Hatıralar Oteli'nin lobisinin fotoğrafı ekranda belirdi.

"Değerli Hatıralar Oteli'ni tanıtayım."

Robotun sesiyle fotoğraf videoya dönüştü ve Dvořák'tan piyano üçlüsü için düzenlenen *Humoresques No.7* parçası çalmaya başladı. Lobinin yakınında hazırlanan küçük bir sahnede, her biri farklı boyut ve tasarımda olan ahşap robotlar piyano, keman ve çelloyu neşeyle çalıyordu.

"Otelimizin gurur kaynaklarından biri de bu robot üçlüsüdür."

Eunhye'nin ağzı açık kalmıştı, yüzünde bir gülümseme belirdi. Videodaki ahşap robotlar, Eunhye'nin sevdiği web romandaki müzisyen robotlardı.

"Şef robot da mı var?" diye mırıldandı Eunhye dalgınlıkla.

"Elbette."

Robot cevap verir vermez kamera mutfağa döndü. Fokur fokur kaynayan su ve cızır cızır pişen yağın sesine bıçak sesleri ritmik bir şekilde eşlik ediyordu. Yüzlerinin alt kısmı soğan gibi şişkin olan şef robotlar, uzunca bir şapka takıyordu, hepsi yemeğe odaklanmıştı.

"O halde oyuncu robot da mı var? Ah, tiyatro sahnesi olmadığı için muhtemelen yoktur."

"Ah, hayır. Otelimizde ek olanak olarak ileri teknoloji bir tiyatro salonu bulunuyor. Otelimizde kalırsanız performans sergileyen robotların sahnesini dilediğiniz gibi izleyebilirsiniz."

Tiyatro salonu görüntüsü ekranda belirdi. Çeşitli bileşenlerden oluşan ve rengârenk kumaşlarla hazırlanmış oyuncu robotlar, birbiriyle senkronize bir şekilde dans ediyor, düello yapıyor, yerde uzanıyor ve çeşitli hareketler sergiliyordu. Genç kadın hayran hayran izliyordu.

"Vay, bir otelde tüm bunlar nasıl olabilir?"

Robot centilmen gibi eğilerek, "Burası hayalinizdeki gibi tam donanımlı bir otel," dedi.

Değerli Hatıralar Oteli'nin olanaklarını daha fazla kontrol etmesine gerek yoktu. Eski püskü bir odada kalacak olsa da sadece romandaki robotlarla gerçek hayatta tanışabilmesi bile güzel bir deneyim olurdu. Hayır. Böyle gibi bir günde o eve geri dönmektense hasır bir yatakta uyuyacak olsa da kapı robotunun peşinden gitmenin çok daha tatmin edici olacağına emindi.

"Bu arada rezervasyonuma biraz daha zaman var."

Eunhye son sözünü söylerken sesi kısıldı, kapı robotu bunu fark ederek hemen cevap verdi.

"İsterseniz aynı gün giriş yapmanız da mümkün."

"Gerçekten mi?"

"Evet. O halde otel hizmetinden faydalanırken dikkat etmeniz gereken hususlar hakkında hemen açıklama yapmamı ister misiniz?"

"Evet, lütfen!"

Kapı robotunun olumlu yanıtıyla Eunhye'nin kalbini heyecan kapladı. Clockpunk* tarzı bir otelde konaklayarak her türlü robotla tanışacağını düşününce evde hissettiği tüm stres uçup gitmiş gibiydi. Kapı robotu cebinden küçük bir ahşap tablet çıkarıp konuştu.

"Öncelikle konaklamanız boyunca odaları ve diğer olanakları herhangi bir sınırlama olmadan özgürce kullanabilirsiniz. Ancak otel müdürünün izni olmadan otel eşyalarını dışarı çıkarmanız kesinlikle yasaktır. Bu açıklamayı dinlediyseniz en üstteki onay kutucuğunu işaretleyiniz."

Kapı robotu, ahşap tableti uzattı. Tabletin en üstünde, az önce kapı robotunun söylediği içerik Korece olarak görünüyordu, yanında onay kutucuğu şekli belirdi. Eunhye kutucuğa tıkladı ve onay kutucuğu V şeklini aldı.

"İkinci olarak, Değerli Hatıralar Oteli, hayallerinizi yeniden canlandırmak için size özel tasarlanmış bir alandır. Sizin dışınızda herhangi bir ziyaretçinin girmesine izin verilmez ve bu otele dair herhangi bir bilgiyi başkalarına ifşa etmemelisiniz. Bu açıklamayı dinlediyseniz ortadaki onay kutucuğunu işaretleyiniz."

Eunhye başını yana doğru eğdi. Her şeyden önce, bu oteli bulduğu yer bir otel karşılaştırma sitesiydi ve kendisi tek kelime etmese dahi bu otele dair sır gizli kalabilir miydi? Ne olursa olsun bu yazı bir tuhaftı ama yine de ortadaki onay kutucuğuna bastı ve kutucuk V şekline döndü.

"O halde son ve en önemli noktayı aktaracağım. Otelde sunulan hizmetlerin çoğu tek seferliktir ve otel dışında-

---

* Cyberpunk ve steampunk'ın bir türevi olarak Da Vinci'nin mekanik tasarımına dayanan Rönesans dönemi bilim ve teknolojisini punk ile birleştiren bir türdür. (ç.n.)

ki dünyayı etkileyebilecek hayal hizmeti almak isterseniz bunun yan etkisi olabileceğini mutlaka göz önünde bulundurmalısınız. Hayal hizmetinin sonuçlarından otelimiz sorumlu değildir. Bu açıklamayı dinlediyseniz en alttaki onay kutucuğunu tıklayınız."

Üçüncü uyarı üstteki diğer içeriklerden daha kalın bir yazı tipiyle yazılmıştı, son cümle ise kırmızı renkteydi. Dünyayı etkileyebilecek bir hayal? Özellikle böyle bir hayali yoktu. Eunhye onay kutucuğuna bastı. Tüm onay kutucukları V oldu, en altta boş bir alan açıldı ve 'kayıt tamamlandı' mesajı ortaya çıktı.

"Böylece tüm hazırlıklar tamamlandı. Otele giriş için kaydınızı yapmaya gidelim mi?"

Eunhye başını salladı, biraz öncesine kadar videonun oynatıldığı ekranın ortasında beyaz bir çizgi belirdi ve o alan giderek genişledi. Daha yakından baktığında ekranın iki yana bölünmesiyle duvarın ötesinde bir alanın ortaya çıktığını fark etti.

"Lütfen asansöre binin hanımefendi."

Robot şapkasını çıkararak rehberlik etti. Önce Eunhye asansöre bindi, robot arkasından onu takip etti. Asansörde bir tane bile düğme yoktu. Eunhye parlak ışıklarla çevrili bir şekilde yukarı mı, aşağı mı, yana mı gittiğini bilmeden hareket etmeye başladı.

Hareket eden bir asansör söz konusu olduğunda, doğal olarak hangi yöne giderse gitsin o kuvveti hissetmesi gerekirdi ama Eunhye nasıl bir yerde olduğunu anlamaya çalışıyordu sadece. Dahası, kımıldamadan korkuluk gibi dikilen robota bakarken, zamanın durduğu bir dünyada

hayatta kalıp hareket edebilen tek kişi olduğu yanılgısına bile düşmüştü.

"Vardık hanımefendi."

Ne kadar zaman geçtiğini kabaca da olsa kestirmek zordu. Eunhye danışmaya girdiği andan beri duyularının gittikçe tuhaflaştığını düşündü.

Ancak bu düşünceleri bastırmak istercesine tanıdık bir melodi çınladı. Sıkıca kapanan asansör kapısı kendi kendine açıldı ve müziğin sesi daha da yüksek duyuldu. Videoda çalan Dvořák'dan *Humoresque No. 7* parçasıydı.

"Hanımefendi? Bu taraftan gelir misiniz?"

Eunhye'nin bindiği asansör doğrudan otel lobisine çıkıyordu. Ahşap otel, vernikle boyanmış hinoki servileriyle dekore edilmişti. Lambadan göz yormayacak şekilde yayılan sarımsı ışık da düzgün bir şekilde dekore edilen panjurlarla oldukça iyi uyum sağlıyordu.

Halinden memnun bir şekilde kapı robotunun peşinden yürüyen Eunhye, lobinin yakınında küçük bir sahne fark etti. Farklı boyut ve tasarımda olan robot üçlüsünün her biri sorumlu olduğu enstrümanla Humoresque'i çalıyordu. Eunhye ahşap otelin antik havasını daha da artıran robot üçlüsünün neşeli hareketlerini kaydetmek için telefonunu çıkardı.

Fakat kamera çalışmıyordu, ekrana yansıyan tek şey zifirî karanlıktı. Uygulamayı kapatıp tekrar açsa da sonuç değişmedi. O esnada yabancı bir ses duyuldu.

"Otelimiz hakkında bilgi sızdırma niyetinde olmasanız bile fotoğraf çekmekten kaçınmanızı rica ediyorum.

Elbette elinizdeki o ekipmanla gözlem yapmak bile başlı başına zor olacaktır."

Eunhye hızla sesin geldiği tarafa baktı. Kapı robotunun yanında siyah takım elbiseli bir kadın duruyordu. Kolları ve bacakları uzun olduğu için uzun boylu ve çekici görünüyor, kumral saçlarıyla tertipli ve ciddi bir izlenim veriyordu. Kehribar rengindeki irisleri derin ve berraktı, parlak dudakları, elmacık kemiklerinin altındaki hafif çökük yanaklarıyla güçlü bir uyum oluşturuyordu. Kadın belini hafifçe eğerek Eunhye'yi selamladı.

"Kusura bakmayın, önce kendimi tanıtmam gerekirdi. Ben otel müdürü May. Tanıştığıma memnun oldum."

Eunhye, kadının selamına karşılık verdi. Elbette selamlaşırken aklından bin bir türlü düşünce geçiyordu. Kapı robotunun yer aldığı web romanda May adında bir karakter yoktu. Romanı neredeyse ezberleyen Eunhye, karakterleri hatırlamaya çalıştı. Ancak böyle etkileyici bir görünüşe sahip kadın karakterin tasvir edildiği olmamıştı.

Gerginlikten midir bilinmez karnı guruldadı. Ecel terleri döken Eunhye fark ettirmeden karnını örtmeye çalıştı.

Tam o sırada May, "Sizi hemen restorana götüreyim," dedi.

"Efendim?"

Eunhye'nin tepkisini gören May nazikçe gülümseyerek cevap verdi:

"Akşam yemeğinin ücretsiz olarak sağlandığı bir otelde kalıyorsunuz ve yemek yiyip gelmiş gibi de görünmüyorsunuz. Akşam yemeği için mükemmel bir zamanlama."

May'in bakışları Eunhye'nin sağına kaydı. Büyük akrep ve yelkovanın yer aldığı duvar başlı başına devasa bir saat şeklindeydi. Hatta Romen rakamlarının yazılı olduğu kadranın arkasında karmaşık bir şekilde iç içe geçen ibrelerin hareketi açıkça görülebiliyordu.

Tekrar May'in sesi duyuldu.

"O halde hanımefendi, çantanızı kapı robotuna teslim edebilirsiniz."

May'in sözleri üzerine sanki bunu bekliyormuş gibi olan kapı robotu, Eunhye'nin önünde dizinin üzerine çöküp ellerini kaldırdı. Kraliçeye hizmet eden bir şövalyenin duruşu gibiydi. Eunhye bir anlığına afalladı ama sonra omzuna taktığı çantasını robota verdi.

"Çantanızı odanıza bırakacağım, siz akşam yemeğinizin tadını çıkarın. İyi eğlenceler."

Robot yavaş yavaş yürümeye başladı. Ahşap zeminde çınlayan ayak sesleri, beton zeminde çıkan sesten daha net yankılanıyordu.

"Akşam yemeği yiyeceğiniz alan şu tarafta hanımefendi," dedi May.

Resotrana suşi restoranlarındakine benzer bir konveyör bandı kurulmuştu. Masanın karşısında şef robotlar yerlerini almış bekliyordu.

"Buraya oturun hanımefendi," dedi May sandalye çekerken.

Eunhye, May'e hafifçe başını eğerek teşekkür etti.

"Rica ederim. O halde yavaş yavaş düşünün ve karar verdiğiniz menüyü bana söyleyin. Ben de siparişinizi hemen şef robota ileteceğim."

"Peki, anladım."

Yerine oturan Eunhye önce menüyü aradı. Ancak masanın üzerinde veya yanında menü yoktu. Acaba duvara mı yapıştırdılar diye düşünerek etrafına da bakındı ama menüye benzer hiçbir şey bulamadı. Eunhye sipariş vermek yerine sürekli etrafına bakınıp ne yapacağını bilemediği için May sordu.

"Hanımefendi, bir sorun mu var?"

"Hayır. Sorun değil ama menü nerede?"

May, Eunhye'nin sorusuna hafif bir gülümsemeyle cevap verdi.

"Ayrı bir menümüz yok. Çünkü siz ne yemek isterseniz onu servis edeceğiz."

Eunhye şaşkın bir ifadeyle tekrar sordu.

"Ne istersem onu mu servis edeceksiniz? Gerçekten ben ne istersem isteyeyim onu mu yapacaksınız?"

"Evet, dediğiniz gibi olacak."

"Gerçekten mi? O halde havyar istersem havyar da verecek misiniz? Hem de ücretsiz."

"Elbette."

May'in göz işareti yapmasıyla şef robotlardan biri telaşla hareket etmeye başladı. Takır tukur, çatır çatur sesleri çıkararak hızlı el hareketleriyle çalışan şef robot, bir şeyler koyduğu tabağı konveyöre yerleştirdi. Kısa süre sonra tabak Eunhye'nin önüne geldi. Tabakta ince dilimler halinde kesilerek çiçek şekli verilmiş meyvelerin yanı sıra gouda peyniri ve havyarın bulunduğu küçük kanepe vardı.

Büyükçe bir tabakta sunulan kanepe biraz hayal kırıklığı yaratıyordu ama Eunhye ücretsiz bir yemekte havyarı nerede bulacaksın ki diye düşünerek minnetle yemeğini yemeye karar verdi. Genç kadın, havyarın tadı ağzından dolup taşacakmış gibi hissetti.

Balık kokusu, yağlı ve tuzlu!

Havyarın tadı normalde böyle miydi? Eunhye'nin yüzü istemsizce buruştu. Aslında havyarı ilk defa deniyordu. 'Pahalı yemek malzemesi' denince aklına gelen ilk şey havyar olduğu için bir kez olsun sipariş etmek istedi ama damak tadına bu kadar uymayacağını düşünemedi. Yine de yemeği çıkaramayacağı için iyice çiğneyip tek seferde yutuverdi. Tabaktaki yiyeceklerden en lezzetlisi meyveyle yapılan çiçek süslemesiydi.

"Restoranımızda en kaliteli yemek malzemeleri kullanılır ama bu ordövr sizin zevkinize uygun olmayabilir," dedi May su uzatırken.

Eunhye, May'in uzattığı suyu bir dikişte içti. Ağzını suyla temizlemek biraz daha iyi hissettirmesine hissettirdi ama aynı zamanda balık konusunun da yayılmasına neden oldu. Utanarak boğazını temizledi.

"Dürüst olmak gerekirse ilk defa yedim, damak zevkime pek uygun değildi."

Eunhye'nin dürüst cevabı karşısında May gülümsedi.

"Muhtemelen öyledir. Çünkü gerçekten istediğiniz şey o değildi."

"Öyle mi görünüyordu?"

"Evet. Az önce gerçekten istediğiniz şeyi değil de makul görünen şeyi seçtiniz. Ve sonucunda mutlu olmadınız."

May ona bir peçete uzattı. Eunhye ağzını silip konuştu.

"O halde 'bana lezzetli bir şeyler verin' dersem gerçekten istediğim bir şey mi çıkacak?"

"Bu oldukça kapsamlı bir sipariş. Yine de lezzetli bulacağınız yemekler sunarız. Mesela tercih ettiğiniz hazır ramyeon ya da dinlenme tesislerinde satılan elma reçelli waffle gibi yiyecekler de var. Ancak mutluluk seviyenizdeki değişimin o kadar da büyük olmadığı, ılımlı sonuçların da beklenebileceğini hesaba katmanızda fayda var."

Eunhye, May'in sözlerini onaylarcasına kafasını salladı.

"Doğru. Böyle lüks bir restorana gelmişken ramyeon veya waffle yemek istemedim ama kaliteli malzemelerle yapılmış yemekleri sevip sevmeyeceğimi de önceden kestiremiyorum."

"Fazla düşünmenize gerek yok. Otelimizde sunabileceğimiz harika bir akşam yemeği menüsünü çoktan hayal etmişsinizdir."

"Bunu düşündüğümü mü söylüyorsunuz? Bilmem, pek emin deği..."

O anda Eunhye'nin aklında bir anı şimşek gibi çakıverdi. Mihye'nin müstakbel dünürleriyle tanışacakları gün... O gün tüm canlılığını koruyordu sanki.

"Eunhye, ben önden çıkıyorum, sen de babanla birlikte kuaföre gelirsin. Giyeceğin kıyafetleri yatağın üzerine koydum, ayakkabılarını da girişe bıraktım. Onları giy, tamam mı?"

"Tamam."

Eunhye, çalıştığı ekrana bakarak üstünkörü cevap verdi. Bir müşterisinden acil bir tasarım revizyonu talebi alan Eunhye, hafta sonu sabahı bile piksellerle boğuşuyordu. Eunhye göz ucuyla saatini kontrol ederek çalışmaya devam etti. Revize edilmiş versiyonu ilettiğinde saat öğle vaktini geçmişti.

"Pekâlâ, bitti! Saçımı yeni yıkadığıma göre önce kıyafetlerimi değiştireyim."

Gelgelelim beklenmedik bir sorun ortaya çıktı. Kıyafeti giydiğinde küçük geldiğini fark etti. Düğmeleri iliklenebiliyordu ama o kadar dardı ki patlayacakmış gibi hissediyordu. Bedeni olmasaydı baştan farklı kıyafet giyerdi, üstelik yeni bir kıyafet bulmak için zamanı yoktu. Bu yüzden Eunhye bu zahmete birkaç saat katlanmaya karar verdi.

Uzun zaman sonra bir sünger yardımıyla fondöteni tampon hareketlerle uygulayıp rujunu sürdü, ardından saçlarını sıkıca topladı. Annesinin bıraktığı marka deri çantayı taktı.

Hazırlığını tamamlayıp oturma odasına çıkan Eunhye şaşkınlığa uğradı. Babası o ana kadar iç çamaşırıyla kanepeye uzanmış internetteki yetenek programını izliyordu.

"Baba, buluşma saat ikide! Hâlâ hazırlanmadın mı?"

"Saat o kadar oldu mu?"

"Geç kalacağız! Kıyafetlerin nerede?"

"Bilmiyorum ki," dedi babası rahatça.

Oturma odasına hızla göz gezdiren Eunhye, köşede duran askıda takım elbiseyi fark etti. Eunhye hemen kıyafetleri alıp babasına uzattı.

"Baba, bir an önce kıyafetlerini giy! Arabanın anahtarını nereye koydun?"

"Arabanın anahtarı... Nereye koymuştum?"

Eunhye, babasının cevabını beklemek yerine bizzat aramanın daha hızlı olacağına karar verdi. Makyaj masası ve yatağın yanındaki komodinin çekmecelerini karıştırırken oturma odasından babasının sesi duyuldu.

"Eunhye, yatak odasındaki dolaptan kravatımı getiriver, klipsli olanı."

"Tamam, getiririm."

Çekmeceden arabanın anahtarını alıp kıyafet dolabını açtı. Dar kıyafetiyle zorlanıyordu. Saat 13:25'ti. Acele etmeleri gerekiyordu.

"Anne, makyajınız bitti mi? Biz bir dakika içinde oradayız, hemen aşağı inin."

Araba kavşakta dururken Eunhye annesini aradı. Kuaför, evden arabayla üç dakika uzaklıktaydı. İki kişiyi aldıktan sonra buluşma yeri olan geleneksel Kore restoranına hareket ederlerse trafiğin yoğunluğu göz önüne alındığında bile neredeyse zamanında varabilirlerdi. Kısa bir süre sonra trafik ışığı yeşile döndü.

Babası kavşağın yakınındaki işlek bir caddenin girişinde arabayı park edip dörtlüleri yaktı. Çok geçmeden annesi ve Mihye sokağa çıktı. Annesi kabarık topuz yaptırmıştı, Minhye'nin uzun saçları fönlenmişti. Bir süre etrafına bakan ikili, uzakta park edilmiş arabayı fark edip hızlı adımlarla yürüdü. Etrafa gülücükler saçıyorlardı, keyifleri yerindeydi. Arka kapı gıcırdayarak açıldı, önce annesi arabaya bindi. Saç şekillendirme ürünlerinin kendine özgü yapay çiçek kokusu içeri doldu.

Annesi biner binmez, "Tatlım, kravat taktın mı?" diye sordu.

"Evet, taktım."

"Bakayım."

Annesi ön koltukların arasındaki boşluğa yüzünü dayadı. Babasının siyah kravatını gören annesi bir an ne diyeceğini bilemedi, sinirle babasının koluna vurmaya başladı.

"Aklını mı kaçırdın? Sana verdiğime ne oldu da bunu takıp geldin!"

Babası umursamazca karşılık verdi.

"Onu kendim bağlamam gerekiyor, tek başıma yapamıyorum."

"Sırf bunun için annemin cenazesinde verdiğim kravatı takıp gelmek olur mu!"

Eunhye güçlükle yutkundu. Babası dolaptaki kravatı istediği için vermişti, bunun o kravat olduğunu nereden bilebilirdi. Genç kadın gizlice annesini yokladı.

"Of, sizinle ne yapacağım ben! Cenazede verdiğim eşyaları uzun zaman önce atmanı söylemiştim ama sen onları atmayıp dolaba tıkıştırıp duruyorsun!"

"Sapasağlam bir şeyi ne diye atayım, israf olur."

"Öyle olsa da kızının tanışma etkinliğine cenaze eşyasıyla gelinir mi? Uğursuzluk getirirse ne yapacaksın be adam! Hiç aklın yok mu senin? Buluşmayı mahvetmeye mi karar verdin? Ya sen Eunhye, sen ne yapıyordun? Baban öyle bir kravatı takarken sen hiç aldırmadan öylece dışarı mı çıktın? Baban kravatı bağlayamıyorsa sen bağlamalıydın! Neden bu kadar dikkatsizsin?"

Eunhye, bu ani öfke karşısında haksızlığa uğramış hissetti.

"Neden birdenbire bana söyleniyorsun? Farklı bir kravatı olduğunu bile bilmiyordum. Ayrıca ben de kravat bağlamayı bilmiyorum."

"Ne? Vay canına, gurur duydum gurur! Bu yaşa gelmişsin, bir kravatı bile bağlayamıyorsan nasıl evleneceksin? Bunları bilmediğin için karşına bir adam çıkmıyor zaten!"

"Neden bu konuları açıyorsun? Bu konuşmanın şu anki duruma ne faydası var? Bunun yerine hemen eve gidip kravatı almak..."

"Saatten haberin var mı, ne ara eve gidip geleceğiz! Bari biraz erken çıksaydınız!"

"Oyalandıktan sonra mı çıktım evden? Çalıştıktan sonra çıktım! Baba, kravatını çıkar artık. Bu günlerde gençler takım elbiseyi kravatsız giyiyor."

"Aman tanrım, şuna bak! Dünürlerimizle tanışmaya öyle gidilir mi? Nerede ne giyineceğini bilmen gerekmez mi?"

"Ne yapalım şimdi? Karşıdaki pazara gidip hızlıca bir tane alıp geleyim mi? Ah, onlar alışveriş merkezinden bir markanın ürünü olmadığı için annemin hoşuna gitmez değil mi? O halde siz üçünüz geç kalmadan gidin. Ben de eve gidip o lanet kravatı alıp geleyim. Oldu mu?"

"Şu kız cidden... nereden öğrendin böyle konuşmayı?"

Arabanın içi bir anda buz kesti. Sadece dörtlü flaşörlerin sesi duyuluyordu. Otuz saniye otuz dakika gibi geçti ve Mihye bitkin bir sesle araya girdi.

"Olan oldu, gidelim artık. Şimdi çıkmazsak gerçekten geç kalacağız."

Babası el frenini indirip gaza bastı. Araba motor sesiyle birlikte hızlandı. Direksiyonu sert ve ani manevralarla çevirdi. Eunhye'nin ailesi şiddetli sarsıntıya dayanıp geleneksel Kore restoranına vardı. Neyse ki buluşmaya geç kalmamışlardı.

Eunhye'nin ailesi, içten içe morali bozuk olsa da müstakbel dünürlerini parlak bir gülümsemeyle karşıladı. Kendisi de 'yetişkinlerin dünyası böyle olsa gerek' diye düşünerek tebessüm etti.

"Ah, uzaktan gelmek zor olmuştur. Biz o tarafa gelmeliydik."

Annesinin mülayim ses tonu karşısında Eunhye'nin tüyleri diken diken oldu. Bu orta yaşlı zarif kadının, az önce arabada ailesiyle yüksek sesle tartıştığını söylese kimse inanmazdı.

"Olur mu öyle şey. Bu bahaneyle uzun zaman sonra Seul'e gelmek bizim için de iyi oldu. Haksız mıyım müdür bey?" diye sordu inci kolyeli orta yaşlı kadın, yanında oturan yaşlı beyefendiye doğru eğilerek.

Müdür bey dediği beyefendi altın renginde kalın çerçeveli gözlüğünü hafifçe düzelterek kahkahalarla güldü.

"Tüm bunlar Daeseok'un evlenecek uygun bir gelin bulması sayesinde değil mi? Oğlumuz gurbette tek başına yaşarken çok zorlanıyor ve yalnız hissediyordu ama Mihye kızımızın her zaman yanında durup ona güç verdiğini duydum. Her şey için minnettarım."

Başkentten uzak bir büyükşehirde kendi hastanesini işleten yaşlı beyefendi, gururlu gözlerle oğluna baktı. İnce uzun

yüzüne sevecen bir ifade takınan Daeseok, doktor olarak birinci yılında olan otuzlu yaşlarında bir gençti, Mihye ile altı aydır görüşüyordu. Birbirini sadece altı aydır tanıyan bir erkek ve kadının evlenmeye karar vermesi, Eunhye için anlaşılması zor bir durumdu ama Mihye ve Daeseok, ilk görüşte birbirine âşık olmuşlardı.

"Elbette. Mihye'yi böylesine güzel büyüten anne ve babama minnettarım! Ah, tabii baldızıma da minnettarım!"

Daeseok iki eliyle Eunhye'yi işaret ederek arsız bir şekilde gülümsedi. Alışık olmadığı 'baldızım' hitabından daha da utanan Eunhye elinden geldiğince duygularını saklayarak başıyla onayladı. Tam o sırada garson mezeleri getirdi. Eunhye, tüm dikkatin ona yoğunlaştığı sohbetin akışını kesen garsona içinden teşekkür etti.

"Pekâlâ, yemek yerken yavaş yavaş sohbete devam edelim mi?"

Annenin önerisiyle yemek başladı. Dünürlerin ne konuştuğunu duymak imkânsızdı. Genç kadının açlıktan başı dönüyordu. Sabah erken uyanıp bir protein bar yiyerek öğlene kadar ekranla boğuştuktan sonra dar kıyafetler giyip buraya geldiği için karnının acıkması ve enerjisinin tükenmesi anlaşılır olsa gerekti. Yine de ilk meze olarak servis edilen nilüfer tohumu lapasını bitirdikten sonra enerjisi yerine geldi.

Sıradaki yemeği beklerken bir sorun ortaya çıktı. Eunhye'nin mezelerle ısınan midesi guruldayarak varlığını hissettirmeye başladı. Başta duymamış gibi yapıp devam etti ancak sesler iyice yükseldi. Uzun süre aç kalan bir mide, dar kıyafetin yarattığı rahatsız duruş, resmî bir ortamda bulunmanın verdiği gerginlik...

"Ah, hanımı kızımız çok acıkmış olmalı. Onu keyifle yemek yerken görmek ne güzel. Öyle değil mi müdür bey?"

"Evet. Can boğazdan gelir. Hanım kızım, rahat rahat bolca ye," dedi yaşlı adam şefkatle gülümseyerek.

"Evet baldızım. Daha fazla yemek istersen ek sipariş verebiliriz. Canını sıkma lütfen," dedi Daeseok da genişçe gülümseyerek.

Eunhye'nin yüzü utançtan kızardı.

Gerçekten kanının çekildiği bir andı. Müstakbel dünürler her yemek servis edildiğinde Eunhye'yi yemeye teşvik ediyordu. Muhtemelen rahat edemeyen Eunhye'nin gerginliğini azaltmak için iyi bir niyet güdüyorlardı. Genç kadın sürekli minnettarlıkla yiyormuş gibi yapmak zorunda kaldı. Tam anlamıyla bir eziyetti.

En büyük sorun ise genç kadının rahatsız edici kıyafetiydi. Geleneksel Kore mutfağından yemekler ilave edildikçe annesinin kiraladığı tasarım kıyafet Eunhye'nin karnını daha fazla sıkmaya başladı. Bu yüzden yemek ikram eden dünürlere, "Özür dilerim, hem gerginlikten karnım gurulduyor hem de kıyafetim nefes aldırmıyor, siz ben yokmuşum gibi yapın," diyebilseydi. Ama diyemezdi.

Tam o sırada annesi devreye girerek Eunhye'yi savundu:

"Eunhye'miz bu buluşmayı kaçırmamak için öğün atlayarak bugün öğlene kadar çalıştıktan sonra buraya geldi. Biricik kız kardeşini gelin gönderen bir abla olarak ne kadar da büyük bir sorumluluk taşıyordur. Şu anda oturduğu için fark edemiyorsunuz ama Eunhye'miz Mihye'den daha uzun, 173cm boyunda. Bu uzun boyu korumak için iyi beslenmesi gerekir değil mi? Ancak yeni şirketinde büyük bir projeyi üstlendiği için gece gündüz demeden çalışayım

derken doğru düzgün yemek yiyemiyor, biriyle ilişki yaşamaya bile vakti olmadığı için endişeleniyorum. Hal böyle olunca da kız kardeş ablasından önce müstakbel damat getirdi. Efendim? Evlilik düşünmüyor mu? Ah, hayır! Sadece çok çabalayan ve kendi işiyle gurur duyan biri olduğu için evliliği biraz sonraya erteledi. Bir anne olarak güvende hissetsem de endişelenmiyor değilim..."

Dinlerken sözlerin neresi savunma, neresi övünme, neresi iğnelemeydi, anlamak mümkün değildi ama Eunhye yine de gülüp geçti. O durumda yapabileceği tek şey, isteksizce yediğini belli etmeden yetişkinlerin ortamına uyum sağlamaktı. Yemeğin sonuna gelindiğinde nefes alıp vermek iyice zorlaştı. Yine de olay yaşanmadan gecenin sona ermesi büyük şanstı.

♈

Arabayla eve dönerken Mihye'nin bir hayli canı sıkkındı. Başta hiç konuşmayan Mihye, annesinin neden bu kadar sessiz kaldığını sorması üzerine patladı. Babasının cenazede kullandığı kravatı takmasından dolayı Mihye'nin tadı kaçmıştı, Eunhye'nin karnının guruldaması, annesinin Eunhye hakkında konuşmasıyla Mihye'nin ruh hali dibe vurmuştu.

"Anne, hep böyle yapıyorsun! Her zaman ablamın nelerde başarılı olduğunu, neleri iyi yaptığını söyleyip benimle kıyaslıyorsun! İlla ablamı övmek zorunda mıydın? Sen benim de annem değil misin?"

Mihye'nin öfkeyle içini dökmesi üzerine ne yapacağını bilemeyen annesi gözlerini kırpıştırıp boğazını temizledi.

"Hayır, yani... Ablanın karnından çok şiddetli bir ses geldiği için öyle yaptım. Dünürler şaşırmış gibiydi, havayı

değiştirmeye çalıştım. Aklıma gelmişken, Seo Eunhye! Senin şu lanet olası aşırı hassasiyetin midir nedir, bir şekilde çaresini bulamaz mıydın? Böyle önemli bir ortamda bu nasıl bir utanç?"

Sonunda oklar yine ona dönmüştü. Eunhye sıkan kıyafetinin düğmesini açıp rahat bir nefes alarak cevap verdi:

"Bu isteğe bağlı bir şey olsaydı, neden insanlar huzursuz bağırsak sendromu tedavisi görmek için o kadar zahmete girsin? Asıl rezil olan benim! Kıyafet yüzünden nefesim tıkandığı için öleceğim sandım... Neden bu kadar dar bir kıyafet getirdin?"

"Kıyafet dar değil, sen şişmansın," diye karşılık verdi kardeşi, annesinin yerine.

"Ne?"

Eunhye hoşnutsuz bir ifadeyle arkasını döndü. Arka koltukta kollarını kavuşturup oturan ve gözlerini devirerek öne bakan Mihye omuz silkerek konuştu.

"Yanlış bir şey mi söyledim? Pek çok kadının giydiği bedeni kiraladık, sana olmadıysa şişmansın demektir. Ayrıca bağırsak hassasiyeti diyorsun ama bugün bile hiç durmadan yemekleri tıka basa yedin."

"Hey! İskelet gibi çocukların giydiği kıyafetler, nasıl çoğu kadının bedeni oluyor? Ayrıca sence ben tıka basa yemek mi yedim? Ne yapsaydım? Dünürlerin karşısında *iştahım yok* deyip yemek çubuklarını masaya mı bıraksaydım?"

"Hayır da, biraz şirinlik yaparak durumu açıklayabilirdin. Onlar da anlayış gösterirdi, değil mi? Bu sadece senin sosyal becerilerinin eksik olmasından kaynaklanıyor."

"Ne? Hey, dürüst olmak gerekirse... Ah!"

Eunhye'nin vücudu şiddetle sarsıldı. Sadece Eunhye değil, arabadaki herkes şiddetle savruldu. Neredeyse kafasını arabanın camına vuracak olan annesi öfkeyle bağırdı.

"Öf, be adam! Bina otoparkına girerken virajı biraz daha yavaş alamaz mısın?"

Babası her zamanki gibi karşılık vermedi. Alevlenmeye başlayan kız kardeşlerin kavgası böylece kesiliverdi. Tabii bu, savaşın sonu olduğu anlamına gelmezdi. Sadece bir ateşkesti.

Odasına giren Eunhye kıyafetlerini değiştirir değiştirmez arkadaşı Yeongeun'ı aradı. Yaşananları en ince ayrıntısına kadar anlattı. Yeongeun her zamanki gibi Eunhye'nin anlattıklarını dikkatle dinledi ve Eunhye'nin tüm şikâyetlerine hak verdi.

"Her neyse, ne yediğimi bile bilmiyorum. Karnım guruldayıp durdu."

"Olur öyle şeyler. Orada ben olsaydım midem bulanırdı!"

"Gerçekten mi? Tuhaf olan ben değilim, değil mi?"

"Tabii ki! Hey, gelecek hafta birlikte lezzetli bir şeyler yemeye gidelim. Beli lastikli bir pantolon giy."

Eunhye, Yeongeun'ın önerisine kahkahayı patlattı.

"Harika fikir! Yemek yerken beli lastikli pantolon en iyisi! Acaba ne yesek? Stresli olduğumdan mıdır bilmem canım acılı bir şeyler çekiyor?"

"Acılı bir şey mi? Öyleyse uzun zaman sonra Yongdudong'a gidelim mi?"

"Ah, kızarmış perde ayaklı ahtapot mu? Tam da mevsimi! Çok iyi olur! Ama acılı bir şey hayal edince birden

canım kremalı gnocchi de çekti. Perde ayaklı ahtapot ve gnocchi'nin birlikte satıldığı bir restoran yoktur, değil mi?"

"Yoktur herhalde. Önceden de benzer bir sohbet geçmişti sanki."

"Ah, geçmişti. Kuzu şiş ve tom yum kung'un birlikte satıldığı bir yer olsa güzel olurdu demiştik. İkisi birlikte yendiğinde beklenmedik bir şekilde iyi gider gibi geliyor ama hiç denemediğimiz bir kombinasyon."

"Evet. Ülke sınırlarını aşan bir ziyafet."

"Doğru, gerçek bir lezzet bombası! Keşke yiyebilseydik."

Eunhye kıkırdayarak güldü.

Az önce bitirdiği kanepe tabağına bakan Eunhye tesadüf veya kadermiş gibi o anıyı hatırladı. Pekâlâ, benim hayal ettiğim her şeyi servis edebileceğinizi söylemiştiniz, değil mi? Eunhye masanın yakınında dik bir şekilde ayakta duran May'e bakarak konuştu.

"Bana baharatlı perde ayaklı ahtapot kızartması ve krema soslu gnocchi ile kuzu şiş ve tom yum kung birlikte olacak şekilde bir masa hazırlar mısınız?Yanına bolca susamı yaprağı ve taze kişniş koyun lütfen.Tatlı olarak taze kremalı kek ve ahududulu puding istiyorum.Ve demli bir arpa çayı. Böyle sipariş verebilir miyim?"

"Harika bir akşam yemeği menüsü. Siparişinizi hemen robot şefe ileteceğim," dedi May gülerek.

Eunhye'nin sipariş ettiği 'harika akşam yemeği' beklenenden daha hızlı konveyöre konuldu ve Eunhye'nin önüne ulaştı. Rastlaması zor bir kombinasyondu. Yemek

çubuklarını alıp en soldaki yemekten başlayarak tek tek tadına bakmaya başladı.

"Mmm! Lezzetli!"

Yemeklerin her biri o kadar lezzetliydi ki zihninde asılı duran kara bulutların arasından güneş ışığı parlıyormuş gibi hissetti. Acıyı saran kremanın yumuşaklığı, tekdüzeliğe fırsat vermeden birbirine karışan et suyu ve baharatların uyumu, yağı bastıran egzotik mayhoşluk... Su değirmeni gibi fırıl fırıl dönerek birbirini tamamlayan yemeklerin uyumu o kadar iyiydi ki ortalamanın üzerinde ünlü bir restoranda bile hissedemeyeceği üst seviye memnuniyet duygusu dalga gibi kabarıyordu. Üstelik servis edilen yemeğin porsiyonu, Eunhye'nin kondisyonu ve midesinin büyüklüğü önceden göz önüne alınıp sindirim kapasitesi hesap edilerek hazırlanmış gibi doğru miktardaydı. Bu sayede Eunhye çok yemenin getirdiği o can sıkıcı şişkinlik hissi olmadan yemeklerin hepsinin yiyebildi.

"Bu arada Müdür Hanım..."

"Buyurun hanımefendi."

"Bu restoran, az önceki havyar da dahil, böyle çeşitli yemek malzemeleri hep bulunduruyor mu? Çünkü lezzetli olmasına lezzetli ve yemekler de hızlı çıkıyor. Bunları bir ücret karşılığı olmadan verseniz de artakalan şeyler..."

Eunhye söylemek üzere olduğu sözleri yuttu. May, Eunhye'ye bakıp hafifçe gülümsedi.

"Hanımefendi, bu dünyada zararına iş yapan neredeyse yoktur. Elbette yüzde yüz diyemediğim için 'hiç' yerine 'neredeyse' dedim ama... en azından Dream Company'nin sahibi hayır işi yapan biri değil."

"Dream Company mi?"

"Evet hanımefendi. Otelimiz bünyesindeki kuruluşlardan biri."

"O halde bağlı kuruluşlar da bu şekilde mi çalışıyor?"

"Bu çok genel bir soru olduğu için kesin bir cevap vermek zor. Diğer bağlı kuruluşların işletme stratejisini bilmiyorum ama... Ziyaretçilere özel olarak hayallerinin sunulması ve ilk hizmetin ne olursa olsun ücretsiz sağlanmasının bağlı kuruluş fark etmeksizin temel bir prensip olduğunu biliyorum."

Eunhye'nin kafası karıştı. Otel sahibinin benzersiz bir konsept bulduğunu düşündü, tahmin ettiğinden çok daha büyük bir işletme gibi görünüyordu.

"Buraya girmeden önce otel hakkındaki bilgileri başkalarına anlatmamam konusunda uyarıldım. Böyle rüya gibi bir yerde yemek bile ücretsiz sunuluyor, bunun reklamının yapılmasına da izin verilmezse sahibi bundan kazanç sağlayabilir mi ki? Ah, çok irdelediğimden değil, sadece merak ettiğim için soruyorum. Ben merakına yenik düşen biri olduğum için..."

"Anlıyorum hanımefendi. Sorunuzu kötü amaçlı olarak algılamadım. Ancak istatistiksel olarak baktığımızda, Dream Company'nin ücretsiz ilk deneyim hizmeti oldukça verimli bir promosyon. İşletmemizle alakalı endişelerinizi bir kenara bırakıp kalan vaktinizde en az bir hizmetin daha tadını çıkarmaya ne dersiniz?"

Eunhye durumu kabullendi. En sevdiği kişi tarafından karşılanmak, zevkine uygun iç tasarım, istediği her şeyi sunan özel bir restoran gibi hizmetleriyle bile memnuniyet seviyesi böylesine yüksekken başka hizmetlerden de yarar-

lanan müşterilerin tekrar gelme oranı muhtemelen oldukça yüksektir ve ikinci ziyaretten itibaren yüksek bir ücret ödüyorlardır diye düşündü. May'e net ücreti sormamıştı ama maddi sıkıntılar nedeniyle ikinci kez gelemeyeceğini biliyordu. Öyleyse bu ziyaretin mümkün olduğunca tadını çıkarmalıydı. Eunhye coşkuyla kafasını salladı.

"Doğru söylüyorsunuz. Biraz daha hakkıyla tadını çıkarıp öyle gitmek isterim. Burada robot tiyatrosu olduğunu duydum... Başka hangi hizmetleri kullanabilirim?"

Eunhye'nin sorusuna May rahat bir yüz ifadesiyle cevap verdi:

"Sunduğumuz hizmetlere kendi isteğimizle karar vermiyoruz. Sadece sizin hayalinizle belirleniyor. Siz hangi hayalinizi gerçekleştirmek istersiniz?"

O an Eunhye bu otelin nasıl işlediğini tam olarak anladı. Biraz önce yemek sipariş ederken olduğu gibi istediği şeyi söylemesi yeterliydi. Restoranda tüm malzemeler şans eseri hazır bulundurulsa bile anında sağlanması mümkün olmayan büyük ölçekli bir tesis bile karşılanabilir miydi?

"Burada bir havuz var mı?" diye sordu genç kadın.

"Evet, var."

"Dalga da oluyor mu?"

"Elbette. Dalganın yönü ve şiddetinin sabitlenmesi ve ayarlanabilmesi de mümkün."

"Su kaydırağı da var mı?"

"İstediğiniz su kaydırağı şeklini bana bildirirseniz size uygun hale getirebilirim."

May bir saniye bile tereddüt etmeden cevap verdi. Tüm olasılıklara hazırlıklı oldukları için Eunhye istediği şeyi söylediğinde onu düzenleyip sunabileceklermiş gibiydi. Eunhye, gerçekten böyle bir şey mümkün mü diye merak etti ama hemen başını salladı.

"Sadece soruyordum. Aslında havuz sevmem. Özür dilerim."

Eunhye'nin cevabı karşısında bir süre sessiz kalan May, beklenmedik bir sohbet açtı.

"Biraz haddimi aşıyormuşum gibi gelebilir ama gerçekten yüzmeyi sevmiyor musunuz? Yoksa başkalarının bakışlarından mı rahatsız oluyorsunuz? Eğer sorun ikincisiyse burada endişeleneceğiniz bir şey yok. Çünkü sadece sizin kullanabileceğiniz bir havuz olacak."

Eunhye, May'in sözlerine şaşırdı.

Aslında sudan kaçınması, ailesinin onunla alay etmesinden sonra başladı. İlkokul öğrencisi olarak geçirdiği son yaz tatilinde ailesiyle gittiği sahilde Eunhye, yeni aldığı tek parça mayosunu giydi. Bunu gören Mihye, büyük vücudunun bir davula, kalın bacaklarının bir deniz aygırına benzediğini söyleyerek Eunhye ile dalga geçti. Genelde suskun ve tepkisiz olan babası, o gün kahkahalarla güldü. Annesi, ıslansa da sorun olmayacak bir kıyafet giymek yerine ne diye mayo için yalvarıp bu rezilliği yaşatıyorsun, diye azarladı.

O gün kumsaldaki herkes Eunhye'nin vücuduna bakıp gülüyordu sanki. Küçük kız o günden sonra mayo giymedi. Plaja gittiklerinde bile tüm vaktini kumda geçirirdi. Bu yüzden suyu sevmediği söylenemezdi. Küvette vücudunun yarısını suya sokup yüzer gibi salınmayı çok severdi. Bu, Eunhye'nin yalnızken tadını çıkarabileceği küçük bir mut-

luluktu. Ancak küçük bir küvet yerine büyük bir havuzu tek başına kullanabilme fırsatı ayağına gelmişti. Eunhye yutkundu.

"Ben..."

"Evet, hanımefendi."

"Fikrimi değiştirdim. Yüzmek istiyorum."

"Mükemmel bir tercih. İsterseniz size yüzmeyi öğretebilirim."

"Gerçekten mi? Harika, öğretin lütfen!"

"Anlaştık. Nasıl bir mayo hazırlamamı istersiniz?"

Biraz düşünen Eunhye parmağını şıklatarak söyledi.

Roy Lichtenstein çizimli etkileyici bir şey olsun! İnsanların dikkatini anında çekecek türden. Ah, böyle söyleyerek başka insanların da olmasını istediğimi kastetmiyorum. Yanlış anlamayın, olur mu?

"Tabii, anladım."

"O halde bu tatlıları kenara ayırır mısınız? Yüzdükten sonra acıkınca yerim."

Kafasını sallayan May, tatlıları şef robotlara geri gönderdi.

"Öyleyse havuza doğru gidelim mi?"

Önce May adım attı. Eunhye, lezzetli yemekler için şef robotlara teşekkür ettikten sonra May'i arkasından takip ederek restoranın dışına çıktı. Otel tatili beklediğinden iyi gidiyordu, genç kadının kalbi küt küt atmaya başladı.

Eunhye, derinliği bir metreyi bile bulmayan çocuk havuzuna götürüldü. İlk başta yetişkin birinin böyle bir yerde yüzmeyi öğrenmesinin doğru olup olmadığını düşünerek May'in yeteneğinden şüphe etti ama May, Eunhye'nin düşündüğünden çok daha sistematik bir şekilde yüzmeyi öğretti. Genç kadın önce su üzerinde yaprak gibi kalabilmeyi öğrendi. Bu denge pozisyonu genelde Eunhye'nin küvette tek başına salınırken yaptığı duruşa benziyordu.

"Nefesinizin tamamını vermeyin, sadece bir kısmını alıp vermeniz önemli. Batıyormuş gibi hissetseniz de panik yapmayın ve dizinizi kullanarak ağırlık merkezinizi bulmaya çalışın. Su yüzeyinde kalma hissine alıştığınızda yüzmek kolaylaşacaktır."

Eunhye, suyun üzerinde bir yaprak gibi yavaş yavaş salınıyordu. Suya batan kulaklarına gelen tarifi zor su sesi yüzünden sanki gerçekliği kaybetmiş ve farklı boyuttaki bir alandaymış gibi hissediyordu. Öylece vücudunu gevşetip salınırken suyun derinliği ne olursa olsun bir önemi olmadığını anladı.

"İyi gidiyorsunuz, hanımefendi. Çok hızlı öğreniyorsunuz."

Sırtüstü durma egzersizini tamamlayan Eunhye'nin ağzı kulaklarına vardı.

"Gerçekten mi? Heyecanlandım! Benim gibi birinin bile bunu başarabileceğini bilmezdim."

Eunhye'nin sözlerini duyan May, başını yana eğerek cevap verdi.

"Benim gibi biri derken neyi kastettiniz pek anlamadım ama yüzmeye yeni başlayanlar suya ilk uzandıklarında çok korkar. Ağırlık merkezini kaybedip suya birazcık battığında

bile paniğe kapılıp vücudunu yukarı kaldırırlar. Fakat siz, su elmacık kemiklerinizi örtecek kadar yükseldiğinde bile korkmadınız, bacaklarınız battığında da tekrar yükselerek ağırlık merkezinizi bulmaya çalıştınız. Bu oldukça etkileyici. Süreci biraz daha ileri götürebiliriz gibi görünüyor."

"Güzel!"

Eunhye suyun içinde nefes verip suyun dışında nefes alma yöntemini öğrendi. Su üstünde kalmak zor değildi ama aynı anda hem nefes alıp hem de tekme atmak enerjisini tüketiyordu. Hissiyat olarak kulvarın sonuna ulaşmıştı ama sadece yedi sekiz metre ilerleyebildi. Yine de genç kadın eğleniyordu. İlk günde bu kadarını başarmasının bile başlı başına etkileyici olduğunu söyleyen May'in övgüsü sayesinde kendine güveni gelmişti.

Havuzdan çıkan Eunhye, elleri ve ayakları titreyecek kadar yorulmuştu. Eğlenceli olduğu için aşırıya kaçtığı hissi de vardı. Şezlonga bayılacakmış gibi yığıldığında inlerken May, ona büyük bir havlu getirdi.

"Teşekkür ederim."

"Rica ederim."

May nazikçe gülümsedi ve Eunhye'nin uzandığı şezlongun yan tarafına baktı. Eunhye'nin gözleri de doğal olarak o tarafa kaydı. İkisinin aynı anda dikkat kesildiği yerde kapı robotu duruyordu. Eunhye şaşkınlıkla irkildi.

"Ah, korktum! Ne zamandan beri oradasınız? Kalbim yerinden çıkacak sandım!"

"Efendim? İyi misiniz hanımefendi? Kalbimin yerinden çıkacağını sandım derken aslında çıkmadığını mı kastediyorsunuz? Çıkma riski varsa hemen doktor robotu arayayım."

Eunhye kıkır kıkır güldü.

"Bu, çok şaşırdığıma dair bir deyim sadece! Havuzda ne işin var?"

"Kenara ayırdığınız tatlıyı getirmek için geldim."

Kapı robotu, üst vücudunu arkaya çevirip tepsiyle tekrar döndü. Elinde taze kremalı kek, ahududulu puding ve demli arpa çayı vardı. Genç kadının yüzüne birden renk geldi.

"Teşekkürler! Bacaklarım titrediği için restorana kadar nasıl gideceğim diyordum!"

Şezlongun yanındaki sehpaya tepsiyi koyan kapı robotu, çatal ve tatlı kaşığını da özenle yerleştirdi. Eunhye, çatalı eline aldı ve bir dilim keki ağzına attı. Karbonhidrat ve tereyağının tatlı uyumu dilinde eriyip gidiyordu. *Muhteşem* kelimesi ağzından çıkıverdi. Ahududulu pudingden tatmak üzereyken genç kadın birden durakladı.

"Ah, Müdür Hanım, siz de aç değil misiniz? Birlikte yemek ister misiniz?"

"Sorun değil hanımefendi," dedi May nazikçe.

Tavrıyla kapı robotundan daha çok robota benziyordu. Kısa bir süre ne yapacağını bilemeyen Eunhye'nin aklına bir fikir geldi, gözlerinin içi parladı.

"Sizinle birlikte yemek istiyorum."

"Öyle mi?"

"Evet! Böyle söylersem benimle birlikte yersiniz, değil mi?"

"İstediğiniz gibi yapacağım."

Kapı robotu, bunu bekliyormuş gibi sandalye çekip Eunhye'nin şezlongunun yanına koydu ve May için çatal

ve tatlı kaşığı bıraktı. May, sandalyesine oturup Eunhye ile birlikte tatlı yedi. Tabak kısa bir süre içinde boşaldı. Arpa çayı yudumlayarak ağzını temizleyen Eunhye eksik bir şeyler hissediyormuş gibi May'e baktı.

"Birazcık hayal kırıklığı değil mi? Bardak ramyeon gibi baharatlı bir şeyler yeseydik mükemmel olurdu."

O sırada kapı robotunun olduğu taraftan bir hışırtı duyuldu. Robot elinde birer bardak ramyeon ve termos tutuyordu. Eunhye sevinçten çığlık attı. Ancak neler olacağını bilmeden ışıldayan yüz ifadesi bir anda söndü.

"Ne oldu? Bir sorun mu var?" diye sordu May.

Eunhye sahte bir kahkaha atarak cevap verdi:

"Önemli bir şey değil. Bugün yaptığım egzersiz boşa gitti diye düşündüm."

Eunhye, bunları söylerken kollarına, uyluğuna ve göbeğine baktı. May hafifçe kaşlarını çattı. Eunhye'nin sözlerine anlam veremediği yüzünden anlaşılıyordu.

"Bugün yaptığınız egzersiz düzeyi, kardiyopulmoner dayanıklılığın gelişimini etkileyecek seviyedeydi. Gerçi bunu bir kenara bırakırsak sadece eğlenmiş olmanız bile yeterince anlamlıydı. Ama neden böyle keyifsiz şeylerden bahsediyorsunuz?"

"Ah..."

Eunhye bir süre May'in yüzüne dikkatle baktı. Robot misali düz bir ifadeyle kendisine bakan ahşap renkli irislerin içindeki tanıdık hissettirmeyen gözbebekleri garip bir şekilde hoşuna gitti. İnsanları yargılamayan gözler. İnsanların fiziksel hacmini tarayıp kategorilere ayırmayan gözler. Kendi

ailesinde bile göremediği bu içten bakışlarla karşılaşmak, o kadar yeniydi ki rüyadaymış gibi hissediyordu.

"Bu otelin neden yüksek bir geri dönüş oranına sahip olduğunu anlayabiliyorum. Dünyadaki herkes Müdür Hanım gibi olsaydı ne güzel olurdu, değil mi?"

"Böyle bir şey mi hayal ediyorsunuz?"

"Burada 'evet' dersem muhtemelen şöyle söyleyeceksiniz: *Bu çok kapsamlı bir istek. Yani dünyadaki tüm insanları yok edip yerine May'in klonlarını mı koyayım? Gerçekten bunu mu istiyorsunuz hanımefendi?*"

Eunhye, May'in sesini taklit etti. May ilk kez güldü.

"Düzgün bir rehberlik almışsınız gibi görünüyor," dedi May.

"Evet. Başta bu ne anlama geliyor diye düşündüm ama restoranda farkına vardım diyebilirim?"

"Demek öyle. O halde gerçekleştirmek istediğiniz bir hayaliniz daha var mı?"

"Bilmem."

Bir süre düşüncelere dalan Eunhye cevap verdi:

"Özellikle dünyayı değiştirmeye değer büyük hayallerim yok. Otel kullanım kılavuzunda da yazıldığı gibi nasıl bir yan etkisi olacağını bilemeyiz. Fakat benim gibi birinin bile yeterince eğlenerek yaşayabileceğinin farkına vardığım için küçük de olsa birçok insana mutluluk getiren bir şey güzel olurdu. Mesela en sevdiğim web romanın meşhur olup okunma sayısının hızla artması gibi..."

"O halde bunu mu istiyorsunuz? Karar verdikten sonra bunu geri alamazsınız hanımefendi."

"Evet, bunu istiyorum. Bu, benim için de güzel bir şey."

Büyük bir manası yoktu ama arka planda iki amacı vardı. İlki, hayran kitlesiyle birlikte iyi bir eserin keyfini çıkarmak istiyordu İkincisi, yazara güç verip ikinci bölümü hemen yayımlamasını diliyordu.

Eunhye yavaşça yerinden kalktı. Lezzetli bir akşam yemeği yedi, neşeli bir şekilde yüzdü, May'e masaj yaptırdı. Bu kadarını hatırlıyordu ama ondan sonrası yoktu. Masaj yatağında yüzüstü yatarken May ile sohbet etti. Eunhye'nin bedeni su üzerinde yüzen bir kuş tüyü kadar hafifti, uyandıktan hemen sonraki keyif kaçıran sersemlik hissi dahi yoktu.

"Ah, iyi uyumuşum. Saat kaç acaba?"

Eunhye başını kaşıyarak yataktan kalktı. Vücudunu her hareket ettirdiğinde geceliğinden belli belirsiz bir lavanta kokusu geliyordu. Bir süre olduğu yerde durup elbisesinin kumaşını oraya buraya çekiştiren Eunhye sırıtarak makyaj masasının aynasına baktı.

"Seo Eunhye, hayatında bu tarz şeyler de giydin demek. Bu, daha ziyade Seo Mihye'nin tarzı."

Mihye küçüklüğünden beri masallardaki prensesler gibi giyiniyordu. Büyükçe kurdele taçlar, uçuşan elbiseler, dantelli çoraplar, iri elmaslarla süslenmiş rugan ayakkabılar çocukluğunun alametifarikasıydı. Mihye uyurken bile gecelik giyer, uyku bonesi takardı. Hatta bir geceliğine, akrabaların evinde kaldığında bile bu ilkeye sıkı sıkıya bağlı kalırdı. Bu yüzden her daim akrabaların ilgisini tekelinde toplardı.

Bu kadarı sorun değildi. Çünkü Mihye'nin zevkine saygı duyulabilirdi.

Sorun, yetişkin akrabalardı.

"Mihye'nin yaptığı her hareket nasıl bu kadar minnoş olabilir? Büyüyüp Miss Korea mı olmayı planlıyor?"

"Aman, Miss Korea olsa bile şımartılmaktan başka bir şeye yaramaz. Saray gibi varlıklı bir aileye gelin gitmek bir kadının hayatında yapabileceği en iyi şeydir. Mihye kendini sevdirmekte dört dörtlük olduğu için varlıklı bir genç adamı kolaylıkla elde edebilir."

"Doğru, bu en iyisi. Eunhyeciğim, sen de biraz Mihye gibi süslensene. Bir kız çocuğu neden her gün böyle çuval gibi bol kıyafetler giyip dolaşır? Böyle dolaşırsan erkekler senden hoşlanmaz."

"Bu kadar sert olma. Biraz daha büyüdüğünde kilo da verir, süslenmeyi de öğrenir. Öyle değil mi?"

Çocukluk anılarını hatırlayan Eunhye'nin morali bozuldu ama hemen kafasını sağa sola sallayarak kasvetli düşünceleri kafasından attı. Tam o anda kapı tıklama sesi duyuldu.

"Rahat uyudunuz mu hanımefendi? Eşyalarınızı taşımak için geldim."

Gelen, kapı robotuydu. Henüz saate bakmamıştı ama dünyadan bihaber sere serpe uyuduğu için çıkış saati geldiyse de şaşırtıcı olmazdı. Kapı robotu Eunhye'ye bir şey uzattı. İçerisinde ahşap heykelcik olan file kese ve ufak bir karttı.

"Müdür Hanım gönderdi."

Sizi otelimizde ağırlamak bir onurdu.
Size mutluluk ve huzur diliyor,

Değerli Hatıralar Oteli'nden küçük bir hediye sunuyorum.
—Saygılarımla Müdür May—

"Müdür Hanım'ın bizzat verdiği hediyeyi otel dışına çıkarabileceğiniz için hatıra olarak yanınızda götürebilirsiniz."

Keseden yayılan eşsiz kokuya bakılırsa hinoki selvisinden yapılmış bir heykelcik vardı. Kapı robotunun minyatürüydü. Eunhye heykelciği dikkatle inceledikten sonra burnuna yaklaştırıp derin bir nefes aldı.

"Ah, kokusu çok güzel! Şekli de çok sevimli!"

"Beğendiniz mi hanımefendi?"

Eunhye gülümseyerek cevap verdi:

"Elbette! Ahşap kokusunu çok severim. Bu oteli de lobisinin ahşaptan olduğunu görünce seçtim. Günümüz dünyasında ahşap iç tasarım nadir bulunuyor."

"Anlıyorum. Demek Müdür Hanım'ın mekân tasarımı sizin için derin bir anlam içeriyor."

Eunhye, kapı robotunun sözlerine dikkat kesildi.

"Mekân tasarımı mı? Yani bu otelin iç dekorasyonunu Müdür Hanım'ın kendisi mi yaptı?"

"Evet. Sadece tasarımı değil, ahşap robotları da Müdür Hanım görevlendirdi."

"Bu otel ne zamandan beri çalışıyor?"

"Yeni işe alındığım için o kadarını bilmiyorum hanımefendi."

"Yeni mi işe alındınız?"

"Evet. Müdür Hanım, sizin için oluşturulan mekânda bana mutlaka ihtiyacı olduğunu söyleyerek beni bu otele yerleştirdi."

Eunhye başını eğdi. İç dekorasyon olsun, kapı robotu olsun, tekrar gelip gelmeyeceği belirsiz olan bir müşteriyi ücretsiz ağırlamak için bu kadar büyük bir hazırlık yapılır mıydı?

"Şu anda Müdür Hanım nerede? Çıkış yaparken onu görebilir miyim?"

"Hayır. Müdür Hanım otelde değil."

"Mesaisini mi tamamladı?"

"Öyle de denebilir. Bir bakalım, otel içi hizmet olarak uyumadan önce ek bir talepte bulunmadınız, otel dışını etkileyecek bir hayal hizmetini de kullandığınız için..."

Kapı robotu mırıldanarak cebinden küçük bir ahşap tablet çıkardı.

"İşte burada. Sevdiğiniz web roman *Mezarda Sana Benzeyen Mavi Bir Gülle Karşılaştım*'ın okunma sayısının artmasını dilediğiniz bir hayal hizmeti talep ettiniz, değil mi?"

"Evet, evet."

Bunun, kayıt altına alınması gerekecek kadar büyük bir hayal olup olmadığından emin değildi.

"Güzel. Bununla birlikte otelin ücretsiz hizmet kullanımı sona erdi hanımefendi. Çıkış hazırlığınız bittiğinde bana haber verin lütfen. Çıkışa kadar size eşlik edeceğim."

Çantası birkaç eşyadan ibaret olduğu için özellikle toplayacağı bir şeyi yoktu. Güzelce yıkanıp kıyafetlerini değiştirmesi yeterli olacaktı.

Çıkış yapmak için kendine çeki düzen veren Eunhye, masanın üzerinde ters duran telefonunu eline aldı. Saatini kontrol etmek isterken ana ekrandaki sayıların okunmadığını fark etti. Dün de böyle miydi? Kapkaranlık ekran gösteren kameranın yanı sıra internet de çekmiyordu. Eunhye otelden çıktığı gibi önce tamirci bulması gerektiğini düşünerek telefonunu cebine attı.

Odadan çıkan Eunhye, robotun rehberliğinde otele ilk geldiğinde kullandıkları düğmesiz asansöre bindi. Bilmediği bir yöne doğru bir süre gittikten sonra asansörün kapısı açıldı.

"Sizi ağırlamak bir onurdu hanımefendi," dedi saygıyla kapı robotu.

"Ben de tanıştığımıza memnun oldum. Çok para kazandığımda tekrar geleceğim."

Asansörden inen Eunhye'nin son sözlerine kapı robotu herhangi bir yanıt vermedi.

Asansörün kapısı kapandığı anda Eunhye'nin cebindeki telefon titremeye başladı. Cevapsız aramalar, kısa mesajlar, sosyal medya bildirimleri ve çeşitli reklamlar bildirim panelinde üst üste yığıldı. Biriken veriler tek seferde iletilmiş gibi görünüyordu.

Eunhye, alışkanlıktan ötürü ilk önce web roman platformunun uygulamasına tıkladı. Ardından favori listesine eklediği *Mezarda Sana Benzeyen Mavi Bir Gülle Karşılaştım* serisinin sayfasına baktı. Genç kadının ağzı açık kaldı. On binlerce yorum vardı.

"Bir, on, yüz, bin, on bin... On üç bin altı yüz on üç? Vay canına! Bir günde bu mümkün mü?"

Heyecandan elleri titriyordu. Son güncellemeden bu yana altı aydan fazla süredir ses soluk çıkmayan bir esere bu kadar çok yorum gelmesi mümkün müydü? Eunhye yorum bölümüne baktı.

Cehennem Aslanı: *Buraya kadar gelip kötü yorum mu bırakmak istiyorsunuz gerçekten? Kötü niyetli yorum yazan aptallar kaybolun.*

itsrealme9101112: *Millet, trollerin eline koz vermeyin, görür görmez bildirin ve engelleyin.*

F Seviye Özgür Yaşam: *Gerçekler yüzüne vurunca tir tir titreyen bir sürü aptal varmış! Ortadan kaybolalı altı ay olduysa yaşama ihtimali sıfır, geri dön diyecek kadar hasta mısınız? Cesedini bulurlarsa şükredin.*

Atkuyruğu Saç Umuttur: *Sosyal medyada görüp Unanswered Questions'ı izledim. Henüz aydınlatılmamış bir olay hakkında spekülatif söylentiler yaymaktan ve kişisel saldırıdan kaçının ve yazarın sağ salim geri dönmesi için dua edin lütfen. Yazar mutlaka geri döneceği için güzel yorumlar bırakmaya devam edin. Eseri çok güzel.*

soooowhat_777: *F Seviye Özgür Yaşam, kullanıcı adının hakkını veriyor. Buradaki yönetici yorumları denetlemiyor mu?*

Yorum bölümünde ekranı kaydıran Eunhye'nin eli daha da titremeye başladı. Avuçları terliyor ve kalbi hızla çarpıyordu. Yorumlardan çıkarım yapmak gerekirse, web romanın yazarıyla alakalı bir olay, ünlü bir araştırma programında yayımlanmış gibi görünüyordu. Yazarın güvenliğinden en-

dişe eden kişiler pek çok yorum bırakmıştı, fakat bazı kötü niyetli yorum sahipleri yüzünden tartışmalar da çıkmıştı.

"Hayır, böyle bir nedenle okunma sayısının patlamasını istememiştim... Kapı robotu!"

Eunhye kapı robotuna seslenerek arkasını döndü. Ancak karanlık odadan cevap gelmedi. Genç kadın, tekrar otele dönüp durumu bizzat sorması gerektiğini düşündü. Fakat telefonunun el fenerini açıp arka tarafı aydınlattığı anda, Eunhye akıl almaz bir durumla karşı karşıya kaldı. Asansör olması gereken alan bomboştu.

"Ne? Nasıl? Birkaç adım bile ilerlemedim?"

Eunhye el feneriyle etrafa bakındı. Değerli Hatıralar Oteli'ne giriş yaptığı geceye kıyasla durumu daha iyiydi, ama ışıkları yanmayan eski binanın içi hâlâ kapkaranlıktı. Eunhye kısa süre sonra, elektrik bile olmayan eski bir işletme binasının boş lobisini dolaşırken buldu kendini. Dün lobide gördüğü dev ekran hiçbir yerde yoktu ve köşedeki merdivenin önünde zar zor bulduğu küçücük asansörün düğmesine ne kadar basarsa bassın çalışmadı.

"Kesinlikle bu asansör değil. Büyük ekran ikiye bölünerek bir kapı açılmıştı."

Belki gözden kaçırdığı bir yer vardır diye düşünerek lobinin her köşesine baktı ama gizlenmiş bir alan bulamadı. Eunhye asansörü aramaktan vazgeçip en son iletişime geçtiği numarayı aradı.

"Merhaba hanımefendi! Rezervasyon yaptırmak istiyor musunuz?"

Telefonun ahizesinden kapı robotunun tanıdık sesi duyuldu. Neyse ki iletişim kurulabiliyormuş, diye düşünen Eunhye rahat bir nefes aldı.

"Rezervasyon değil de acaba şu anda Müdür Hanım'la konuşabilir miyim? Acil bir durum çıktı da."

"Üzgünüm hanımefendi. Müşteri hizmetleri kılavuzuna göre bu konuda size yardımcı olamam. Bunun yerine oteli tekrar ziyaret ederseniz Müdür Hanım'la şahsen görüşebilirsiniz. Rezervasyon için yardımcı olmamı ister misiniz?"

Dost canlısı konuşma tonunun aksine makine gibi cevap veren kapı robotunun tepkisine Eunhye'nin canı sıkıldı. Doğru ya, kapı robotu gerçekten de bir makineydi. Kapı robotunun yetkisi dışında asla hareket etmeyeceği açıktı. Eunhye bir süre düşündükten sonra biraz daha farklı bir soru yöneltti.

"O halde soracağım soruya siz cevap verebilir misiniz?"

"Evet, hanımefendi. Otelle ilgili bir soruysa içtenlikle cevap verebilirim."

"Öyle düşünürsek bu da otelle ilgili bir soru. Biliyorsunuz, otel dışını etkileyecek bir hayalimden bahsetmiştim..."

"*Mezarda Sana Benzeyen Mavi Bir Gülle Karşılaştım* adlı web romanının okunma sayısından mı bahsediyorsunuz? Şu anda bahsettiğiniz eser, yüklendiği platformda en yüksek okunma sayısına ulaştı. Bunun yeterli olmadığını mı düşünüyorsunuz?"

"Hayır, hayır, mesele bu değil... Acaba o eserin yazarının kaybolduğunu biliyor musunuz?"

"Evet. Dün yayımlanan *Unanswered Questions* programında işlenen '20'li yaşlarda web roman yazarı ve annesinin

kaybolması olayı'nın baş kahramanının *Mezarda Sana Benzeyen Mavi Bir Gülle Karşılaştım*'ın yazarı Bluena olduğuna dair haberler sosyal medya aracılığıyla yayıldı ve bununla birlikte eseri de popüler olmuş gibi görünüyor. Bunda bir sorun mu var?"

"Tabii ki sorun var! Çünkü..."

Eunhye durakladı. *Acaba benim hatam mıydı?* Nedense o söz ağzından döküldükten sonra, huzursuzluk hissinin tamamen gerçeğe dönüşeceğinden korkuyordu. Yine de teyit etmesi gerekiyordu. Eunhye güçlükle yutkundu ve sözlerine devam etti.

"Acaba otelde söylediğim hayal yüzünden mi böyle bir durum yaşandı?"

"Olur mu öyle şey."

"Ama zamanlaması ne büyük tesadüf. Bu eserin okunma sayısının yükselmesini istiyorum dedikten hemen sonraki gün okunma sayısının bu şekilde patlaması..."

Hattın ucundaki kapı robotu, kayıtsız denebilecek kadar sakin bir ses tonuyla cevap verdi:

"Hanımefendi, o olay gerçekleşeli altı ay oldu. Her ne kadar dünyadaki üst üste gelen olasılıkları yeniden düzenleyerek belli bir yönde sonuçlanmasını sağlasak da geçmişi değiştiremeyiz."

"Üst üste gelen? Olasılık? Bu ne demek?"

"Sınırlarım dahilinde söyleyebileceklerim bu kadar. O olayla sizin hayalinizin bir alakası yok. Hayal hizmetiyle altı ay önce kaybolma vakası gerçekleştirmek elimizde değil. Bu olayla dileğinizin bağlantılıymış gibi görünmesi bir tesadüften ibaret."

"Tesadüf..."

Eunhye *tesadüf* kelimesini kara kara düşündü. Evet, Değerli Hatıralar Oteli'nin karşısına çıkması gerçekten tesadüftü. Otelin Eunhye'nin her hayalini bilmesi, dilediği şeyin gerçekleşmesi... Hepsi tesadüf müydü? Genç kadının kafası karıştı.

"Hanımefendi, endişeli misiniz? Otelde meditasyon ve aromaterapi ile mental sağlık hizmeti de sağlıyoruz. Deneyimlemek isterseniz rezervasyonunuza yardımcı..."

Eunhye kapı robotunun sözünü kesti.

"Hayır, hayır! Sizi sonra ararım."

"Peki, anlıyorum. O halde daha sonra iletişime geçmekten çekinmeyin lütfen."

Kapı robotu ile görüşmesini bitiren Eunhye bir süre olduğu yerde kaldı. Bir gecede neler yaşanmıştı? Genç kadın kendini toparlayıp internete bağlandı, *Unanswered Question*'ı arattı. Program hakkındaki temel bilgiler ve son bölümün kısa tanıtımı, arama ekranının en üstünde belirdi.

Bölüm○○○○. Kadınlar Neden Yol Üstünde Ortadan Kayboldu—20'li Yaşlarda Web Roman Yazarı Kadın ve Annesinin Kaybolma Vakası

Program bilgilerinin altında influencerların blogda yazdığı yorumlar vardı. "20'lerinde web roman yazarı kayboldu","Araba kazası tesadüf müydü?","Sigorta tazminatı kime verilecek?","Blogdaki yazının sırrı ne?" gibi merak uyandıran başlıklar birbiri ardına sıralanıyordu. Gönderilerden birini tıklamak üzereyken Eunhye elini

geri çekti ve eve dönüp yayının içeriğini bizzat kontrol etmeye karar verdi.

Tam o sırada telefonu çaldı. Annesi arıyordu.

KADINLARIN HİKÂYESİ: PARK MYUNGJA

Şu anda Eunhye'nin annesi lakabına epey alışkın olan orta yaşlarındaki Park Myeongja, bir zamanlar ressam olmayı isteyen bir lise öğrencisiydi. Ancak anne ve babasının karşı çıkması üzerine hayalinden vazgeçip meslek yüksekokuluna girdi, mezun olduktan sonra hemşire oldu. Yine de Myeongja'nın bu seçiminden dolayı kırgınlık ya da üzüntü duyduğu olmadı. Çünkü ortaokul ve lisenin ön kapısından bile adım atamadan geçim derdine sürüklenen ilkokul arkadaşlarına çok şahit oldu. O dönemler öyleydi.

Babası aniden vefat ettikten sonra Myeongja, en büyük kız olarak ailenin geçimini üstlendi. Ardından bir hastanede çalışırken sorumlu olduğu bir hasta onu torunuyla tanıştırmak istiyordu. *Yaşasam daha ne kadar yaşayacağım ki, yakında ölüp gidecek olan şu yaşlı adamın dileğine bir kez olsun kulak ver,* diyen hastanın ısrarına dayanamayıp kabul etti. İstasyonun karşısındaki kafede ilk defa buluştuğu adam, uysal bir izlenim veriyordu, eli yüzü de düzgündü. Prestijli bir üniversiteden mezun olduktan sonra finans

sektöründe çalışan Seo Incheol kendini tanıttı. Kremalı kahvesini yudumlamak dışında ağzını açmadı neredeyse ama garip bir şekilde Myeongja, Incheol'e yakınlık hissetti. En azından evlendiği kadına küfürler savuracak ya da şiddet uygulayacak türden bir adam gibi durmuyordu. O zamanlar sadece bu bile, onu mükemmel bir eş adayı yapıyordu. Myeongja'nın annesinin de iyi bir aileden gelen ve düzgün bir işi olan adamla evlenmesine karşı çıkması için bir neden yoktu.

Myeongja, Incheol ile evlendi. Ardından hamile kalınca işinden ayrıldı.

Myeongja'nın ilk çocuğu bir kızdı. Eşinin ailesi hayal kırıklığını gizlemeye çalıştı. Neyse ki Incheol'ün büyükbabası, torununun karısına destek çıktı. Eski zamanlardan beri ilk doğan kız çocuğunun evin direği olarak görüldüğünü, böyle değerli bir çocuğu doğurmak için çok emek verdiğini söyledi. Myeongja bu sözlerden pek memnun kalmasa da onun tarafını tutan tek kişi olan büyükbabasına minnettardı. Torununun kızına Eunhye adını veren büyükbaba, o yılı çıkaramadan dünyadan ayrıldı.

Myeongja'nın ikinci çocuğu da kız oldu. Eşinin ailesi bu sefer hayal kırıklığını saklamadı. Babasının servetini miras alıp aylak bir hayat süren kayınpederi, ikinci torununa Mihye adını uygun gördükten sonra dışarıda boş boş dolaştı. Kayınvalideyse kocasına olan hırsını Myeongja'ya kötü davranarak çıkarıyordu. Yanlış kişiyi eve getirdikleri için soylarının kesildiğini ve uğursuzluk bulaştığını söylüyordu. Myeongja, kocası Incheol'den yardım istese de Incheol'ün ağzını bıçak açmadı. Myeongja yakınıp durdu. Bu adam uysal değil, kayıtsız biriydi anlaşılan!

Büyük kızı Eunhye ilkokula başladığında Myeongja, Incheol'ün kendisini aldattığını fark etti. Kayınvalidesine dolaylı olarak bu konuyu açınca ondan azar işitti. Ailesinin evine gidip hüngür hüngür ağlayan Myeongja'ya annesi şunları söyledi:

"Myeongja yavrum. Kadınların hayatı böyledir işte. Herkes böyle yaşar. Şu anda içinde bir şeyler düğümlenmiş, yüreğin parçalanmış gibi hissetsen de dişini sıkıp sabredersen kocan da zorluklara göğüs geren karısının kıymetini anlayıp geri dönecektir. Hem çocukları büyütürken bir bakmışsın zaman göz açıp kapayıncaya kadar geçmiş. Dediğin gibi kocan içki içmez, kumar oynamaz, sana da el kaldırmaz. Huzurlu yuvanı kendi ellerinle mi dağıtacaksın?"

Myeongja düşündü. Kuzeninin kocasının habire içki içip karısını ve çocuklarını dövdüğü, arkadaşının kocasının kumarla kafayı yiyip eşinin ailesinin birikimini bile hiç ettiği hikâyeleri kulaktan kulağa yayılmıştı. Myeongja annesinin sözlerine hak verdi. *Sadece kısa süreli bir kaçamak yapmıştır, Incheol özünde kötü bir eş değil, karısını aldatan erkekler gibi Incheol de önünde sonunda ailesine geri dönecek, o zamana dek sadece yerimi korumam yeterli,* diyerek kendini teselli etti. Myeongja şikâyet etmeden kayınvalidesine bakıp çocuklarını büyüterek her gün gece geç vakitte yatağa girdi. Boş vaktinin olduğu cumartesi geceleri *Unanswered Question*'ı izlemek bütün hobilerinin yerini aldı.

Zahmetin sonu rahmettir mi derler? Zorlu bir ergenlik dönemi geçiren büyük kızı Eunhye prestijli bir sanat okulundan kabul aldığında Myeongja, havalara uçtu. Kendisinin gerçekleştiremediği küçüklük hayalini büyük kızı onun yerine gerçekleştirmiş gibi hissediyordu. Her

ne kadar ergenlik dönemi boyunca büyük kızıyla küçük kızı arasında uyumsuzluklar yaşansa da böyle sorunlar yaş aldıkça kendiliğinden çözülecekti. Ne de olsa aile içindeki ufak tefek meselelerden çevredekilerin haberi olmuyordu ve diğer ebeveynler Myeongja'ya imreniyordu. Ünlü bir finans şirketinde departman yöneticiliğine terfi etmek üzere olan kocası, prestijli bir üniversiteden mezun olduktan sonra önde gelen büyük bir reklam şirketinde işe giren büyük kızı, eski bir dost kadar cana yakın ve sevimli ikinci kızıyla mükemmel bir aile kuran süper eş. İşte Myeongja'nın yeni lakabı buydu.

Ancak zorlukla inşa ettiği süper eş lakabını tehlikeye atacak bir olay yaşandı. Reklam şirketine giden büyük kızı üç yıl sonra aşırı çalışmaktan bitkin düştü. Myeongja'yı kıskanan istisnasız herkes onu suçladı. Birlikte yaşadığı kızı bu duruma gelene kadar annesi olacak kişi ne yapıyordu diye anneliğini sorgulayarak Myeongja'yı kınadılar. Myeongja onlara hak veriyordu. Her şey onun suçuymuş gibi hissediyordu. Çevresindekilerin sözlerine kulak verdi. İyi geleceği söylenen her şeyi yapıp Eunhye'ye yedirdi, tanıdıklarının peşine düşüp Budist tapınağındaki ayinlere bile gitti. Ancak Eunhye o büyük şirketten ayrılıp küçük bir tasarım şirketine geçti. İnsanlar bunun Myeongja'nın yeterince özveri göstermemesinden kaynaklandığını fısır fısır konuştu.

Myeongja için büyük kızı onun zayıf noktasıydı. Küçüklüğünden beri son derece parlak ve prensip sahibi bir çocuk olmasına rağmen kendi fikirlerini güçlü bir şekilde savunan ve taviz vermeyen karakteri yüzünden büyüklerle çatışmasından sürekli endişe duyuyordu. Ona kıyasla Mihye büyütmesi daha zahmetsiz bir çocuktu. Büyüklerin sözünü dinleyip sevimli davrandığı için her-

kes onu severdi. Üstelik damat adayı olarak da bir tıp öğrencisini getirmişti, daha ne söylenebilirdi ki!

Böyle bir anneye insanlar yine laf etti. Günümüz dünyasında bile büyükten önce küçüğün evlenmesi olacak iş miymiş, böyle durumlarda büyüğün iyi bir evlilik yapabilmesi için annesinin ona yol açması gerekirmiş. O zamanlar kibirli olmasıyla bilinen apartmandaki kadın derneğinin başkanı şöyle söyledi:

"İyi de doktor bir aileye dünür olmak gerçekten de sorun değil mi? Günümüzde herkes kendi dengiyle evleniyormuş, eğer seviye farklı anlaşılırsa o aile, gelini küçük görüp gün yüzü göstermeyebilir. Demem o ki aile tanışmasından itibaren ipleri sağlam tutmak gerek!"

Kadın derneği başkanının sözlerinin mantıklı olduğunu düşünen Myeongja, daha önce pek ilgilenmediği lüks ürünleri araştırmaya başladı. Ancak fiyatlar zorlayıcıydı. Dernek başkanı lüks ürün kiralayan tedarikçiden bahsetti. Kısıtlı süreli kampanyalar yapıyor ama bu haberi sadece üyeleriyle paylaşıyordu. Myeongja, o tedarikçiden duyduğu haberi iletmesi için kadın derneği başkanına defalarca ricada bulundu. Kadın kibirli bir tavırla onaylarcasına başını sallamakla yetindi.

Şafak vakti ayinini yaptıktan sonra yorgun argın eve dönen Myeongja elektrik direğinin önünde durdu. Bir reklam afişine gözü takıldı. Myeongja elektrik direğine yaklaşarak o afişte yazanlara dikkatlice baktı.

En derin hayalinizi tekrar resmedin.
İlk ziyaretinizde resim malzemeleri ücretsizdir.
Bugüne özel, sadece sizin için.
— Umut Atölyesi —

Myeongja'nın uzun zamandır hayatından çıkardığı hayali aklına geldi. Sson kalan iletişim numarasını kopardı ve hemen aradı. Genç sesli bir çalışan cevap verdi. Özel bir planı olmayan Myeongja, ziyaret etmek istediğini söyledi. Çalışan, Myeongja'nın rezervasyonunu kaydettikten sonra atölyenin konumunu telefonuna gönderdi. Myeongja'nın keyfi yerindeydi. İyi şeyler olacağını hissediyordu.

Eve gidip meze hazırlayan Myeongja dışarı çıkmak için üzerini değiştirirken kadın derneği başkanından bir telefon geldi. Daha önce bahsettiği lüks ürün kiralayan tedarikçi, kısa süreli kampanya yaptığı için hemen vereceği adrese gelmesini söyledi. Myeongja mutlu mesut tedarikçiye gitti. Düşündüğünden daha fazla kalan Myeongja geç de olsa atölyeden gelen konumu kontrol etmek istedi ama telefonunda öyle bir mesajı bulamadı. Üzerinde iletişim numarası yazılı olan kâğıt kaybolmuştu, arama kayıtlarında da atölyenin numarası yoktu. Myeongja bir büyünün etkisindeymiş gibi hissetti. Yine de bu olayı çok geçmeden unutuverdi.

Türlü badireler atlatsalar da sonunda Mihye'nin dünürleriyle tanıştı. İlk izlenimine bakılırsa dünürler Mihye'ye kötü davranacak gibi görünmüyordu. Tek mesele, büyük kızı Eunhye idi. Myeongja'nın yakınları, *Eunhye birazcık kilo verse iyi birini bulabilir,* diye söyleyip duruyordu. Myeongja da aynı fikirdeydi. Her alanda yetenekli olan büyük çocuğun tek bir kusuru varsa o da kadın gibi görünmeyen fiziksel yapısıydı. Myeongja sırf Eunhye'nin iyiliği için vücuduna dikkat etmesini ve erkeklerle görüşmesini öğütlüyordu. Ancak her böyle söylediğinde Eunhye sinirden titreyerek huysuzluk çıkarıyordu. Hatta dün, akşam yemeği yerken kardeşine kızmış, bütün geceyi dışarıda geçirmişti!

Taze kimchi malzemelerini hazırlayıp baharatları karıştırırken Myeongja düşünüyordu. *Şu kız ne halt ediyor da telefona bile bakmıyor? Hele bir gelsin.* Tam o esnada kilit sesi duyulmuştu.

TILSIMLI GELİNLİK'TEKİ MELEĞİN KOL SAATİ

"Seo Eunhye, seni var ya!"

Eunhye'yi ilk karşılayan kişi bağırıp çağıran annesiydi. Girişte ayakkabılarını çıkaran Eunhye, annesinin kendisine doğru koştuğunu gördü. Sonra bir tokatla sırtından tok bir ses yankılandı.

"İşş, ne diye vuruyorsun?" diye acıyla bağırdı genç kadın.

Annesi, Eunhye'nin tepkisine anlam veremiyormuş gibi burnundan soluyordu.

"Şu sözlere bak hele. 'Ne diye vuruyorsun' mu? Yani sen şu anda hoş karşılanmayı mı bekliyordun? Dün evi yangın yerine çevirip bir hışımla çıkıp gittin, o zamandan beri telefona da cevap vermiyorsun! Aklını mı kaçırdın? Bütün gece neredeydin?"

Annesinin acı biber ve sarımsak kokusu sinmiş elleri taze yapılmış kimçi gibi acıydı. Eunhye telaşla ayağını

sallayarak takılan ayakkabıyı kapının girişinde çıkarıp oturma odasına doğru kaçtı.

"Of, acıyor! Cevap vermeme fırsat tanımadan vuracak mısın?"

"Acısa ne yazar! Yetişkin bekâr bir kadın o karanlıkta dışarı çıkar mı? Nereye gittin dedim sana?"

"Kısa bir otel tatili yaptım, n'olmuş yani!"

"Otel tatili? Kimle? Bir erkekle mi?"

"Erkek ne alaka! Otel tatili konusunu ilk açtığımda tek başıma gidip geleceğimi söylemiştim ya!"

"..."

Annesi sustu. Böylece bir anlığına olayın kapandığını düşünen Eunhye'nin sırtında annesinin acı veren avuçları tekrar şapladı. Belki de gardını indirdiği esnada dayak yediği için sanki kanatları çıkacakmış gibi kürek kemiklerinin arasında karıncalanma hissetti. Eunhye neye uğradığını şaşırdığı için annesine sesini yükselterek isyan etti.

"Ah, neden ya! Yine neden vurdun!"

"Sen o gece evden çıktın ama hiçbir şey olmadan geri mi döndün? Azıcık da olsa bir beklentisi olan aklıma tüküreyim!"

"Yine ne saçmalıyorsun? Ben şu anda bütün geceyi tek başıma dışarıda geçirdim diye mi tekrar dayak yedim?"

"Evet, seni zilli! Başkalarının çocukları evlenmeden önce torun getiriyormuş, of içim daraldı... Gel de bari kimchinin tadına bak!"

Eunhye'ye dik dik bakarak iğneleyici bir şekilde konuşan annesi, *peşimden gel* dercesine işaret yaptı. Eunhye, surat

asmasına rağmen annesinin peşinden mutfağa yöneldi. Lavabo, küçük lahana ve ince yeşil soğanlardan arta kalan atıklarla dolup taşıyordu. Ada tipi mutfak masasında tuz, balık sosu, kırmızı biber tozu ve paslanmaz çelik karıştırma kabı duruyordu. Kim görse harıl harıl kimchinin yapıldığı bir alan olduğunu anlardı. Taeyangcho marka kırmızı biber tozunun acı kokusu, neşter balığı sosunun tatlı aroması, sarımsak ve zencefilin keskin kokusu, tuzla harmanlanmış küçük lahanaların mayhoş kokusuyla karışarak tükürük bezlerini uyarıyordu. Annesi, karıştırma kabında harmanladığı taze kimchiden bir parça alıp hızlıca bir yaprağa sardı ve Eunhye'ye uzattı.

"Şunun tadına bakıver. Yavan gibi mi?"

Eunhye ağzını açıp annesinin uzattığı taze turşuyu yedi. Lahananın henüz solmamış sapları ağzında patladıkça tatlı lahana tadı yayıldı. Acısı da umamisi de mükemmeldi. Hafif tuzlu bir tadı vardı ama pilavın yanında garnitür olarak yenildiğinde tuzu yerinde gibiydi.

"Tam kıvamında?"

"Öyle mi? Başka bir şey eklemesem de olur mu?"

"Olur. Birazcık tuzlu. Canım haşlanmış et çekti."

"Ah, cidden! Senin aklına yemekten başka bir şey gelmiyor mu? Ömrün boyunca yap demiyorum ama Mihye'nin düğününe kadar bari olsun diyet yap! Aslında başkasının düğününde, nedimelerle sağdıçların göz göze geldiği durumlar çok olurmuş değil mi? Ya, beni dinliyor musun?"

Annesinin dırdırı, Eunhye'nin bir kulağında girip diğerinden çıktı. Annesinin bu sözlere devam etmesini engellemek için dikkatini başka bir yöne çekmesi ge-

rekiyordu. Tam o esnada Eunhye'nin aklına annesinin ilgisini çekebileceğine emin olduğu bir konu geliverdi.

"Doğru ya! Anne, dün *Unanswered Questions*'ı izledin mi?"

"Evet, izledim. N'oldu ki?"

"İzlediğinde o olay hakkında ne düşündün? Anlatsana."

Eunhye'nin stratejisi başarılıydı. On yıldan uzun süredir o programın düzenli izleyicisi olan annesi, epeydir görüşmediği eski bir okul arkadaşıyla karşılaşmış gibi heyecanlanarak konuşmaya devam etti.

Olayın ayrıntıları şöyleydi: Altı ay önce, ellili yaşlarda bir kadının sürdüğü özel aracın, şehir dışındaki bir karayolunda yol tabelasına çarptığı bir olay yaşandı. Araç, hava yastığı bulunmayan ön yolcu koltuğu tarafından ciddi şekilde hasar almış bir halde bulundu, ön yolcu koltuğunda kızının oturduğu ortaya çıktı. Ancak garip bir şekilde bu anne kız kaza mahallinden iz bırakmadan kayboldu. Hiçbir tanık yoktu, hastane giriş kaydı da bulunamadı. Polis, web roman yazarı olarak çalışan kızın blogunda, annesinin sigorta dolandırıcılığı planladığını belirten bir günlük buldu. Aslında kayıp kadının birkaç ay önce kızının adına birden fazla hayat sigortası yaptırdığının doğrulanmasıyla bu vaka ağır suç soruşturmasına dönüştü. Anne ve kızın geçmişi araştırıldıkça annenin kızın sigorta parasını almak için kasten araba kazasına sebep olduğuna dair şüpheler arttı. Ancak sorun, sigorta parasının lehtarı olan annenin hiçbir yaşam belirtisi göstermemesiydi. Program, kaybolan anne ve kızın nerede olduğunu bilen kişilerin ihbarının çok önemli olduğunu vurgulayarak sona erdi.

O gece Eunhye, bilgisayarından *Unanswered Question*'ın tekrarını izlemek için açıp bir süre baktıktan sonra öylece kapattı. Kapı robotunun ve annesinin söylediği gibi hatta yayında da gösterildiği gibi bu olay tam altı ay önce yaşandı. Sevdiği eseri kaleme alan yazarın kaybolması durumu içini kemiriyordu ama bu olayın Eunhye yüzünden gerçekleşmediği kadarı da kesindi. Öyleyse bu olayı derinlemesine araştırmaya gerek var mıydı?

Yatağa gidip uzanan Eunhye alışkanlıktan telefonu eline alıp web roman uygulamasını açtı ama pişman olup hemen kapadı. Eunhye bu olayla ilgili artık hiçbir şey düşünmemeye ve yapmamaya karar verdi.

Zaman su gibi akıp geçti. Eunhye şirketin dekorasyon çalışmaları tamamlandığı için gelecek haftadan itibaren evden çalışma sisteminden ofise giderek çalışmaya geçileceğini bildiren mesajı aldı. Evden çalışırken konsantrasyonunun düştüğü doğruydu ama rahat olmasına rahattı. Eunhye, içindeki burukluğu bir kenara bırakarak işe için eşyaların listesini hazırladı. Evden çalışmanın bittiği son hafta sonu olduğu için işten soyutlanmış bir şekilde güzelce dinlenerek vakit geçirmeye karar verdi.

Cumartesi. Saatin ibresi öğlen on ikiyi vurduğunda mezunlar buluşmasına giden annesinden bir telefon aldı. Dizisini durdurup telefonu hoparlöre aldı.

"Efendim anne."

"Aman ya benim de aceleden aklım...Ah alo? Eunhye sen misin?"

"Yani, benim telefonum olduğuna göre... Ne oldu?"

"Şey önemli bir şey değil de... Acaba şu an babanın arabasını sürebilir misin?"

"Babamın arabası? Anne yoksa düğün davetiyesini mi unuttun?"

"Ah hayır! Annenin böyle bir hata yaptığını ne zaman gördün? Benimle ilgili değil, kardeşinle ilgili. Bugün Mihye'yi götürmeye yardım eder misin?"

Ricada bulunan annesinin konuşma tonu alışılmadık biçimde nazikti. Muhtemelen eski sınıf arkadaşlarıyla birlikteydi.

"Neden yapayım? İstemiyorum. O da istemez zaten."

"Hayır, Mihye ayak bileğini burkmuş. Bugün düğün salonu ve gelinlik rezervasyonu var."

"O zaman gitmem için daha az sebep var. Öyle bir yere müstakbel damatla gitmesi gerekmiyor mu?"

"Ah, bugün damat nöbetteymiş. Takvim tek taraflı olarak değiştirilmiş ve bir şekilde iptal edilmesini rica edecek bir durum değil anlaşılan. Baban yurt dışında, iş gezisinde; ben de mezunlar toplantısına geldim. Eunhye, yardım edersen çok iyi olur. Nasıl olsa son günlerde sürekli evde duruyordun."

Son sözleri neredeyse fısıldar gibi duyuldu. Eunhye yalandan gülümseyerek cevap verdi.

"Pazartesiden itibaren tekrar ofisten çalışacağım. İşe hazırlanmam gerekiyor."

"Bugün cumartesi, şimdiden neye hazırlanıyorsun ki? Yarın da yapabilirsin değil mi? Bir günlüğüne ailen için zaman ayır, olur mu? Eunhye, sonuçta sen ablasın."

İşte, annesinin *deus ex machina* kozu! Tanrı aşkına, o kızın ablası mı dedi!

"Tamam, anladım. Seo Mihye'ye adresi mesaj atmasını söyle."

"Ah, Eunhye, çok sağol! Ben Shinsegae Alışveriş Merkezi'nin yakınındayım. Buradan çıkınca sana bir şey alayım mı?"

"Paul Bassett süt kremalı rulo kek. Küçük bir parça değil de bütün halinde olsun."

"Olur, olur, tamam. O zaman evde görüşürüz! Teşekkürler kızım!"

Eunhye annesiyle görüşmeyi bitirdikten sonra dudağını büzdü. Daha dün kilo vermesi için o kadar yaygara koparıyordu, acil bir durum çıkınca da tatlıyla kandırmaya çalışıyordu. Bu çelişkili tavır da neydi? Tam o sırada telefonun bildirim sesi çaldı. Mihye'den mesaj gelmişti.

Mihye'nin gönderdiği adrese vardığında dört katlı bir bina gördü. Birinci katta eczane, ikinci ve üçüncü katta klinik, dördüncü katta pilates merkezi bulunan sıradan bir iş merkezi binasıydı. Eunhye dörtlüleri açıp yakınlara arabayı park etti.Ve Mihye'nin her cumartesi pilates dersi aldığını geç de olsa hatırladı.

O sırada birinci kattaki eczanenin kapısı açıldı, Mihye göründü. Arabaya doğru topallayarak ilerlemesine bakılırsa ayak bileği epey acıyor gibiydi. Eğilerek zar zor ön yolcu koltuğuna oturdu.

"Hey, önce hastaneye gitmen gerekmez mi? Erkek arkadaşın ortopedi doktoru ya."

Mihye başını iki yana sallayıp önce navigasyonu ayarladı.

"Hafif bir burkulma sadece. Bunun için hastaneye gitmek abartı olur."

"Öyle olmasına öyle ama..."

Eunhye devamını getirmeden direksiyonu çevirdi.

İlk durakları düğün salonuydu. Düğün töreni için sözleşme imzalandığından bugün sadece restoran yemekleri ve canlı çiçek süslemeleri gibi birkaç şeyi onaylamak yeterliydi. Eunhye, gitmek ve beklemek, sadece bu ikisini yapması yeterli, diye düşündü.

Düğün salonuna vardıklarında melek gibi bir gülümseme takınan çalışan onları karşıladı ve restorana kadar kız kardeşlere eşlik etti. Restoranda az önce nikah törenini tamamlamış bir çift hanbok giyimiş, etrafta dolaşıp konukları selamlıyordu. Canlılığını yitirmiş gözleri ve dudağının kenarına sabit bir mandal takılmış gibi gülümseyen halleriyle epey yorgun görünüyorlardı.

Çalışan masadaki rezerve yazısını kaldırıp kız kardeşleri oturttu. Yemeğe dair geri bildirim verirlerse düğün günü yemek hazırlıklarında dikkate alacaklarını söyleyerek düğün tarihi ve salon adının yazılı olduğu bir belge ve tükenmez kalemi uzatıp ayrıldı.

Bir süre sonra başlangıç menüsü ve çorba geldi. Eunhye çorbadan bir kaşık aldı. Tadı tuzu yerinde ama hafif bir yavanlık hissettiğini düşündüğü anda tesadüfen gözleri Mihye ile buluştu. Kardeşler arasında kısa bir sessizlik oldu. O sessizliği bozan şey, Eunhye'nin içten içe yerinde duramayan gurme ruhuydu.

"Bunu... senin beğeneceğini düşünüyorum ama.... büyüklere biraz yavan gelmez mi sence?"

Eunhye anında pişman oldu. *Ah, yanında sessizce yemeğimi yemeliydim. Durup dururken üstüme vazife olmayan sözler söylediğim için yine kavga çıkarsa ne olacak?* Ama tam aksine. Mihye başını sallayarak cevap verdi.

"Haklısın sanırım. Not düşmem gerek."

Böylece Eunhye'nin içinde mühürlü duran gurme ruhu açığa çıktı. Eunhye kendi tercihlerinin yanında anne ve babasının yaşlarındaki kişilerin damak zevkini de göz önünde bulundurarak her yemeğin beğendiği ve beğenmediği özelliklerinden bahsetti. Mihye, Eunhye'nin sözlerine kulak verip özenle dosyaya not etti.

Tadımlıklarla karnını iyice doyuran Eunhye sessizce şoförlük görevini yerine getirmeye karar verdi. Ancak gelinlik mağazasına varır varmaz reklam şirketinde çalışarak beslediği tasarımcı ruhunu dizginleyemedi. Düğün salonunu göz önünde bulundurarak Mihye'nin baktığı gelinliğin kumaşının fotoğraf ve videolarda nasıl çıkacağını tek tek açıkladı.

"Düğün salonunun aydınlatması sıcak tonlardaydı. Görüntüyü nötr tonlara ayarladığında detaylar biraz kaybolabilir? Temel fotoğraf çekimlerinde boncuklar biraz sönük görünebilir. Ama salona giriş yaptığınızda aydınlatmalar kısılır ve hareket halinde olacağınız için videoda ışıltılı çıkar. Takılarınla birlikteki görünüm ve hissiyatına bakarak bunu kendin belirleyebilirsin."

Gelinlik mağazasında Mihye, Eunhye'nin sözlerini dikkatle dinledi. Hatta kendisine yakışacak tarzı önermesini bile istedi. Şaşırtıcı bir şekilde Mihye, Eunhye'nin

tavsiyelerinin çoğunu kabul etti, törende giyeceği gelinlik tarzını tamamen değiştirmek gibi radikal bir tercihten de çekinmedi. Gelinlik mağazasının sahibi bile, böyle uyumlu kardeşleri ilk defa gördüğünü söyleyerek defalarca hayranlığını dile getirdi. Eunhye, ablasının sözünden çıkmayan ilkokul öğrencisi Mihye'nin geri döndüğünü hissettiren bu durumdan biraz mahcup olsa da keyfi yerindeydi.

Eunhye, gelinlik ve takıların seçimi tamamlandıktan sonra tuvalete gidip döndüğünde hafiften garipleşen bir hava sezdi. Mihye, gergin bir yüz ifadesiyle telefonda biriyle konuşmaya çalışıyordu. Daha doğrusu görüşmeye çalışıyordu. Bir süre sonra, telefonu yüzünden uzaklaştırıp dikkatle telefona bakan Mihye'nin dudağının 'kafayı yiyeceğim' der gibi hareket ettiğini gördü.

Eunhye, bir şeylerin ters gittiğine dair şeytani bir sezgiyle Mihye'nin hareketlerini izledi. Karşıdaki kişi telefona cevap vermiyor gibiydi. Derin bir iç çeken Mihye çağrıyı sonlandırma tuşuna bastı.

"Vay, buranın tuvaleti bayağı iyiymiş! Tam bir otel gibi? Seo Mihye, bugün yapılacakların hepsini bitirdik mi?"

Mihye usulca telefonu cebine koyarak kafasını salladı. Eunhye bilerek abartılı bir şekilde gerinerek yorgunmuş gibi yaptı.

"O zaman hadi gidelim. Birazdan trafik sıkışır."

Eve dönerken sessizlik hakimdi. İlk yola çıktıklarında da birbirleriyle pek konuşmamışlardı ama o zamankinden farklı olarak Eunhye, endişelendiği için çaktırmadan Mihye'ye bakıyordu. Sevinç ve heyecanla dolu olması gereken gelin görüntüsü hiç yoktu. Mihye endişe dolu bir ifadeyle boş boş pencereden dışarı bakıyordu.

Eunhye, gelinlik mağazasında gördüklerini bilmiyormuş gibi yapacaktı ama içi hiç rahat etmiyordu. Böyle bir günde Mihye'nin moralini bozacak bir şey varsa bu erkek arkadaşı yüzündendi. Bir anda Eunhye'nin zihninde çeşitli senaryolar dönmeye başladı. Ancak bunların hepsi sadece bir hayalden ibaretti, gerçek değildi. Sonunda bu huzursuzluk hissine dayanamayan Eunhye dolaylı olarak konuyu açtı.

"Stüdyo çekimini ne zaman yapacaksınız? Tarih belirlediniz mi? Genelde düğünden üç ay önce..."

Mihye kaba bir şekilde Eunhye'nin sözünü kesti:

"O gibi şeyleri ben hallederim."

Birden soğuk rüzgâr esti. Kısa bir süre şaşıran Eunhye buna anlam veremedi. Stüdyo çekim tarihini sormak bu kadar ters cevap verilecek bir şey miydi? Bütün gün arabayla onu oraya buraya götürüp düğün hazırlıklarına içtenlikle destek olmuştu, neden böyle bir üslupla karşılık veriyordu? Morali bozulan Eunhye aldırış etmeden iğneleyici konuştu.

"Ah, tabii. Sen başının çaresine bakarsın. Bu arada erkek arkadaşın ne yapacak? Ne kadar meşgul olursa olsun bu kendi düğünü, bu kadar umursamaz olması sorun değil mi?"

"Yine başladın."

"Anlamadım?"

"Yine başladın diyorum. Benim yaptığım hiçbir şeye güvenmiyorsun değil mi?"

"Niye birden lafı oraya çekiyorsun? Tartışma çıkarmaya mı çalışıyorsun?"

"Tartışmayı sen seçtin."

"Hayır, önce sen bana ters cevap verdin. İnsanı sinirlendiriyorsun sonra da kötü olan ben oluyorum? Annem de öyle, sen de öylesin, bu günlerde bana karşı herkes neden böyle davranıyor? Birlikte yaşamayı yorucu hale getiriyorsunuz!"

"Birlikte yaşamak yorucuysa kendi başına yaşamalıydın. İşe girdikten sonra bağımsızlık, bağımsızlık deyip durdun, peki sonuç? Evden ayrılmayıp annemin yaptığı yemekleri yiyerek işe gidip geliyorsun. Bir de her şeyden sürekli şikâyet ediyorsun. Bence dönüp kendi hayatını ve tavrını bir gözden geçirmen gerek."

"Ya, bilerek mi evden ayrılmadım? Taşınacak ev bile arıyordum ama birden hastalandım!"

"O da kendine iyi bakmadığın için oldu."

"Ah cidden! Şu lanet olası kendine iyi bakma meselesi, yeter artık! Asıl sen kendine dikkat etmeliydin! En başta yaralanmasaydın ikimiz böyle birlikte takılmak zorunda kalmazdık!"

Eunhye çığlık attı. Gaza basıp gidebilseydi, biraz olsun morali düzelirdi. Ama gerçekte Eunhye, metal yığınlarından oluşan tekerlekli kaplumbağalar arasında sıkışıp kalmıştı, azıcık ilerledikten sonra duruyor ve bu sürekli tekrar ediyordu. Şu sinir bozucu Seo Mihye olmasaydı bu saatlerde trafiğe girmek gibi korkunç bir şey yaşanmazdı! Yolda geçirdiği süre uzadıkça Eunhye'nin siniri de artıyordu.

Binanın bodrum katındaki otoparka arabayı park eder etmez Mihye, teşekkür bile etmeden arabadan tek başına inip asansöre doğru gitti.

"Ah şuna şöyle okkalı bir tane patlatsam ne güzel olurdu!"

Yumruklarını sıkan Eunhye bir süre oturup sakinleşmeye karar verdi. Bu şekilde eve girerse patlayacakmış gibi hissediyordu. Eunhye sonunda Yeongeun'ı aradı.

"Abi bu telefona bir bakayım... Alo?"

"Ah Yeongeun. Bugün meşgul müsün?"

"Meşgul değilim ama yarın babamın doğum günü olduğu için memlekete geldim. Neden sordun?"

"Ah, demek öyle... o zaman sonra tekrar ararım."

"Neden? Ne oldu?"

"Acil bir mesele değil. Ailenle yemek yiyip eğlenmene bak sen!"

"Tamam! Döndüğümde mesaj atarım!"

En azından yakın arkadaşıyla buluşup biraz stres atmak isterken memleketine gitmiş olabileceğini düşünmemişti. Telefonu kapattıktan sonra Eunhye'nin yüzü düştü. Böyle uyumlu bir ailede büyüyen kişiler, ailesiyle birlikteyken nasıl hissediyor acaba? Şu anda nasıl hissettiğimi asla anlamazlardı değil mi?

"Çok imreniyorum çok..."

Eunhye mırıldanarak telefona kaydettiği numaraları gözden geçirdi. 'Hatıralar Oteli' adıyla kaydettiği numara gözüne ilişti. Genç kadının en rahat kalabileceği yer, hatta stresini atıp kendine gelebileceği bir yer varsa kesinlikle orasıydı. Ancak ilk ziyaretinden farklı olarak artık ücret ödemesi gerekiyordu ve bu ayki maaşının yatmasına epey zaman vardı. İkilemde kalmıştı: Bu şekilde eve gidip Seo

Mihye ile aynı ortamda olmak mı yoksa o ayki hesabını 'sıfırlamayı' göze alıp otelde bir gece geçirmek mi, hangisi daha iyiydi?

"Önce ne kadarmış sorayım?"

Genç kadın oteli aradı.

"Merhaba hanımefendi. Otel ücreti eski anılarla dolu bir eşyadır. Kıyafet kuralı eşofman takımıdır. Otel dışındaki dünyayı etkileyen hayal hizmeti için ek ücret alınır, uygun ücreti karşılamadığınız ve kıyafetinizi getirmediğiniz durumda giriş yapmanızın zor olacağını önceden bildirmek isterim! O halde en kısa zamanda görüşmek üzere hanımefendi."

Dıt- Dıt- Dıt-

Tek taraflı olarak bilgi yağdırdıktan sonra kapı robotu telefonu kapattı. *Bu da ne, ben şimdi rezervasyon mu yaptım?* Eşya ve kıyafet kuralı gibi beklenmedik gelişmelere oldukça şaşırdı ama sakince düşününce şartlar o kadar da kötü değildi. Demek ki eşofman takımı ve anıya dolu bir eşya yeterliydi, oteli ilk seferki gibi özgürce kullanabilecekti.

Eunhye eve girer girmez gardırobu karıştırmaya başladı. Geçen yıl egzersiz yaparım deyip aldığı ve sadece bir kez yıkayıp öylece kenara koyduğu eşofman takımı vardı. Eunhye köşeye sıkışmış eşofman takımını çıkarmak için çekiştirirken gardıroptaki eşya yığınının üzerinde duran hediye kutusunu yere düşürdü. Zemine düşen kutuğun kapağı açılınca içindeki eşyalar gürültüyle saçılıverdi.

"Aman ya, günüm kötü gidecek ya her şey üst üste geliyor!"

Düşen hediye kutusu, Eunhye'nin ilkokulda yaptığı bir tür zaman kapsülüydü. Saçılan eşyaları toplarken Eunhye günlük, mektup ve birkaç eski ıvır zıvır arasında oyuncak kol saatini fark edince duraksadı.

"Bu Daisy saati değil mi? Küçükken çok severdim!"

Eunhye kol saatinin kapağını açtı. Bu saat, *Tılsımlı Gelinlik* animasyon dizisindeki 'meleğin saati'ydi, normalde koruyucu melek Daisy'nin değişim müziği çalması gerekirdi ama uzun zaman olduğu için pili bitmiş olacak ki hiçbir ses çıkmıyordu. Sayıları gösteren ekranı da simsiyahtı.

"Böyle bir şeyi ücret olarak versem olur mu ki? *Tılsımlı Gelinlik* ürünleri söz konusuysa çocukluk anılarımı son derece barındıran bir şey... İşe yarar mı?"

Eunhye eşyaları tekrar zaman kapsülüne koydu. Eşofman takımı ve kol saatini çantasına koyup evden çıktı.

♈

Değerli Hatıralar Oteli'nin danışması. Bina, önceki gibi kasvetli bir havadaydı ama Eunhye için artık o kadar da iç karartıcı bir yer değildi. Binaya yaklaşırken alüminyum kapı gıcırdayarak açıldı ve kibarca selam veren robot göründü. Genç kadın mutluluk içinde binaya girdi.

"Sizi bekliyordum hanımefendi. Bahsettiğim eşyaları getirdiniz mi?"

"Evet. Eşofman takımını da yanımda getirdim. Bu saat, sizin tarifinize tam da uyan bir eşya."

Eunhye çantasındaki eşofman takımını gösterdikten sonra Daisy kol saatini çıkarıp kapı robotuna uzattı. Ro-

bot, gözlerinden kırmızı ışık yakarak sanki tanıyormuş gibi dikkatlice inceledi. Reddedilirsem ne olacak diye düşünen Eunhye'nin kalbi küt küt atıyordu, neyse ki robotun gözlerinde yeşil ışık yandı.

"Harika bir eşya getirmişsiniz hanımefendi."

"Gerçekten mi? Rahatladım!"

"Ancak dikkat etmeniz gereken bir husus var. Bu eşyayla ödeme yaparsanız, bununla ilişkili anılarınızdan biri otelimize aktarılmış olacak. Giriş yaptıktan sonra iadesi mümkün değildir. Sizin için yine de uygun mu?"

"Anı bile olsa... Uzun zaman geçtiği için zaten hayal meyal hatırlıyorum. Bununla ödemeyi alabilirsiniz!"

"Peki."

Kapı robotu, gövdesinde bulunan bölmelerden birini açıp Daisy kol saatini dikkatlice yerleştirdikten sonra küçük bir ahşap tablet çıkardı. Tablet, otel kullanım koşullarını ve ödeme bilgilerini onaylamak içindi. Eunhye onay kutucuklarına bastıktan sonra 'kayıt tamamlandı' mesajı belirdi.

"İkinci ziyaretiniz için teşekkür ederim hanımefendi. O halde beni takip edin lütfen."

Eunhye, kapı robotunun peşinden karanlık binaya girdi. Geçen seferki gibi duvar aralandı ve bembeyaz bir asansör ortaya çıktı. Asansöre binip giderken Eunhye'nin zihni tek bir düşünceyle doluydu. Tuzlu bir meze eşliğinde bütün gece içki içmek! Bu hayali gerçekleştirebilseydi o önemsiz çocuk oyuncağı saate yazık olduğunu bile düşünmezdi.

Ancak asansörün kapısı açıldığında Eunhye şaşırmadan edemedi. Antik ahşap lobiden eser yoktu, sadece bembeyaz kilitli dolaplarla dolu bir alan görünüyordu.

"Yanlış kata mı geldik?" diye sordu Eunhye şaşkınlıkla.

"Hayır, hanımefendi. Ben öyle acemice hatalar yapmam."

Asansörden önce inen kapı robotu, Eunhye'yi bekledi. Kuşkulu yüz ifadesini saklamadan asansörden inen Eunhye'ye bakan kapı robotu kilitli dolabı açtı.

"Uygun giysilerinizi giyip bu taraftaki kapından çıkabilirsiniz."

Açıklamasını tamamlayan kapı robotu asansörün karşısındaki kapıyı açıp ağır ağır yürüyerek dışarı çıktı. Yalnız kalan Eunhye huzursuz bir ruh haliyle kıyafetlerini değiştirdi. Her ne kadar konsept bir otel olarak anılsa da bu kadarı biraz abartı sayılmaz mıydı? Yine de otel ücretini çoktan ödediği için mümkün olduğunca fazla hizmeti denemek onun yararınaydı. Eunhye hızlıca kıyafetlerini değiştirip asansörün karşısındaki kapıdan dışarı çıktı.

"Uzun zaman sonra sizi gördüğüme sevindim, hanımefendi. Önce biraz vücudumuzu ısıtalım ne dersiniz."

Kapkara matlarla kaplı alanda tanıdık bir kadın sesi duyuldu. Başını yana çevirdiğinde eşofman takımı giymiş May'i gördü. Anlaşılan bir spor salonuna girmişti ama Eunhye spor yapacak bir ruh halinde değildi.

"Müdür Hanım, benim bugün yapmak istediğim..."

"Birine okkalı bir tokat atmak isterdin, değil mi?"

Eunhye duraksadı. O sözler, Eunhye'nin içinde bir şeyleri ateşlemiş gibiydi. Mihye ile yaşadığı tartışma

Eunhye'nin zihninden akıp geçti. Tam o sırada boks ringi gözüne çarptı. Bir anda rekabet ruhuyla dolan Eunhye, eliyle ringi işaret ederek sordu:

"Yani orada Seo Mihye'yi pataklayabilir miyim? Yasal olarak?"

"İsterseniz bunu memnuniyetle sağlarım. Ancak ringe çıkmadan önce temel şeyleri öğrenmeniz gerekecek."

"Güzel! Deneyelim bakalım, ne olacak ki?"

Eunhye, May'i takip ederek ısındı. May önce temel duruşu öğretti. Sol ayağı önde, sağ ayağı arkada, yaklaşık kırk beş derece vücudunu döndürüp savunma duruşu aldığında gayet iyi görünüyordu.

"Topuklarınızı birazcık kaldırıp hafifçe zıplayın. Öne ve yukarı doğru ritim tutar gibi... Bir, iki, bir, iki... Evet çok güzel. Bu şekilde hareket etmeye devam edin. Bu ayak çalışması antrenmanı için size robot üçlüsü yardımcı olacak."

"Efendim? Robot üçlüsü enstrüman çalmıyor muydu? Boks da mı yapıyorlar?"

Robot üçlüsü, seri bir şekilde koşarak geldi ve şaşkın bir halde olan Eunhye'nin yanına dizildi. En soldaki robot üçgen zili çaldı, ortadaki robot kastanyetleri şıklattı. *Şak, şuk, şak, şuk*... Bu, May'in bahsettiği ritimdi. Hiçbir şey yapmadan yanında öylece duran en sağdaki robotu sorguladığı esnada May tekrar Eunhye'nin dikkatini çekti.

"Bu pozisyonda sağ elini vuruş konumuna kadar uzatmak için ne yapmak gerekir?"

"Sol elden daha arkada olduğu için... sanırım belimi çevirmem gerekir."

"Doğru.Vücudunuzu döndürecek gücü verirken kolunuzu uzatmayı deneyin.Yumruk vuruşundan daha güçlü bir his değil mi? Bu, direkt vuruştur. Bu vuruşa alıştığınızda ritme uyarak yumruk, yumruk, yumruk, direkt kombinasyonunu deneyelim."

Eunhye direkt vuruşu çalıştıktan sonra kombinasyonu denedi. O zamana kadar hiçbir şey yapmayan en sağdaki robot mızıkayı çıkarıp müzik çalmaya başladı. Eunhye küçüklüğünde bu müzik her çıktığında gölge boksu yapan işsiz amcasının görüntüsünü hatırladı. Kesinlikle boks filminin müziğiydi... Evet bu *Rocky* idi!

Mızıkayla dinlediği *Rocky* müziği nedense hem komik hem de sevimli geliyordu. Robot üçlüsü, bilerek orijinalinden biraz farklı bir tempoda çaldığından mıdır bilinmez, müzik Eunhye'nin ritmine kusursuzca uyum sağlıyordu. Ter dökerek egzersiz yaparken havalı bir film müziğinin de eşlik etmesiyle sanki muhteşem bir hikâyenin ana karakteriymiş gibi hissediyordu. Eunhye farklı şeyler de öğretmesi için May'e ısrar etti.

Yumruk, direkt, kanca, alt yumruk, kaçınma, eğilip kaçınma... Kısa sürede çeşitli teknikleri öğrendikten sonra Eunhye yavaş yavaş ritmi kaçırmaya ve sırayı karıştırmaya başladı.

Eunhye'nin odaklanma gücünün zayıfladığını gören May,"Bugünlük burada bitirmemiz iyi olur. İlk lokmada karın doymaz değil mi?" dedi.

"Efendim? Şimdiden mi? Gitmeden önce Seo Mihye'yi yumruklamam gerekiyordu ama."

"Bu yüzden şöyle bir şey hazırladım."

May el işareti yaptı ve kapı robotu boks lapası getirdi. Boks lapasının avuç kısmına Mihye'nin büyükçe bir kimlik fotoğrafı yapıştırılmıştı. Eunhye kahkahayı patlattı.

"Bu muydu? Yasal olarak Seo Mihye'yi yumruklamanın yolu... Değerli Hatıralar Oteli söz konusu olunca Seo Mihye'ye tıpatıp benzeyen birini getireceğinizi sanmıştım."

"Elbette söylediğiniz gibi de yapabilirim. Fakat siz gerçekten de ayırt edilemeyecek kadar kardeşinize benzeyen birine tereddüt etmeden yumruk atabilir misiniz?"

"Ne? Yani şey..."

Eunhye kolayca cevap veremedi. Sadece iterek düşürse bile hüngür hüngür ağlıyormuş gibi yapan çelimsiz kardeşine *One Punch Man* manhwasındaki ana karakter gibi 'ciddi yumruk' atabilir miydi? Bunu düşünürken birden motivasyonu düştü, ani bir yorgunluk ve açlık hissetti. Nefes nefese kaldığını da o anda fark etti. Eunhye yere yığılıp otururken inleme sesi çıkardı.

"Ayy, bacaklarım tutmaz oldu! Boks yaparken kollar ağrır sanıyordum ama bacaklar daha fazla yoruluyormuş?"

"Öyleyse doğru şekilde yaptınız demektir hanımefendi. Yemeğinizi hazırlatayım mı?"

"Evet, et olsun... Kesinlikle et... Samgyeopsal."

"Anladım. Duş alıp restorana gelin lütfen. Kapı robotu size eşlik edecek."

Robot ağır adımlarla yürüyerek Eunhye'ye elini uzattı. Fiziksel yapısı Eunhye'den çok daha küçüktü ama belki de robot olduğundan bitkin haldeki Eunhye'yi tutup kaldırırken son derece güçlüydü. Eunhye'yi soyunma

odasındaki banyoya götürdükten sonra onu dışarıda bekledi. Eunhye ter içinde kalan vücudunu yıkadı ve robotla birlikte restorana doğru yola çıktı.

❦

Restoran, önceki ziyaretinden farklı görünüyordu. Büyükçe bir masa, onun üzerinde bir ızgara ve yere minderlerin yerleştirildiği bu manzara eski bir samgyeopsal restoranını anımsatıyordu. Doğrusu samgyeopsal, böyle bir ortamda yenmeli ki asıl tadına varılabilsin. Eunhye mindere oturup masaya konulan temel mezeleri inceledi.

"Ah, melek otu da var? Bunlar lezzetli olur!"

Eti saracağı sebzelere bakan Eunhye'nin yüzüne renk geldi. Kısa süre sonra şef robot et dolu servis arabasını sürükleyerek geldi. Robot, Eunhye'yi eğilerek karşıladıktan sonra kırmızı ve beyazın uyum içinde harmanlandığı taze et parçalarını tek tek alıp ızgaraya yerleştirdi. Yağın sıçrayarak çıkardığı iştah açıcı sesle birlikte beyazımsı bir duman hızla havaya yükseldi.

Ağız sulandıran kokular restorana yayıldığı esnada başka bir robot, soğutucu bulunan servis arabasını getirdi. Izgaranın ortasındaki ocağa güveci yerleştirdikten sonra Eunhye'ye eski bir kitapçığa benzer bir menü uzattı. *Hani bu restoranda menü yoktu?* Başını yana eğerek menüyü açan Eunhye gülmeye başladı.

"Ah, burada soya fasulyesi ezmesi güvecini kişiselleştirmek mümkün mü? İnanılmaz!"

Eunhye'nin sorusuna May cevap verdi:

"Yemek istediğiniz sebzeleri seçerseniz şef robot en uygun oranlarda birleştirerek size özel güveci pişirip sunacaktır."

"Vay, bu güzelmiş? Bir bakayım..."

Eunhye menünün ilk sayfasını dikkatlice inceledi. Soya fasulyesi ezmesi güvecinin bazı için et suyu seçebilirdi. Su, pirinç yıkama suyu, hamsi, sardalya, kurutulmuş mezgit, venüs istiridyesi, manila istiridyesi, kuruma karidesi, turp, yeşil soğan...

"Ah, bu kadar ayrıntıya girmek zor olacak..."

May, zorlandığı sesine yansıyan Eunhye'ye nazik bir şekilde açıklama yaptı:

"Hanımefendi, arkadaki sayfaya da bir göz atın lütfen. Malzemeleri tek tek seçmek zor geliyorsa istediğiniz tadı veya aromayı seçebilirsiniz. Mutlaka eklenmesini istediğiniz veya kesinlikle çıkarılmasını istediğiniz malzemeleri söylemeniz yeterli olacaktır. Dışarıdan birine tasarım yaptırmak gibi düşünmeye ne dersiniz?"

"Aha! Öyle düşünürsek!"

Eunhye menüyü dikkatle inceledi. Yazıları işaret ederek konuştu:

"Ben ferahlatıcı ve hafif boğazı yakan tarzda severim. Tatlı veya ağır bir tadı olmasın. Patates eklenirse iyi olur ama dağılacak kadar çok pişirilmesin. Kore kabağı yerine sakız kabağı koyun ve tofu yoğunluğu fazla olsun. Uyum sağladığı sürece hangi mantar olduğu önemli değil. Ah, kırmızı biberi mutlaka çıkarın!"

Eunhye'nin siparişini alan şef robot başıyla onayladıktan sonra soğutma kutusunun içindeki taze malzemeleri

çıkardı. Menüde yer alan malzemelerin hepsini koymak için ziyadesiyle küçük bir kutuydu ama ilginç bir şekilde içerisinde Eunhye'nin istediği tüm malzemeler vardı. Şef robot hızlı hareketlerle sebzeleri hazırladı, farklı renkte birkaç et suyu şişesini çıkarıp birleştirmeye başladı. Soya fasulyesi ezmesi güveci kaynatmaktan ziyade kokteyl yapıyormuş gibi görünüyordu.

Ardından maşayla etleri tutup makasla kesmeye başladı. Gelişigüzel hızlıca kesiyormuş gibi görünüyordu ama her bir et parçasındaki et ve yağ oranı birbirine benziyordu. Eunhye yutkundu. Mükemmel bir şekilde pişirilip sunulan yemekler de güzeldi ama bu şekilde gözlerinin önünde bizzat eti pişirdiklerini gördüğü için iştahı daha da kabardı.

"Çok beklediniz hanımefendi. Etler tam kıvamında pişti."

Şef robot, güzelce pişirdiği etleri sıcak bir porselen tabağa yerleştirip Eunhye'nin önüne koydu. Eunhye May'e gelip oturması için aceleyle işaret yaptı.

"Müdür Hanım! Birlikte yiyelim!"

"Bu sefer de mi bunu istiyorsunuz?"

"Elbette! Samgyeopsal birlikte yenmeli ki daha lezzetli olsun."

"O halde öyle yapalım."

Eunhye marulu alıp üzerine melek otu yaprağını koydu, onun üzerine de pilav, et, dilimlenmiş sarımsak, bir parça yeşil biber koydu ve son dokunuş olarak da tepesine usulca baharatlı ssamjang ezmesi yerleştirip sardı. Büyükçe bir lokmayı ağzına attı.

"Ah, ağlayacağım galiba..."

Ter döktükten sonra yenen samgyeopsal sarması cennet gibiydi. Marulun çıtırlığı, samgyeopsalın nefis aroması, sarımsağın keskin tadı, yeşil biberin ferahlığı ssamjang ezmesiyle bir araya geldiğinde mükemmel bir uyum oluşturuyordu. Buna, melek otunun kendine has buruk ama tatlımsı aromasının da eklenmesi, sarmanın lezzetini bir seviye yukarı taşıyordu. Eunhye fokur fokur kaynayan soya fasulyesi ezmesi güvecinden de bir kaşık alıp üfleyerek içti.

"Vay! İnanılmaz!"

Eunhye kaşığı olduğu gibi masaya bırakıp avcuyla alnına vurdu.

"Nasıl damak tadıma bu kadar uyabilir? Gerçekten de samgyeopsalin mükemmel hali işte budur! Burada bir bardak soju devirsem... Ah olmaz! Bugün yaptığım egzersizi boşa harcamak istemiyorum! Acaba şekersiz gazoz gibi bir şey var mı?"

Eunhye'nin önüne bir cam bardak konuldu. Şef robot, içeceği bardağa doldururken berrak sıvıdan tatlımsı kabarcıklar fokur fokur yükseldi. Eunhye dalgın dalgın mırıldandı.

"Ah, burada yaşamak istiyorum."

May hafifçe gülümseyerek, "Hanımefendi, gerçekten de bunu istemiyorsunuz değil mi?" diye sordu.

"Ne? Bu kadarını da ciddiye alırsanız biraz korkarım."

"Ben de şaka yapmayı deneyeyim dedim."

"Ah, o zaman bu yakınlaştığımız anlamına mı geliyor? Ne güzel."

"Olumlu düşünmenize sevindim. Keyfiniz de yerine gelmiş gibi."

Eunhye ancak o zaman otele giriş yaptığındaki halini hatırladı. Ancak bu ziyareti nedense ilkinden farklıydı. Eunhye'nin istediği şeyi sormak yerine rehber sunulmuş gibiydi. Hem de yapıcı bir şekilde.

"Hanımefendi, çok öfkelendiğinizde karara varmayı ertelemek gerekir. Şu an olduğu gibi. Saçma sapan bir hayal hizmeti almak için kullanım ücreti olarak ödediğiniz bedele çok yazık olur."

"O saat mi? Eski bir saat olduğu için pek de önemli değildi. Retro oyuncak koleksiyoncusu olsa daha iyi bir fiyata alabilirdi ama... benim için burada bir gün geçirmek çok daha kârlı."

"Yine de yapacaksanız gerçekliğe de olumlu etkisi olabilecek bir hayali dilerseniz güzel olur. Hizmet sağlayan bir çalışan olarak biraz haddini aşan bir söz müydü acaba?"

Eunhye telaşla iki elini sallayarak cevap verdi.

"Ah, hayır, hiç de değil! Benim iyiliğim için söylediğinizi biliyorum. Minnettarım. Buranın bana ne kadar iyi geldiğini biliyorsunuz, değil mi? Herkes evin en rahat yer olduğunu söyler ya. Benim için öyle değil. Burada, ailemle birlikte olduğumdan çok daha rahatım. Bugün de kardeşimle bağırış çağırış büyük bir kavga ettiğimiz için moralim bozuktu. Şu lanet olası 'kendine iyi bakma' meselesi..."

"O kelimeyle ilgili kötü bir anınız var gibi görünüyor."

"Doğru. O sözü her duyduğumda patlıyorum."

Şekersiz gazozundan yudumlayan Eunhye hafifçe surat asarak sözlerine devam etti:

"Ah, ferahlatıcı... Son zamanlarda bunun neden beni çileden çıkardığını derin derin düşündüm biliyor musunuz? Sanırım bu ilk şirketimden kaynaklanıyor. Müdür Hanım, acaba anlatacaklarımı dinleyebilir misiniz?"

"Tabii ki. Nasıl isterseniz."

Eunhye derin bir iç çekti. Sonra yavaşça konuşmaya başladı.

♈

Merhaba, Seo Eunhye.

Tomorrow Planning İnsan Kaynakları ekibindenim.

Seo Eunhye Hanım, Tomorrow Planning yaratıcı ekibinin açık işe alım sürecinde nihai olarak kabul ediniz. Gelecek çalışma takvimi, web sitemiz aracılığıyla duyurulacaktır, lütfen kontrol ediniz.

Teşekkürler.

Tomorrow Planning İnsan Kaynakları Ekibi

Eunhye soğukkanlı bir ifadeyle kabul edildiğini bildiren sayfanın ekran görüntüsünü alıp annesine gönderdi. Kızının iş bulmasıyla pek ilgilenmeyen babasına ya da arasının iyi olmadığı kardeşine söylemese bile annesine haber vermesi gerektiğini düşündü. Annesi hemen görüntülü aradı. Annesinin bu kadar sevindiğini en son üniversiteye yerleştiğinde görmüştü. Ondan sonra annesi etrafta o kadar övünerek dolaştı ki sitedeki teyzelerle her

karşılaştığında, "İyi bir yerde işe girdiğini duydum?", "Bizim çocuk da Eunhye kadar başarılı olsa ne güzel olurdu,","Bu işin sırrı ne yahu? Öğretsene", gibi övgüler işitiyordu.

Esasen Eunhye, kabul edildiği için büyük bir heyecan duymadı. Belki de aynı şirkette staj yaptığı için heyecanı daha az olabilirdi. Stajyerliğe kabul edildiğinde kalbi patlayacak sanmıştı.

Eunhye hevesli ve gayretli bir stajyerdi. Hatta bir nevi konaklamalı mülakat olan staj kampındaki nihai proje sunumunda da birinci olmuştu. Elbette Eunhye'nin sadece kendi yeteneğiyle gerçekleştirdiği bir başarı değildi. Bu, bir reklam şirketinin staj kampı olduğu için her biri farklı ekiplerden stajyerler grup oluşturarak bir proje hazırlıyorlardı. Her grubun kısa süre içinde hayalî bir markanın reklam stratejisini oluşturup basılı reklam ve görsel plan ürettikten sonra verilen web sayfasını marka sitesine dönüştürmesi gerekiyordu.

Projede Eunhye bir grup üyesiyle fikir çatışması yaşadı. O kişinin adını hâlâ hatırlıyordu. Keum Seonghak. Soyadı Kim olsaydı çoktan unutmuş olabilirdi ama sıra dışı soyadı yüzünden o ismi zihninden kolayca silemedi. O zamanlar Eunhye, Seonghak'ı anlayamıyordu. Çünkü Eunhye'nin önerdiği stil çok daha duyusal ve incelikliydi. Ancak Seonghak, Eunhye'nin önerdiği tasarımın kâğıt üzerinde iyi görünse de çevrimiçi olarak uygulanmasının zor olacağını ve ortaya çıkacak tasarımın, değerlendirecek kişilerin tercih edeceği web erişilebilirliğiyle uyuşmayacağını, bu nedenle yüksek puan almanın zor olacağını belirtti. Bu sözlere ikna olan grup üyeleri Seonghak'ın tarafını destekledi. Neticede web sitesi Seonghak'ın öner-

diği şekilde yenilendi ve sonuç olarak Eunhye'nin olduğu stajyer grubu tüm kategorilerde en yüksek puanı aldı.

Bu olaydan sonra Seonghak ile düzgün bir şekilde sohbet etmeleri, kampın son günündeki samgyeopsal partisindeydi. Eunhye, eti sarmak için konulan sebze sepetinde pek de alışık olmadığı bir bitki görünce kafasını eğdi.

"Bu ne tür bir ot? İlk defa görüyorum."

"Melek otu. Kokusu güçlü otları seviyorsanız hoşunuza gidecektir," dedi Seonghak

"Melek otu geleneksel tıpta kullanılan bir şey değil mi? *Heo Joon* dizisinde görmüştüm. Hekim, melek otunu gizlice alıp bir gibang'a* satıyordu, değil mi?"diye sordu Eunhye şaşkınlıkla.

"Doğru. Kökleri geleneksel Kore tıbbında kullanılıyor. Yaprakları da garnitür olarak veya etleri sararken yeniyor."

"Ah, demek öyle. Bunları siz nereden biliyorsunuz?"

"Büyükannem melek otu yetiştiriyordu. Ben de çok toplardım."

"Ah, kırsal bölgelerde yapılan tarım gönüllülüğü gibi her ara tatilde gidip yardım mı ediyordunuz?"

"Ara tatilde de okula gitmediğim günlerde de yardım ediyordum. Köyde büyükannemle birlikte yaşıyordum."

"Vay, gerçekten mi? Daha öncesinde grup arkadaşlarınızı ikna etmeye çalışırken Gangnam'ın elit yolunda yürümüş birine benziyordunuz."

---

* Joseon döneminde müzisyen ve dansçıların yaşadığı yer. (ç.n.)

"Ah hiç öyle biri değilim! Eunhye Hanım, bir bardak soju alır mıydınız?"

"Evet! Lütfen!"

Vakit ilerledikçe sohbet derinleşti.

"Açıkçası ben o zaman biraz sinirlenmiştim. Ama sonuç olarak haklı çıktınız. Ne olursa olsun müşterinin hoşuna gidecek şeyi yapmamız gerekiyor. Jürilerin öyle bir tarzı tercih edeceğini nereden biliyordunuz?" diye sordu Eunhye.

"Öncelikle oryantasyonda güzel bir örnek olarak gösterilen tarzı dikkatlice inceledim. Jürilerin kullandığı telefon kılıfının tasarımı veya telefonu kullanırken parmaklarının esneklik derecesi, kullandıkları gözlüklerin türü ve kalınlığı gibi çeşitli faktörlerden çıkarım yaptım."

"Vay canına, öyle şeyleri bile değerlendirdiniz mi?"

"Tabii ki biraz abartı da var."

"Nasıl yani? Etraflıca anlatın lütfen!"

"Öyle büyütülecek bir şey değil. Yirmili yaşlarda parmak eklemleri esnektir ve gözler iyi odaklanır bu yüzden internet veya uygulama kullanırken rahatsız edici şeylerin farkına varmayabiliriz ama yaş ilerledikçe önemsiz detaylarda rahatsız edici noktalar giderek daha fazla görünür olur. Belki de büyükannemle birlikte uzun süre yaşadığım içindir, bu tür şeylere kafamı çok yoruyorum. Nasıl tasarlamalıyım ki herkesin rahatça uzun süre kalabileceği bir arayüz olsun, diye soruyorum kendime hep."

"Aaa."

Eunhye, Seonghak'ın sözlerini can kulağıyla dinledi. Düşündüğünden çok daha sağduyuluydu ve geniş bir

içgörüye sahipti. Böyle biri üst düzey bir pozisyona gelip ekibe liderlik ederse en iyi ekibi kuracağına şüphe yoktu. Tomorrow Planning gibi sektörün en iyi şirketinin böyle yetenekli birini kaçırması mümkün değildi.

"Seonghak Bey, millet, hep birlikte kadeh kaldıralım mı? Tokuştururken 'iş arkadaşı olarak görüşelim' demeye ne dersiniz?

"Vay, harika! Ne kadar düşüncelisiniz Eunhye Hanım!"

"O halde ben 'iş arkadaşı olarak' dediğimde siz de 'görüşelim' deyin. Anlaşıldı mı?"

Böylece stajın son gecesi keyifli bir şekilde sona erdi. Elbette ondan sonra iletişim kurup görüşen kimse olmadı.

Yeni işe başlayan çalışanların oryantasyon günü.

Eunhye etrafına bakındı. Ancak oryantasyon, departmandan bağımsız olarak düzenlendiği için stajda birlikte olduğu grup arkadaşları farklı departmandaysa, kabul edilmiş olsalar bile bunu doğrulamanın bir yolu yoktu. Öte yandan 'acaba Tomorrow Planning'e kabul edildiniz mi?' diye düşüncesizce iletişime geçerse birilerinin hayatında geri döndürülemez bir şekilde karakteri zayıf biri olarak kalma riski vardı.

Departman müdürünün sıkıcı motivasyon konuşmasının ardından şirket içi tesisler gezdirildi ve intranet kullanımı dahil olmak üzere temel bilgiler öğretildi. Staj deneyimi olan Eunhye için çoğu tanıdık şeylerdi ama geçici değil de bir çalışan olarak intranete giriş yaptığı andaki duygusu farklıydı. Şirket politikasına göre iş baş-

vurusunda yazılan İngilizce adı 'Grace' şirketteki resmî adı oldu.

Eunhye, 4. kreatif ekibine atandı. İlk defa tanıştığı kıdemlilerine enerjik bir şekilde selam verdi ama herkes şöyle bir bakıp kendi işine koyuldu. Eunhye ekip liderinden aldığı çalışma kılavuzunu amaçsızca karıştırarak ve boş yere programı açıp kapayarak vakit öldürdü.

O gün öğleden sonra, Eunhye'nin kıdemlisi ona küçük bir not defteri uzattı. Eunhye, ne olduğunu bilmeden memnuniyetle kabul ederken başını eğdi.

"Grace, bu ekibimizin atıştırmalık kayıt defteri. Her ay ayrılan atıştırmalık bütçesine uygun olarak dolabı doldurup buraya yazmanız yeterli. Sabit bir bütçe olduğundan muhasebe ekibine makbuz düzenlemenize gerek yok. Buraya makbuzu yapıştırıp ekip liderine bildirirsiniz, tek yapmanız gereken bu ikisi. Ah, bir şey daha! Defterin arkasına bakarsanız ekip üyelerinin doğum gününün yazdığını göreceksiniz? O tarihte pasta alırsanız iyi olur. Zor değil, değil mi?"

"Ah, evet! O halde ben ofis mutfağından mı sorumlu olacağım?"

Şaşkın bir ifadeyse soran Eunhye'ye karşı kıdemlisi kafasını iki yana salladı.

"Öyle değil. Eskiden ofis mutfağına ürün tedarik ederken bir şeyler çalan biri olduğu için ortalık karıştı. Ondan sonra ofis mutfağında sadece su sebili ve kahve makinesi kaldı ve her ekip için ayrı atıştırmalık bütçesi sağlanacak şekilde değiştirildi. Bu yüzden bizim ekibin dolabı şuradaki."

Şirket, herkese İngilizce isimle hitap edilmesini zorunlu tutup eşitlikçi bir kültür iddiasındaydı ama yeni çalışana mutfak sorumluluğu yüklemek gibi eski alışkanlıklar hâlâ sürdürülüyordu.

"Anladım! Elimden geleni yapacağım!"

Kıdemlisi yüzünde neşeli bir gülümsemeyle yerine döndü. Atıştırmalık kayıt defterini alan Eunhye'nin kalbi nedensizce hızla atmaya başladı. 4. kreatif ekibinin bir parçası olduğu gerçekliğini hissetmiş olabilirdi. Ancak çok geçmeden Eunhye, o gün kıdemlisinin takındığı yüz ifadesinin anlamını tam anlamıyla kavradı.

"Grace, bu sefer hazır kahvemizi yumuşak içimli *maxim mocha gold* alsak nasıl olur?"

"Yumuşak içimli *maxim mocha gold* mu? Olur, tabii!"

"Bu arada onu alırsan kupa veriliyor ya, onu bana versen olmaz mı?"

"Nasıl?"

"Ne de olsa önemli olan kahve, kupa hediye sonuçta! Benden başkasının ihtiyacı olacağını sanmıyorum!"

"Tamam, öyle yaparım."

"Teşekkürler Grace!"

Kesinlikle takım için önemli olan kupa değil, kahveydi. Ama yine de böyle olması normal miydi?

"Grace, ben sağlık taramasından sonra ne hazır kahve içiyorum ne de atıştırmalık yiyorum biliyor musun? Ama atıştırmalık bütçesi tüm ekip için veriliyor. Sadece benim yememem haksızlık gibi geliyor. Bu yüzden mesaiye

kaldığımda hafifçe atıştırabileceğim erişte gibi bir şey alıp bıraksan nasıl olur diye düşünüyorum."

"Olur, alırım."

Ne zaman bir ekip üyesinin görüşüne kulak verse mutlaka peşinden başka bir görüş gelirdi.

"Grace, erişte çok spesifik değil mi? Sağlığını düşünen takım üyeleri bunu sevebilir ama nasıl desem..."

"Ah, o halde normal bardak erişte de alırım."

"Bu şekilde birbirinden farklı iki görüşü aynı anda kabul ettiğinde de yeni bir zıt görüş ortaya çıkıyordu."

"Grace, bu aralar bardak erişte çok fazla görünüyor? Bunlar bizim atıştırmalık bütçesiyle alınıyor biliyorsun. Bence erişte bir atıştırmalık değil, temel gıda. Şirket ayrıyeten yemek ödeneği sağlıyor zaten, ekibin atıştırmalık bütçesini kullanarak ek stok sağlanması doğru değil sanki. Parayı duruma uygun kullanmalıyız."

"Peki, not edeceğim."

Bir noktadan sonra Eunhye atıştırmalık alma konusunda asıl işinden çok daha fazla stres yaşamaya başladı. Daha doğrusu atıştırmalık meselesi yüzünden tartışan ekip üyelerinin baskısından mustarip olmak zor geliyordu.

Resmî olarak görüş alacağını söylediğinde herkes bilmiyormuş gibi davranıp işi yeni çalışana yıkıyordu ama aslında atıştırmalığı alıp koyduğunda Eunhye'yi bulup ayrıca şikâyetlerini söylüyordu. Muhtemelen daha önce atıştırmalık işini üstlenen kıdemlisi de aynı yoldan geçmişti. Bu yüzden yeni çalışana bu yorucu görevi devredebildiğinde ne kadar mutlu olmuştu kim bilir! Yeni çalışanın hevesli ses tonuyla enerjik bir şekilde atıştırmalık

kayıt defterini teslim almasının üzerinden henüz yarım sene bile geçmemişti ki Eunhye'nin konuşma tonu cılız bir şekilde sızan musluk misali güçsüzleşti.

Buna rağmen Eunhye şirkete iyi uyum sağladı. Ekip liderinin verdiği görevleri teslim süresi içinde tamamlıyordu, geri bildirim alırsa itiraz etmeden düzeltiyordu, sunumlardan başarısız dönen kıdemlilerinin yüzünü okuyup duruma uygun davranıyordu. Toplantıya ciddi bir şekilde hazırlanması ve toplantı kaydını özenle yazması büyük bir artıydı. Bu çabalar öne çıkıyor muydu ki? Eunhye iyi bir çalışan olarak ekip liderinin gözüne girmiş gibiydi.

"Grace, bugünkü toplantıdan çıkan gıda markası stratejisini yenileme taslağını 1. Çözüm Geliştirme Ekibi'ne götür. Özellikle bu kısmı vurgulayarak açıkla lütfen. Hatırlıyorsun değil mi?"

"Peki efendim. Müşterinin beklentisi yüksek olduğu için mevcut basılı reklamlarda kullanılan objeyi mümkün olduğunca koruyarak yeniden tasarlanmasını istediklerini ileteceğim."

"Güzel. Süreç esnek olursa geri bildirim zor olacağı için perşembe gününe kadar mutlaka iletmelerini söyle, gelecek haftaki toplantının ne zaman uygun olacağını da sor lütfen."

"Peki, anladım!"

Eunhye, taslak belgelerinin düzenlenmiş olduğu klasörü alıp ofisten çıktı. Geliştirme departmanının ofisi, üretim departmanı ofisinin üstündeki kattaydı. Asansör düğmesine basan Eunhye ekrandaki numarayı görünce bir an durakladıktan sonra merdivenlere yöneldi. Çok uzun süre oturarak çalıştığı için en azından bu şekilde hareket

etmenin iyi olacağını düşündü. Zaten hareket eksikliği olduğu için sadece bir kat çıkmış olmasına rağmen hemen nefesi kesildi. Eunhye nefes nefese merdiven sahanlığına adım attığında birden merdiven boşluğunun kapısı açıldı ve bir adam belirdi. Onun yüzünü gören Eunhye şaşırdı.

"Seonghak Bey?"

"Ah? Eunhye Hanım?"

Staj kampındayken aynı grupta olduğu Seonghak idi. Seonghak da Eunhye gibi son iş görüşmesini geçip kadrolu çalışan olarak işe alınmış gibi görünüyordu.

"Vay, karşılaşmamıza sevindim!

"Görüşmeyeli nasılsınız? Ah doğru ya."

Seonghak ceketinin iç cebinden çıkardığı kartvizitini uzattı.

"Biraz utanıyorum ama şirkette Connor adını kullanıyorum. Geliştirme departmanında 2. Çözüm Geliştirme ekibindeyim."

Seonghak'ın kartvizitini alan Eunhye, pantolonunun arka cebine tıkıştırdığı kartvizitini hemen çıkardı.

"Aman, buruşmuş! Özür dilerim Seonghak, hayır Connor! Şu anda bundan başka kartvizitim yok."

"Sorun değil. Tanışıyoruz zaten. Üretim departmanı 4. Kreatif ekibinden Grace? Ah, tam size yakışacak bir isim."

"Değil mi? Bu arada şirket o kadar büyük ki farklı bir departmanda tanıdığım birinin olup olmadığını bile bilmiyordum!"

"Haha, doğru. Bu arada burada ne işiniz vardı? Üretim departmanı bir kat aşağıda değil mi?"

Seonghak'ın sorusuna Eunhye, elinde tuttuğu klasörü göstererek cevap verdi.

"Bir iş için 1. Çözüm Geliştirme ekibine gidiyordum."

"Ah anladım. Ben de pazarlama ekibine bir iş için gidiyordum. 1. ekibin ofisi en iç tarafa girdiğinde sağda. Bulması zor değil. O halde bir dahaki sefere tekrar görüşürüz."

"Evet! Görüşmek üzere!"

Seonghak merdivenlerden inerken yumruğunu sıkarak alçak sesle *başarabilirsin* dedi. Eunhye de ağzını oynatarak *başarabilirim* diye karşılık verdi. Kamptan sonra Seonghak ile karşılaşmak şöyle dursun iletişime geçmişliği bile yoktu ama sanki memleketten bir arkadaşıyla karşılaşmış gibi mutlu oldu. Eunhye ağzı kulaklarında geliştirme departmanına doğru gitti.

♈

İşe girmesinin ikinci yılında şirkette bir kargaşa çıktı. Ana şirkete bağlı kuruluşlardan en büyük ölçekli olan sigorta şirketinin reklam modeli, yılın sonlarında alkollü araç kullanarak vur-kaç olayına karıştığı için soruşturuldu. Bütün reklamlar kaldırıldı ve tüm departmanlar acil alarma geçti. Yeni model işe alıp marka stratejisini değiştirmek için planlama departmanı ofis içinde ve dışında koştururken üretim departmanı da geçici bir reklam hazırlamak için fazla mesai yapmaya devam etti. Eunhye'nin bulunduğu ekip, ülke çapındaki sigorta şirketlerine dağıtıldıktan sonra tamamı imha edilen yeni yıl takviminin en kısa sürede ve yüksek kalitede tekrar üretilmesi için kesin talimat aldı.

"Off, programımız çok sıkışık... Gerçekten gözlerim yerinden çıkacak gibi... Grace, arka planı kaldırmama yardım edemez misin? Ekibimizde senin elin kadar hızlısı yok."

Yanında görüntü kaldırma işini yapan ve iş yerinde beşinci yılı olan Miranda yakındı. 4. Kreatif ekibi, planlama ekibinin gönderdiği konsepte uygun çeşitli taslakları değerlendirerek takvimi tasarlıyordu. Fakat aceleyle hazırlanan taslaklarla üretilen örnek modelde sürekli eksik kısımlar fark ediliyordu. Doğal olarak ekipler arasındaki iletişimde de sorunlar ortaya çıkıyordu. Ekip üyelerinin morali düşüyor ve yorgunluk da doruk noktasına ulaşıyordu. Eunhye de bu işi olabildiğince çabuk bitirmek istiyordu.

"Miranda, dosyayı bana gönder. Çabucak bitirip az da olsa dinlenelim."

Eunhye, Miranda'nın sorumlu olduğu görsel ayırma işini yürüttü. Neyse ki ellerinde iyi denilebilecek bir örnek model vardı. Sorun üretim tarafındaydı, iş yığıldığı için dışarıdan destek talep eden resmî bir yazı bile gönderildi. Sonunda ekip lideri takvimleri üretebilecek bir firma bulmak için sahaya çıkmak durumunda kaldı.

"Evet, herkes uygun olmadığı belirtilen tüm kısımları kontrol etti mi? Bugün bir firmayla anlaşıp mümkünse hemen üretime başlayacağımız için son rötuşları tamamlamanızı rica ediyorum. Çalışmalarınızı Miranda'ya iletirseniz hepsini onaya gönderecek. Anlaşıldı mı?"

"Evet, ekip lideri!"

Ekip üyeleri uzun zaman sonra enerjik bir ses tonuyla cevap verdi.

Eunhye son bir kez titizlikle çalışmasını gözden geçirdikten sonra Miranda'ya son dosyayı gönderdi. Zamanın ileriye mi yoksa geriye mi aktığını fark etmeyecek kadar meşgul oldukları yoğun temponun ardından kısa bir dinlenme zamanı oldu. Eunhye bir fincan kahve yapıp yerine döndü. O zamana kadar ekip atmosferi iyiydi. Birbirleriylc gülüşüp şakalaşıyorlardı. Ancak öğleden sonra saat dört civarında çok öfkeli olan üretim departmanı müdürü, bir hışımla 4. Kreatif ekibine gelip huzurlu atmosferi mahvetti.

"Kim bunu yapan? Mart ayının görseliyle kim çalıştı?"

Departman müdürünün sesi ofiste yankılanıyordu. Diğer ekipler de göz ucuyla onlara baktı. Söz konusu olan Miranda'nın çalışmasıydı. Miranda ne yapacağını bilemeyerek panikten titrerken departman müdürü bir kez daha bağırdı.

"Hey! Hepinizin kulağı mı tıkandı? Fotoğrafı böyle berbat bir şekilde kim kesti!"

"Eğer arka plan kaldırmadan bahsediyorsanız, bunu Grace yaptı."

Miranda göz ucuyla Eunhye'ye bakarak mırıldandı. Departman müdürünün sert bakışları Eunhye'ye kitlendi. Genç kadın afallamıştı. Tüm dosyaları mükemmel bir şekilde tamamlamıştı. Sadece kendi çalışmaları değil, Miranda'nın yardım etmesini istediği görsel ayırma işi de buna dahildi.

"Grace sen misin? Bununla sen mi çalıştın? Sen hangi üniversiteden mezunsun?" diye sordu kadın büyük adımlarla Eunhye'ye yaklaşarak.

Eunhye departman müdürünün gücü altında ezildiği için sandalyeden kalkıp kısık sesle cevap verdi:

"Ho... Hongik Üniversitesi'nden mezun oldum."

"Hongik Üniversitesi? Ha, o okulun seviyesi çok düşmüş anlaşılan. Böyle bir şeyi mezun diye sokağa salıyorlar!"

Departman müdürü, Eunhye'ye elindeki çıktıları fırlatıp bağırdı.

"Yaptığın rezalete bak! Genel müdürün karşısında o kadar utandım ki yüzüm kızardı! Sinirim tepemde!"

Eunhye korku içinde yere düşen kâğıtları topladı. Görseldeki modelin kolunun bir kısmı silindiği için sadece eli görünen psişik bir fotoğrafı çağrıştırıyordu. Ama Eunhye o görseli sorunsuz tamamladığından emindi. Görsellerin kolajlandığı süreçte bir hata olduğu kesindi. Eunhye, Miranda'ya dik dik baktı. Miranda soğukkanlı bir şekilde monitöre bakmaya çalışarak Eunhye'nin bakışlarından kaçındı. Miranda'dan daha sonra işe giren alt devre ekip üyeleri de bilmiyormuş gibi ağızlarını kapalı tuttu.

"Hey! Sen bir tasarımcı olarak nasıl böyle temel bir hata yaparsın? Ha? Şirketin bu dönem çok yoğun olduğunu bilmiyor musun? İşi başından aşkın olan bir tek sen misin? Hadi benim rezil olmamı bir kenara bırakalım! Eğer bunu olduğu gibi üretime gönderseydik ne yapacaktık? Böyle bir dönemde tüm şirket ne alay konusu olurdu, söylesene! Ha?"

"Özür dilerim."

"Sana diyorum, kendine iyi bakmak sadece yüzünü boyalamaktan ibaret değildir! Kendi işinde her zaman

titiz yanını göstermek, bir şirket çalışanı için en gerekli özbakımdır! Anladın mı? Ekip lideri Baek neden bunun kontrolünü sağlamadı? O nereye gitti?"

Ofis dışındaki işten dönen Baek telaşla cevap verdi:

"Buradayım, Müdür Bey! Bir üretim firmasıyla sözleşmeyi görüşmek için ofis dışına çıkmıştım. Bir sorun mu oldu?"

Boncuk boncuk ter döken ekip liderini gören departman müdürü derin bir iç çekip, "Aman da Baek Bey, sen yüz kişiye bedel çalışsan ne yazar? Şu çocukları düzgün eğit, olur mu?" dedi.

Departman müdürü, aklındaki her şeyi söyledikten sonra üretim departmanından ayrıldı. Tüm ofis, başlarından aşağı kaynar su dökülmüş gibi sessizliğe gömüldü. Bu sayede Eunhye'nin kulağına, öfkesi kabardığı için hızlanan kendi nefes sesi geliyordu. Biraz önce gerçekleşen olay hakkında hemen Miranda'ya hesap sorması gerektiği düşüncesiyle kafası patlamak üzereydi.

Tam o anda, ekip lideri Eunhye'nin elinde tuttuğu dosyayı alırken, "Grace, biraz görüşelim," dedi.

Ekip lideri, Eunhye'yi yanına alıp boş bir konferans odasına götürdü. Eunhye öfkeliydi. *Benim hatam bile değilken departman müdüründen azar yedikten sonra bir de ekip liderinden mi söz işiteceğim. En azından ekip liderine bu haksızlığı açıkça anlatmalıydı.* Ancak Eunhye konuyu açmadan önce ekip lideri konuşmaya başladı.

"Pekâlâ Grace, haksızlığa uğradığının farkındayım. Görev dağılımını yapan kişi benim, bu yüzden sonuçları görüp de durumu anlamamam imkânsız değil mi? Fakat Miranda beş yıldır burada çalışıyor. Bu da şirkette bağ-

lantıları olduğu anlamına geliyor. Yani sen öfkelendiğinde özdisiplinini sağlayamayan bir çaylağın kıdemlisine saldırdığı resmi ortaya çıkar. Sözün özü, tuhaf davranan kişi sadece sen olursun. Komik, değil mi? Her şeyde doğruyla yanlışı ayırabilseydik güzel olurdu ama gerçekte çarkın böyle dönmediğini de bilmen gerektiğini düşünüyorum. Miranda'yı ayrıca uyaracağım."

Azarlanacağını düşünen Eunhye, ekip liderinin sözleri karşısında şaşkına döndü. Ekip lideri sakin bir şekilde konuşmaya devam etti:

"Grace, sen gerçekten iyi bir tasarımcısın. Genelde yeni başlayanlar geri bildirim aldıklarında bunu o an için düzeltir ama sonrasında aynı yetersiz sonuçlarla gelir. Ama sen her seferinde bir üst seviyeye geçiyorsun. Gerçekten takdire şayan bir nitelik. Ancak şirket işi yalnızca yetenekle yürümez. Bana ait olmayan bir görevi reddetmeyi bilmek bir beceridir. Burada bir şeyler öğrenebilirsen ekibi yönetebilecek bir pozisyonu bile üstlenebilecek yeterliliktesindir."

Övgü yağmuruna tutulan Eunhye'nin gözleri yaşardı, burnu sızladı. Departman müdürünün azarladığı andakinden daha ağlamaklıydı.

"Ve önemli bir şey daha: Ofiste asla ağlama. Ağlayacak gibi olduğunda ne olursa olsun tuvalete git. Çünkü her yerde ağlayan birini hedef alacak insanlar var."

"Ah, peki!"

Eunhye düğümlenen boğazını temizleyip yutkundu. Gözlerini kırparak gözyaşlarını dağıtan Eunhye'yi gören ekip lideri gülümseyerek kendi kendine mırıldandı.

"Bu gidişle bensiz de idare edebilirsin gerçi."

"Nasıl? Yoksa istifa mı edeceksiniz?"

"İstifa değil de... Bu çocuğu doğurmam gerekecek."

Ekip lideri eliyle karnını işaret etti. Eunhye, vücut şeklinin biraz değiştiğini fark etmişti ama hamile olduğunu bilmiyordu. Şaşırarak ağzını kapatan Eunhye ses çıkarmadan alkışlayarak alçak sesle konuştu.

"Vay canına, tebrik ederim! Neden hiç bahsetmediniz?"

"Erken söylemenin ekip atmosferine hiçbir faydası olmayacak çünkü. Ekibin uzun vadeli planını hazırladığım için endişelenmene gerek yok. İşimize dönelim mi artık?"

Baek konferans odasından önce çıktı. Eunhye telefonunu çıkardı. Tanıdık bir isimden mesaj gelmişti.

[Connor/Geliştirme Departmanı-2.Çözüm Geliştirme Ekibi]

Bugün 4. kreatif ekibinde çok fazla bağınş çağınş olduğu haberini aldım. İyi misiniz?

.

Mesajı okurken nedensizce yüzünde bir tebessüm belirdi. Kartvizitlerini birbirlerine verdikten sonra aldığı ilk mesaj olmasına rağmen çok samimi hissettirdiği için şaşırdı. Eunhye gülümseyerek Seonghak'a cevap yazdı.

♈

Doğum izni alan Baek'in yerine geçici bir ekip lideri atandı. Ancak o, sadece boş koltuğu dolduruyordu, liderlik eden kişi Miranda'ydı. O sırada büyük ölçekli uluslararası

bir etkinliğe ev sahipliği yapma rekabetinde reklam şirketi olarak Tomorrow Planning seçildi ve 4. kreatif ekibinin iş yükü olağan dışı arttı. Şirkette oluşturulan ek özel ekibe seçilmek için şirket içi rekabetin bile fitili ateşlendi.

Eunhye, yeteneklerine kıyasla fazla hırs sergileyen Miranda ile iş meselelerine bulaşmak istemiyordu. Baek dönene kadar gürültü çıkarmamayı, sadece kendi işini yapmayı seçmişti. Ancak tüm görseli güzelce tamamlayacağını söyleyip şirket logosunu keyfi olarak değiştiren yeni çalışanın hatasını görmezden gelemedi. Neyse ki Eunhye orada bir yolunu buldu. Kendini, işe yeni başlayanların ve stajyerlerin özel koruyucusu olarak görerek Miranda'ya mesafe koymakta başarılı oldu.

İki staj programının ardından yeni yıl geldi. İşe giderken alışılmadık bir şekilde saksağanların öttüğü bir günde Eunhye, şirketin intranet haber panosunda hiç beklemediği bir duyuru gördü.

[Vefat İlanı] Geliştirme Departmanı, 2. Çözüm Geliştirme Ekibinden Connor'ın Anneannesi Vefat Etmiştir.

Eunhye mesai bitiminde cenaze evini ziyaret etti. Duvar ekranında gülümsemekte olan sevecen büyükannenin yüzünün yanındaki yas tutan kişi bölümünde Keum Seonghak adı yazılıydı. Eunhye temkinli bir şekilde cenaze odasına girdi. Cenazenin başında duran Seonghak şaşırarak Eunhye'yi karşıladı.

Eunhye, "başın sağ olsun" sözü çok basmakalıp geldiği için bir türlü söyleyemedi. Aksine önce Seonghak, Eunhye'ye defalarca minnettarlığını ifade ederek şirkette

işlerin nasıl gittiğini, zorluk yaşayıp yaşamadığını sordu. Seonghak ile sohbet ederken çözüm geliştirme ekibinden birkaç çalışanın toplanıp yemek yediği gözüne çarptı. Ancak üzerine şirket adı iliştirilmiş bir çelenk görünmüyordu.

"Seonghak Bey, bizim şirketten henüz çelenk gelmedi mi?"

"Cenaze töreni, sadece baba tarafı için destekleniyormuş. İznim de iki gün olduğu için yıllık izin ekleyerek kullandım."

"Nasıl yani? Ne farkı var sanki?"

"Öyleymiş. Ben de ilk defa öğrendim."

O sırada bir grup yaşlı cenaze alanına girdi. Seonghak, büyükannesinin gittiği kiliseden tanıdıkları olduğu için karşılamaya gitmesi gerektiğini söyleyerek yerinden kalktı. Eunhye, Seonghak'ı uğurladı. Çok geçmeden ilahi korosunun sesi duyuldu.

Pazartesi günü işe giden Eunhye, ekip üyelerinin fısıldaştığını gördü. 4. kreatif ekibinin haber kaynağı Evan, sıcak bir dedikodu getirmiş gibiydi. Eunhye, selam verip yerine geçerken Evan usulca yaklaşıp sohbet etmeye başladı.

"Grace, haberi duydun mu? 2ÇG'nin çılgını yüzünden yine istifa eden olacakmış!"

"2ÇG'nin çılgını mı? Kimmiş o?"

Evan, iki parmağını kaldırarak, "2. Çözüm Geliştirme ekibinin çılgını işte! Kısaltması 2ÇG'nin çılgını! Onun yüzünden daha önce de birkaç çalışan istifa etmişti ya!" dedi.

Eunhye başını salladı. Geliştirme departmanında büyük bir bomba olduğunu duymuşluğu vardı. Ebeveynleri ana şirkette üst düzey yönetici olduğu için miydi neydi, sorun çıkarsa bile kovulmadığı söyleniyordu ama o kişinin 2. Çözüm Geliştirme ekibinde olduğunu bilmiyordu.

"Hani geçen hafta anneannesi vefat eden bir çalışan vardı ya. O çalışana, büyükannenin yaşlandığı için ölmesi büyük bir olaymış gibi yıllık iznini de mi kullanacaksın, hafta sonuyla birleştirip dinlenmek için mi yıllık izin alıyorsun demiş, düşünsene!"

"Ne demiş ne? Delinin teki yani!"

"Delirmiş gerçekten, iyiden iyiye sınırı aştı! Ama normalde de zorbalık yapıyormuş! Köyden gelen biri nasıl Seul'deki bir üniversiteye yerleşir diyerek ismiyle bile hitap etmiyormuş insanlara. *Nongteuk, Nongteuk** diye sesleniyormuş! Köylü olduğu için şehir hayatını bilmiyor diye ciddi tartışma çıkarı... Hey? Grace, nereye gidiyorsun?"

Eunhye, soluğu geliştirme departmanında aldı. 2. Çözüm Geliştirme ekibine giderek Connor'dan alması gereken bir belge olduğunu ama e-posta gelmediği için bizzat uğradığını söyledi. Şaşıran ekip üyeleri, Connor'ın yarım gün izin kullandığı için yerinde olmadığını ve ona not bırakabileceğini söyleyerek Eunhye'ye geri dönmesini ima ettiler.

Eunhye mesaj göndermeyi düşündü ancak vazgeçti. Bu şirketin bir üyesi olarak iletişime geçmek bile Seonghak'ı kandırmak gibiydi.

---

* Tarım ve balıkçılıkla geçinen kırsal bölgelerdeki öğrencilere özel olarak üniversite bünyesinde sağlanan kontenjan (ç.n.)

İki hafta sonra Seonghak'ın istifa haberi duyuldu.

Eunhye, sağlık durumunda bir gariplik sezdi. Halsiz hissediyordu ve iştahı olmadığı için öğle yemeği bile yemeden işiyle uğraşırken sadece kahve tüketti ve saat dört civarında ekip üyeleri rapor alması gerektiğini söyleyecek kadar durumu kötüleşti. Bu durumda bile Eunhye çalışma saatini doldurduktan sonra işten çıkış kartını okuttu.

Eve dönüş yolu ilk kez bu kadar uzun gelmişti. Bacaklarına ve omzuna sanki bir sürü zombi yapışmış gibi adımları yavaşladı. Nefesi tıkanıyor, başı dönüyordu. Üşüyor, karnı ağrıyordu.

Doğduğundan bu yana bir kez bile hissetmediği tuhaf bir acıydı. Eve girer girmez annesine seslendi.

"Neden içeri girmeyip de girişte... Aman yavrum! Eunhye, neren ağrıyor?"

"Anne şu anda midem hiç iyi değil. Öğle yemeği bile yiyemedim."

"Aman tanrım, ne yapacağız! Nasıl terlediğine bak! Neren ağrıyor? Miden mi? Bağırsakların mı? Acıyor mu? Batma hissi var mı?"

"Bilmiyorum. Ben de anlamadım. Genel olarak iyi değilim..."

"Yediğin bir şey midene mi dokundu acaba? Yavrum, böyle olmayacak! Acile gidelim!"

Arabaya binip en yakın acil servise gidene kadar Eunhye tekrar tekrar kustu. Midesi zaten boşaldığı için artık daha fazla çıkacak bir şey kalmadı, ne olduğu bilinmeyen yeşil sıvı yemek borusundan yukarı çıkıyordu. Eunhye acil servisin önündeki bekleme alanında da acil servis

yatağında da kustu. Eunhye, insan vücudunun önemli bir kısmının sudan oluştuğu yönündeki bilimsel gerçeği vücuduyla yeniden doğruladı. Hatta sırf kusmaktan bir insanın ölebileceğini anladı.

♈

"Sağlığınız nasıl oldu? Sizinle biraz konuşabilir miyiz?"

Üç günlük rapor kullandıktan sonra işe başlar başlamaz Miranda, Eunhye'yi çağırdı. Eski ekip liderinin davranışını kopyalıyormuş gibi Miranda, Eunhye'yi boş bir konferans odasına götürdü ve önemli bir şey söyleyecekmiş gibi ciddi bir tavır takındı.

"Bu aralar yoğun bir dönemdeyiz, biliyorsunuz değil mi?"

"Evet."

"Fakat, siz işten çok kopuk görünüyorsunuz. İyi bir kıdemli gibi görünmek istemenizi anlıyorum ama yeni çalışanların da hata yaparak öğrenmesi gereken şeyler olmalı, değil mi? Sizi, A'dan Z'ye her şeye liderlik etmeye çalışırken görmek hoş değil. Ayrıca açık konuşmak gerekirse bizim şirkette işe girip girmeyeceği belli olmayan stajyerlerle ilgileneceğim diye çok fazla boşa zaman harcıyorsunuz, öyle değil mi?"

"Bana verilen tüm görevleri zamanında tamamlıyorum."

"Hayır, zaten sorun da bu zihniyet yapısı. Yapacak işiniz yoksa başka bir yerden iş alıp daha fazla çalışmanız gerekir. Şirket size bu yüzden para ödüyor. Her şeye çok meraklı olmanızı anlıyorum ama açıkçası başka ekipten bir çalışanın taziyesiyle bile ilgilenmeniz gerçekten abartı.

Bunlara ayırdığınız vakitte kendi ekibinize odaklanmalısınız. Şu anda insanlar kötü konuşuyor. Acaba şirket içi ilişki mi, böyle bir şey mi?"

"Öyle bir durum değil."

Miranda, sert eleştirilere rağmen sarsılmayan Eunhye'ye bakarak omuz silkti.

"Ah, düşündüğümden çok daha katı biriymişsin. Nasıl bir tarzın olduğunu anladım. Pekâlâ. Kendinize iyi bakmalısınız. Hastalığınız kendinize iyi bakmamaktan kaynakladı. Birden izne ayrıldığınız için ekibe büyük bir yük bindi biliyorsunuz."

"Özür dilerim."

"Gerçekten de cevap yok. Yeni bir görev dağılımı dosyası paylaştım, gidip kontrol edin."

Eunhye hafifçe başını eğip konferans odasından çıktı. Önceki ekip liderini taklit ettiğini görmek saçmaydı ama düşündüğü kadar kızgın değildi. Paylaşılan görev dağılımı dosyasını açan Eunhye bir kahkaha patlattı. Miranda'nın onu önemli görevlerden tümüyle dışarıda tutup angarya işlere atamak için gösterdiği özen göze çarpıyordu.

Adaletsizliğe maruz kaldığınızda insanı koruyacak bir sistem yoktu. Olsaydı Seonghak öyle anlamsızca şirketten ayrılmazdı. Önceki ekip liderinin dönmesini bekleyecek kadar dişini sıkamazdı. Şirkete sevgisi tükenmişti, portföyüne bile yazamayacağı angarya işler yaparak kıymetli vaktini boşa harcamak da istemiyordu. Artık Eunhye'nin bu şirkete ihtiyacı yoktu.

Bilgisayarının başına geçti ve istifa dilekçesini yazdı.

"Çok zorlanmış olmalısınız."

Eunhye, May'in sözlerine buruk bir şekilde gülümseyerek cevap verdi.

"Yine de ilk şirketimin isim değerini görmezden gelemem. Sayesinde iş değişikliğim daha rahat oldu. İkinci şirkette web tasarımını öğrendim ve çalıştığım şirkete girdim, gelişmek için kendimce bir sınavdan geçtiğimi düşünüyorum. Bu arada, şu an sizinle konuşurken tuhaf bir şey fark ettim."

"Ne olduğunu sorabilir miyim?"

"Kendine iyi bakma ifadesi. Şirketin kötü adamlarından duyduğumda yine de bir şekilde katlanıyorum ama neden kardeşim aynı sözü söylediğinde sinirleniyorum. Neden acaba?"

Sessizce duran May, gazoz şişesini kavradığında Eunhye de refleks olarak bardağı eline aldı. May, Eunhye'nin boş bardağını doldururken yumuşak bir ses tonuyla konuştu:

"Öyleyse o duygu hakkında bir kez daha düşünmekte fayda var."

"Öfkelenmek konusunda mı?"

"Evet. Bu gerçekten saf bir öfke mi yoksa öfke kılığına girmiş başka bir duygu mu olduğu konusunda?"

Eunhye şaşkın bir ifadeyle gözlerini kırptı.

"Böyle bir yaklaşımı bir kez bile düşündüğüm olmadı... Çünkü birbirimizi hiç sevmediğimiz bir ilişkimiz olduğunu düşündüm. Ama bugün birlikte zaman geçirirken hissettiğim duygu farklıydı. Ama neden sürekli kavga etmek durumunda kalıyoruz? Gerçek duygularımızı birbirimizle değiştiremeyiz de..."

Eunhye'nin gözleri parladı.

"Müdür Hanım, acaba otel dışındaki dünyayı etkileyebilecek bir hayal hizmeti olarak böyle bir şey de olabilir mi? Kardeşimle benim yer değiştirdiğimiz bir hayatı yaşayıp görmek! Nasıl ifade etsem, kader değişimi?"

"Daha önce de söylediğim gibi istediğiniz bir hayal ise her şey mümkün."

"O zaman bunu istiyorum! Ah, doğru! Ek ücret... Affedersiniz Müdür Hanım, bugün tek bir eşya getirdim ve onu da giriş yaparken kullandım, elimde başka bir şey yok, ne olacak? Bu hizmeti de mutlaka kullanmak istiyorum."

"Teyit etmek için soruyorum, gerçekten bunu istiyor musunuz hanımefendi?"

"Evet! İstiyorum!"

Eunhye'nin çaresizce verdiği cevabı duyan May parmağını şıklattı. Bunun üzerine yakınlarda bekleyen kapı robotunun ayak sesleri duyuldu.

"Bir dakika izin verin hanımefendi."

Eunhye aniden başının arkasında bir acı hissetti. Sanki saç teli çekilmiş gibiydi. Arkasını döndüğünde kapı robotunun elinde bir tutam saç tuttuğunu gördü. Vücudundaki bölmelerden birini açıp Eunhye'nin saçını özenle içine koyan kapı robotu bir başka bölmeden yuvarlak banyo topunu çıkarıp Eunhye'ye uzattı. Eunhye şüpheli bir ifadeyle aldı.

"Uyumadan önce kullanırsanız hayaliniz gerçek olacak. Alkol değil ama o hissi verir."

May bardağı tutup Eunhye'ye doğru kaldırdı. Eunhye, bardaktaki gazozu yudumladı. Tadı epey tatlıydı.

Yemekten sonra odasına giden Eunhye, küvette banyo topunu eritti. On dakika boyunca küvette kalırsa en iyi etkiyi görebileceğini yazan kullanım kılavuzuna uymak için alarm kurdu ve küvete girdiğinde yavaş yavaş uyku bastırdı. Boks yapacağım derken enerjisi tükenmiş, lezzetli etlerle karnını doyurmuş ve hafif hafif yayılan sardunya kokusunu içine çekerek vücudunu ılık suya sokmuştu. Kısa sürede uykuya dalması kaçınılmazdı.

On dakika geçtikten sonra genç kadın alarm sesiyle korkudan sıçradı. Eunhye'nin cildi suyun içinde eriyordu.

"Aaa! Ne, ne, ne, ne oluyor?"

Panik içinde küvetten fırlayan Eunhye, çırpınarak kollarını sıvazladı. Köpüğü temizleyince hiçbir yerinin yaralanmadığını gördü.

"Bu da neydi? Halüsinasyon mu gördüm?"

O anda kapı tıklama sesiyle birlikte May'in sesi duyuldu.

"Hanımefendi, masaj yapmak için geldim ama içeride bir sorun mu var?"

"Ne? Ah, hayır! Sanırım biraz uyuyakalınca garip bir rüya gördüm! Hemen çıkıyorum!"

Eunhye duşa girip köpükleri akıtmak isterken dalgın dalgın duvardaki boy aynasına bakakaldı. Nedense her zamankinden daha zayıf görünüyordu. Yoksa hep mi böyleydi? Hayır, kesinlikle zayıflamıştı.

May'in masajı sayesinde miydi emin olamasa da Eunhye hiçbir kas ağrısı olmadan dinlenmiş bir şekilde sabahı karşıladı. Tam çıkış saatinde odaya gelen kapı robotu,

müdürün hediyesi olan zarfı uzattı. Eunhye zarfı çantasına koydu ve kapı robotunun eşliğinde otelden ayrıldı.

Her zamanki gibi Değerli Hatıralar Oteli şifa yeri, diye düşündü ve neşeyle eve döndü.

Tahmin edemeyeceği bir olaydan dolayı ev altüst olmuştu.

KADINLARIN HİKÂYESİ: SEO MİHYE

İlkokul öğrencisiyken Mihye, kırtasiyelere bayılırdı. Okul için gerekli olan kırtasiye ürünleri veya sözde sağlıksız gıda olarak nitelendirilen atıştırmalıklar da vardı ama Mihye en çok oyuncak bebeklere bakmayı seviyordu. Özellikle de gönlünü fetheden, Lily bebekti. O zamanlar ilkokul öğrencileri arasında *Tılsımlı Gelinlik* adlı animasyon son derece popülerdi, Lily o animasyonda çıkan bir karakterdi. Mihye neredeyse her gün Lily'nin önünde çömelerek oturur ve harçlık defterinde yazan sayıyı hatırlamaya çalışırdı.

Sonra bir gün, kırtasiyeci amca yeni bir oyuncağı Lily bebeğin yanına koydu. *Tılsımlı Gelinlik*'ten başka bir üye olan Daisy'nin dönüşüm kol saati. Fiyatı tam beş bin wondu.

"Abla, doğum günün kutlu olsun! Bu da hediyen!"

Mihye, gayretle biriktirdiği harçlığı ve bayramda verilen parayla Lily bebek yerine Daisy kol saatini satın aldı. O saati verdiği günkü ablasının yüzünü hâlâ hatırlıyordu.

Daisy'yi seven ablası, saati görünce çığlık atarak evin içinde koştururken annesi sırtına vurdu. Ablası Mihye'nin alnını ve yanağını birkaç defa öptü ve Mihye'nin defterine Lily'yi çizdi. Mihye ertesi gün arkadaşlarına ablasının çizimiyle övündü. Çocukların hepsi ne kadar beğendiklerini söyleyip durdu ve resim çizebilen bir ablası olan Mihye'ye imrendi. Doğal olarak Mihye'nin koltukları kabardı.

Mihye için ablası hayranlık kaynağıydı. Sınıfında hep birinci ya da ikinci olan ablası her bayramda, büyükler arasında şüphesiz en iyi çocuk seçilirdi. Mihye, ablasını severdi ama büyüklerin, "Ablan sınıf birincisi, sen kaçıncısın?" sorularından nefret ederdi. Bu yüzden Mihye, o konunun açılacağını anladığında önceden şirinlik yaparak konuyu değiştirmeye çalışırdı. Mihye'nin stratejisi, büyüklerde işe yarıyordu ve Mihye'ye sıra geldiğinde okul başarısı konusu hep dağılıyordu.

Ablası sadece iyi notlara sahip olmakla kalmıyor aynı zamanda çok da iyi resim çiziyordu, üstelik uzun boylu ve güçlü biriydi. Ablası, Mihye'ye zorbalık yapan yaramaz erkek çocuklarını yakalayıp paylardı. Ablası havalı biriydi. Bu yüzden Mihye ablasını çok sever, onun sözünü dinlerdi.

Ablası, ilkokulun son yıllarında kısacık kestirdiği saçlarını turuncuya boyatıp kısa tişörtler giyip bol pantolonları yerde sürüyerek dolaşınca büyüklerin diline düştü. Notları da düştüğü için annesiyle sık sık çatışmaya başladı. Okumayı bırakıp çizgi roman sanatçısı olacağını söyleyerek bağırırdı, annesi de *çizgi roman çizerek geçinebilecek misin* diyerek ateş püskürürdü. Mihye her böyle olduğunda annesi ve ablasını yatıştırmak için araya girip şirinlik yapardı. Annesi hemen sakinleşirdi ama ablası sinirli bir

şekilde Mihye'ye ters ters baktıktan sonra odasına kapanırdı. Ablası artık Mihye için resim bile yapmıyordu.

Bayram geldiğinde büyükannenin evinde toplanan akrabalar arasında ablasının saçı mutlaka hararetli bir konu haline geliyordu. Büyükannesinin *o saçların hali ne öyle* diye söylenmesini dinleyen ablası, suratı beş karış mücver pişiriyordu. Ağabeyi yaşındaki kuzeni de ona sataşıyor, mücverin tatsız olduğunu söylüyordu.Eunhye'nin yüzüne bakınca patlamak üzere olduğu anlaşılıyordu.

Kuzen ağabeyiyle kavga ettiğinde büyükannesi sadece ablasını azarlardı. Mihye, kuzen ağabeyini ablasından uzak tutması gerektiği düşüncesiyle ona yaklaşıp şirinlik yaparak birlikte oyun oynamayı teklif etti. Kuzen ağabey, Mihye'yi çok sevimli buluyordu. İkisine dik dik bakan ablası homurdanarak alay etti.

"Ben burada canımı dişime takıp mücver pişirirken ne güzel de eğleniyorsun! Hey, Seo Mihye. Ders çalışmayıp öyle sadece şirinlik yaparsan şu televizyona çıkan aptal kadınlar gibi bilet satarak yaşarsın, biliyor musun?"

Ablasının o sözünden sonra büyük bir kargaşa çıktı. Bir hışımla yerinden kalkan büyükanne hakaretler yağdırmaya başladı, annesi aceleyle ablasını çekip başka bir odaya götürdü. Diğer büyükler de Mihye'ye duymamış gibi yapmasını söyleyerek başlarını sağa sola salladılar. Mihye, ablasının ne demek istediğini anlamamıştı.

Belki de izleyici yaş kısıtlaması olmadığındandı, o dönemde 'biletli satan kadın' çalışanlarının film veya dizileri televizyonda yayınlanıyordu. Mihye de ne olduğunu bilmeden okulda bilet alıp satarak birbirlerine hanımefendi diye seslendikleri oyunlar oynamıştı. Büyüklerin bu sert tepkisi Mihye'yi şaşırtmıştı.

"Sen ablan gibi doğru yoldan sapma, zarif bir hanımefendi olarak güzelce büyü. Doktor veya avukat gibi uzmanlık gerektiren bir mesleği olan bir erkekle ol, iyi bir yere gelin git. Düzgün bir kadının hayatı böyle olur," demişti büyükannesi. Mihye'nin zihninde o günün anısı derin bir şekilde yer etti.

O günden sonra Mihye ablasından hoşlanmamaya başladı. Çünkü tam olarak bilmese de kendisine kötü bir söz söylediği kesindi. Mihye, ablasına büyüklerin bakış açısından bakıyordu. Büyüklerin eleştirdiği kısımları aklında tutuyor, ablasıyla her çatışma yaşadığında onları silah olarak kullanarak kavga ediyordu. Ablası haksızlığa uğradığını söyleyerek tepinse bile büyükler Mihye'nin tarafını tutuyordu. Mihye bunu başardığı için gururluydu.

Fakat hâlâ annesi için ablası önce geliyordu. Annesi için Mihye, ergenlik döneminde bile sorun çıkarmadan 'kendine yeten bir kız'dı. Bu yüzden annesine onunla da ilgilenmesini rahatlıkla söyleyemiyordu. Sebepsiz yere kırgınlığını ortaya koyarsa kendine yetebilen bir kız bile olamadığı için annesini hayal kırıklığına uğratacağından korkuyordu.

Okul dönemi boyunca oradan oraya koşturan ablası, güzel sanatlar fakültesine giriş sınavını uzlaşma önerisi olarak sunduktan sonra annesinin hayatı ablasının etrafında dönmeye başladı. Onu okula ve sanat kursuna götürüp getirmekle bizzat ilgilenmesinin yanı sıra tatil günlerinde tapınağa gidip onun için dua ediyordu. Ablası, gözlerinin önünde prestijli bir güzel sanatlar fakültesine kabul aldı. Annesi hemen her gün ondan bahsediyordu. Mihye bu manzarayı bir seyirci gibi izliyordu.

Ablası büyük reklam şirketinde çalıştığı sırada Mihye, meslek yüksekokulundan mezun olup küçük bir işlet-

mede işe girdi. Başladıktan bir buçuk yıl sonra işyeri sahibi ortadan kayboldu. Birkaç aylık maaşını alamayan Mihye, iş arkadaşlarıyla birlikte hem İstihdam ve Çalışma kurumuna hem de Kore Hukuki Destek kurumuna gitti. Patron firarda olduğu için olayın çözümü gecikti. Neyse ki ailesiyle yaşayan Mihye, yeni bir iş bulana kadar günlük yaşamını sürdürebiliyordu ama iş arama sürecinde pirinç bile almakta zorlanan iş arkadaşları gece gündüz yarı zamanlı işlerde koşturuyordu. Maaşların ödenmemesi durumu hakkında sohbet grubunda herkesi bilgilendirme görevini Mihye üstlenmişti.

Mihye ilk defa annesine zorlandığını anlatmaya karar verdi. Ancak o sırada ablası aşırı çalışmaktan bayıldı. Annesinin dikkati yine ablasına kaydı. Böyle bir durumda bile ablası, Mihye için kıskançlık kaynağıydı.

Mihye hizmet sektöründe iki üç pozisyonda çalıştıktan sonra küçük ölçekli bir sanat müzesinde danışma sorumlusu olarak çalışmaya başladı. Çalışkan ve müşteri hizmetlerinde de mükemmel olan Mihye, müdürün güvenini kazandı. Bina içinde temizlikten sorumlu orta yaşlı kadın görevlilere bile hanım diye hitap ederek nezaket gösterdiği için Mihye'yi gelin almak isteyenler de oluyordu. İçlerinden bir temizlik çalışanı, işten ayrılmadan bir gün önce Mihye'ye ayrıca bir hediye verdi.

"Şimdiye kadar sizin gibi bize nazik davranan biri olmadı. Bugünlerde gençlerin çantasına birer oyuncak bebek takıp dolaştığını gördüğüm için ben de kendim dikerek bir tane yapmaya çalıştım. Ve bir yerden böyle bir şey aldım, görünce beğeneceğini düşündüm."

Temizlik görevlisinin uzattığı şey, kendi yaptığı oyuncak bebek ve bir aksesuar mağazasının kuponuydu. Te-

şekkür edip oyuncak bebeği çantasının halkasına takan Mihye kuponda yazanı dikkatlice inceledi.

Küçük aksesuarlar büyük değişim getirir!
İlk ziyaretinizde ücretsiz ürün sunulur.
Bugüne özel, sadece sizin için.
— Best of You Mağazası —

Mihye kupondaki yazıya nedense farkında olmadan dikkat kesildi. İzin gününde en azından ruh hali değişsin diye tam da alışverişe gitmeyi düşünüyordu. Müzenin danışmasına doğru yaklaşan bir adam kartvizitini uzattı. *Jejung Üniversitesi Hastanesi Ortopedi Bölümü'nden Doktor Kim Daeseok.* Mihye'ye sanat müzesi hakkında birkaç şey sordu, genç kadın her zamanki gibi nezaketli bir şekilde soruları cevapladı. Daeseok ayrıldıktan sonra Mihye bilinçsiz bir şekilde adamın kartvizitini ve aksesuar mağazasının kuponunu, danışmanın çekmecesine koydu.Ve onları unutuverdi.

Sonbaharın balangıcında, ilk işyerindeki patrona karşı açılan maaşların ödenmemesi toplu davasında lehine karar çıktı. Mihye sohbet grubunda bu haberi duyurdu, son üç yıldır mücadele ettiği eski iş arkadaşları birbirini coşkuyla tebrik etti. Belki de çok heyecanlandığı için çalıştığı süre boyunca neşeli ruh hali hiç sönmedi.

O gün öğleden sonra Daeseok sanat müzesine geldi. Uzun nöbetini tamamladıktan sonra çok yorgun olmasına rağmen Mihye'yi görmek istediği için gelmekten başka çaresinin olmadığını, bir sonraki sefere mutlaka randevuya çıkmak istediğini söyledi. O gün Mihye'nin keyfi yerinde olduğundan mıydı yoksa ısrarla numarasını

istemeden kendi kartvizitini uzatan tek erkek olduğu için miydi ya da büyükannesinin bahsettiği uzmanlık gerektiren mesleği olan bir adam olduğu için miydi bilinmez, Mihye teklifi kabul etti.

Daeseok iyi bir insandı. Düşünceli ve sevgi doluydu. Her zaman Mihye'nin sözlerini pür dikkat dinler ve önce Mihye'nin açısından düşünürdü. Dünya üzerinde onun tarafını tutan yegâne kişi olduğuna emin olduğunda Mihye Daeseok'a sırılsıklam âşık oldu. Evlenmeyi düşündüğü bir adam olduğunu ve onun doktor olduğunu söylediğinde annesi ilk kez Mihye'nin bir meselesine tüm dikkatini verdi. Jejung Üniversitesi Hastanesi'nin internet sitesinde sağlık çalışanları listesinde Kim Daeseok adını kontrol ettikten sonra hastane önündeki kafede Daeseok ile bizzat görüşen annesi, Daeseok'u sevmiş gibi görünüyordu. İkisinin evlilik hazırlığı hızla ilerliyordu. Annesi günde birkaç kere Mihye'ye gidişatı soruyordu. Genç kadın, annesinin bu ilgisinden çok mutluydu.

Ailelerin tanışmasından sonra çeşitli sözleşmeler ışık hızında ilerliyordu. Bir gün Mihye, Daeseok'tan acil bir telefon aldı.

"Ah, tatlım. Dün bahsettiğim acil satılık ilana bakmak için Suwon'a geldim de burada bir iş kursam gerçekten çok iyi olurdu ama... Depozitom biraz eksik."

"Ah öyle mi? Ne kadar?"

"Toplam 490 milyon won ama şu an 90 milyon won kadar eksik. Aslında doktor olduğum için kredi kolayca çıkar. Bu yüzden miktar sorun değil ama kredi incelemesi bitmeden önce ilan gider. Yani demem o ki Mihye, 90 milyon won ödünç verir misin?"

"90 milyon mu? 90 milyon biraz zor... 70 milyona kadar gönderebilirim."

"Ah öyle mi? Tamam, 20 milyon kadarını durumu anlatıp arkadaşlarımdan isteyerek bir şekilde halledebilirim sanırım. Şimdilik sen 70 milyon won da olsa gönder lütfen. Bana değil, doğrudan emlakçıya gönderebilirsin."

"Tamam, olur canım."

Mihye öğle yemeği arasında fırsat bulup bankaya gitti. Daeseok'un gönderdiği emlakçının hesabına 70 milyon won gönderdi. Banka, prosedür gereği sesli dolandırıcılığa benzer bir telefon alıp almadığını sordu. Mihye, nişanlısına emlak sözleşme bedelini havale ettiğini söyleyerek durumu açıkladı. Böylece Mihye'nin hesabından 70 milyon won çekildi.

Düğün salonu ve gelinlik için son onay günüydü. Sabahki pilates dersini tamamlayan Mihye, Daeseok'u aradı. Aniden nöbet ayarlandığını söyleyerek soğuk bir şekilde telefonu kapatan Daeseok'un tavrına şaşıran Mihye ayak bileğini burktu. Neyse ki ablası, Mihye'ye yardım etmeye geldi. Yirmi yılı aşkın bir süredir sürtüşerek yaşadığı ablasıyla bir kez kavga etmeden günü geçirdikleri için ona minnettardı. Bir yandan da boğulmuş gibi hissetti. Ablasıyla sürekli böyle olsaydı ne güzel olurdu... Mihye çaktırmadan telefonuna baktı. Daeseok'tan ne ses vardı ne seda.

Eve dönerken ablası düğün çekimi hakkında sorular sordu. Daeseok'a ulaşamadığı için hassas durumda olan Mihye'nin ağzından kendi de farkında olmadan sinir bozucu sözler çıktı. Nihayetinde iki kardeş büyük bir kavga etti.

Apartmanın otoparkına vardıklarında Mihye eve çıkıp Daeseok ile iletişime geçmeye çalıştı. Ancak ahizedeki uyarıyı dinleyen Mihye olduğu yere yığılıp kaldı.

"Aradığınız numara kullanılmamaktadır. Kontrol ettikten sonra tekrar deneyiniz. *The number you have dialed is not in service. Please check the number and try...*"

EN SEVDİĞİ ÇANTA

"Sen yine nerelerdeydin de şimdi geliyorsun! Off!"

Eve girdiğinde koltukta oturan annesi bas bas bağırıyordu. Eunhye, yine sırtına dayak yiyeceğini düşünerek irkildi ama nedense annesi başını ellerinin arasına almış otururken of çekti. Şanslı olmasına şanslıydı ama atmosfer normal değildi.

Dikkatlice ayakkabısını çıkaran Eunhye oturma odasına girip, "Anne, bir yerin mi ağrıyor?" diye sordu.

"Evet, ağrıyor! İçim kapkara yandığı için ağrıdan ölmek üzereyim?"

"Neden? Yoksa benim yüzümden mi? Dün dediklerinin hepsini yaptım ama."

Annesinin cevap verecek gücü yokmuş gibi eliyle oturma odasındaki masanın üzerinde duran dizüstü bilgisayarını işaret etti. Mihye'nin bilgisayarıydı. Neden oradaydı? Eunhye şaşkınlıkla ekrandaki yazıyı okudu.

Geçici Kayıt Numarası: ○○○○○○○○○○○○

Suç Türü: Dolandırıcılık

Mağduriyet Miktarı: 70,000,000

Kayıt Tarihi: 24-○○-○○

İkametgâha Bağlı Polis Merkezi: Seul Polis Merkezi

Şikâyetiniz geçici olarak kaydedilmiştir.

Bildirdiğiniz olay, şu anda sistem üzerinde çoklu mağduriyet olayı olarak doğrulanmamıştır.

Resmî kayıt için hafta içi 9.00-18.00 saatleri arasında bulunduğunuz bölgenin bağlı olduğu polis merkezi veya en yakın polis merkezini ziyaret etmeniz rica olunur.

Polis merkezinin telefon numarası alan kodu olmadan 182'dir.

Eunhye duygusuz ifadeyle sordu:

"Yetmiş milyon? Bu ne? Bizden biri mi dolandırıldı?"

"Evet! Lanet olası damat bozuntusu Kim... Hayır, damat da neymiş! O dolandırıcı herif Mihye'yi soydu soğana çevirdi!"

"Ne? Nasıl? Seo Mihye'nin kimliğini mi çalmış?"

"Oyy, öyle olsa bu kadar kendimi yiyip bitirmezdim! Bu saftirik, dolandırıcı herifin sözlerine hemen kanıp kendi elleriyle parayı havale etmiş. O herif parayı alır almaz numarasını kapatmış!"

"Gerçekten mi? Çalıştığı hastaneye gittiniz mi?"

"Gittim tabii! O şerefsiz doktor falan değilmiş! Dün akşam Jejung Üniversitesi Hastanesi'ne gidip bir personeli yakaladım, Kim Daeseok'u mutlaka görmem gerek diye diz çöküp yalvardım. Meğer Kim Daeseok dün nöbette değilmiş, yüzü de tamamen farklı biriymiş! Hepimiz kandırıldık, ahh..."

Eunhye aceleyle annesinin yanına oturdu.

"Anne, ailelerin tanışmasından önce onunla yüz yüze görüşmüştün ya. Garip bir şey sezmedin mi?"

"Bilmiyorum, öyle bir şey olmadı. Hastanenin önündeki kafeye doktor önlüğüyle girdi, ben de doktor olduğunu sandım. İnternet sitesinde adı da vardı, babasının hastanesini de aratınca hepsi çıkıyor..."

Bu sözü duyan Eunhye, hemen Jejung Üniversitesi Hastanesi'nin ana sayfasını açıp baktı. Ortopedi cerrahisi tıbbi personel listesinde üç kişinin fotoğraf alanı boştu ve bunlara Kim Daeseok adı da dahildi. Eunhye bir şeylerin ters gittiğini düşündü. Kim Daeseok'un babasının işlettiği söylenen hastanenin internet sitesinde bile hastane müdürünün fotoğrafı yüklenmiş değildi.

"Bu kız nasıl olur da bu kadar parayı hiç düşünmeden gönderir? Ahh, ben nerelere gideyim..."

Annesi Mihye'nin odasını işaret ederek öfkeyle göğsünü yumrukladı.

Eunhye durumu garip buldu. Eunhye'nin ailesi, birkaç kez Mihye'nin erkek arkadaşının kimliğini doğrulamıştı. Onun doktor olmadığından kimse şüphelenmedi, ebeveynlerinin dublör oyuncu olacağını hayal bile edemediler. Üstelik evlilik arifesinde, ciddi bir şekilde hayatlarını birleştirmeye niyet ettikleri bir durumda büyük paraların

söz konusu olması her zaman için kaçınılmazdı. Bu olay, Mihye düşünmeden hareket eden bir çocuk olduğu için yaşanmadı. Bu, karar verip peşine düşen bir dolandırıcı çetesi tarafından Eunhye'nin tüm ailesinin mağdur edilmesiydi.

"Anne, Seo Mihye'ye çok fazla yüklenme. Hepimiz ikisinin evleneceğini sanıyorduk. Ailesiyle tanışıp birlikte düğün salonu kiraladığın birinin acil paraya ihtiyacı oldu diyelim, sen olsan vermez miydin?"

"Yani, verirdim vermesine... ama tek seferde yetmiş milyon won biraz..."

"İşte bu yüzden öyle sözleri ağzına bile alma. Şu anda suçu birine yüklemek bir şeyi değiştirmeyecek, değil mi? Birbirimize destek olup bir an önce şu dolandırıcı şerefsizi yakalamamız gerekiyor. Babama haber verdin mi?"

Annesi başını iki yana salladı.

"Hayır... Baban iş gezisinde, boş yere böyle bir şeyi söylemek onu huzursuz etmekten başka bir işe yaramaz."

"Ha, o da doğru... O zaman pazartesi günü yıllık izin kullanayım, birlikte polis merkezine gideriz."

"Hayır, hayır! Eunhye, bunu yapmana gerek yok. Ben götürür getiririm. Bana da çok mantıksız geldiği için sinirlenmesine sinirlendim ama artık Mihye'ye bir şey demeyeceğim. Haklısın, en büyük mağdur Mihye, of..."

Annesi biraz yumuşayan ses tonuyla iç çekti. Eunhye, Mihye'nin sıkıca kapalı olan oda kapısına kısa bir bakış atarak sordu.

"Yemek yedi mi?"

"Dün akşam iki kaşık lapa yedi ya da yemedi işte. Hepsini kustu, öyle odasına kapandı kaldı. Bu arada Eunhye."

"Efendim, ne oldu?"

"Sen kilo mu verdin?"

Hiç beklemediği bir soru karşısında Eunhye boş bir kahkaha attı.

"Anne böyle bir durumda söylenecek laf mı bu şimdi?"

"Hayır, hayır, sadece birden gözüme farklı geldin. Acaba ben mi fark etmedim dedim. Ah doğru ya, almamı istediğin süt kremalı rulo keki dolaba koydum, yemek istersen çıkarıp ye. Tamam mı?"

Çaktırmadan konuyu değiştirirken koltuktan kalkan annesi, yatak odasına yöneldi. Bir süre şaşkın bir ifadeyle arkasından bakan Eunhye odasına girdikten sonra tekrar çıkıp buzdolabındaki Paul Bassett süt kremalı rulo kek kutusunu çıkardı. *Sadece iki dilim kesip yiyelim, sadece iki dilim.*

♈

Şirketin iç tadilatı boyunca devam eden evden çalışma dönemi sona erdikten sonra ofise gitme günü geldi çattı. Sabah kıyafetlerini giyerken Eunhye bir an duraksadı. Otelden ayrıldığı andan beri pantolonun bol geldiğini hissetti, neredeyse kalçasından kayıp düşecekti. Eunhye aceleyle giysi dolabını karıştırıp bir kemer çıkardı ve beline sıkıca takıp evden çıktı.

Uzun zaman sonra bir araya geldiği şirket çalışanlarının her biri Eunhye'yi gördüğünde bir yorumda bulundu. Erkek çalışanlar bir şeylerin değişmiş gibi göründüğünü

dile getirirken kadın çalışanlar çok güzelleştiğini söyleyip hangi diyeti uyguladığını sordu. Eunhye yüzme ve boks yaptığı için olduğunu söyleyerek makul bir bahane uydurdu.

Çalışma saati başladığında CEO ofise girdi. Rahat bir tavırda ellerini sallayarak odasına yönelirken bir an adımlarını durdurup Eunhye'ye seslendi.

"Müdür Seo? Odama gelin lütfen."

"Peki efendim."

Eunhye direkt olarak CEO'nun peşinden odasına girdi. Kapı kapandığında adam yumruklarını sıkarak heyecanlı bir ses tonuyla konuştu:

"Müdür Seo, verdiğimiz emek karşılığını buldu! Artık şirketi büyütebiliriz!"

"Birden böyle söyleyince neden bahsettiğinizi hiç anlamadım. İyi bir haber mi aldınız?"

"Aldım tabii! Bizden bahsediyorum? F&T Solutions ile iş birliği yapmayı başardık!"

F&T Solutions, son zamanlarda ilgi çekmiş, kişiye özel bakım türü yapay zekâsı 'Woona'yı geliştiren şirket olarak yerel bilişim teknolojileri sektöründe en gözde kuruluş olmuştu. Tasarım için iş birliği yapacak firma aradıkları duyuruyu görür görmez Eunhye'nin şirketi de hemen kolları sıvadı. Mevcut görevlerine ek olarak F&T Solutions'a gönderilecek teklifi hazırlayıp portföy düzenlemek ve tasarım taslaklarını üretmek için sekiz çalışanın gece gündüz çalıştığını dün gibi hatırlıyordu. Bu iş birliğini yapmayı başarmaları, şirketin en çok odak-

landığı işten en iyi sonucu almaları anlamına geliyordu. Eunhye coşkuyla alkışladı.

"Vay canına, gerçekten de başardık efendim! Departman müdürü ve diğer çalışanlara haber vereyim mi?"

"Hayır, şşşt! Şimdilik bu bir sır. Resmî belge ulaştığı gün sürpriz bir duyuru yapacağım. Bu arada Müdür Seo, gerçekten teşekkür ederim! Hepsi senin sayende!"

"Neden öyle söylüyorsunuz? Hep birlikte sıkı çalıştığımız için oldu."

"Hadi ama, alçakgönüllü davranmana gerek yok! Görüşlerimiz çakıştığında sözünü dinlemeyip kendi bildiğimi okusaydım bu noktaya gelemezdik. Anladığım kadarıyla F&T yetkilileri senin taslağını beğenmiş. Müdür Seo, bununla istediğin kadar övünebilirsin!"

CEO'nun övgüsü karşısında Eunhye'nin dudak kenarları hafifçe yukarı kalktı. Dürüst olmak gerekirse Eunhye, tasarım becerilerine her zaman güvenirdi. Bunu anlamayan müşteri, sorun olmasına oluyordu. İçinden bunu düşünürken biraz kendini beğenmiş hissediyordu ki birden CEO tuhaf bir şey söyledi:

"Bu arada Müdür Seo, acaba evden çalışırken başından mı yaralandın?"

"Nasıl? Neden öyle söylediniz? Bugün olmadık bir söz mü söyledim?"

"Hayır, o anlamda değil... Bir bakayım sana."

CEO, Eunhye'nin arkasına geçti ve ardından kamera sesi duyuldu. Tekrar önüne gelen CEO, telefon kamerasıyla çektiği Eunhye'nin arkadan görüntüsünü göstererek konuştu.

"Şuraya baksana. Kafanın arkasındaki şu şey yara izi değil mi?"

"Ha? Gerçekten de. Neden böyle olmuş?"

Telaşlanan Eunhye parmaklarıyla başını yokladı. Saçla örtülü olmayan, çıplak derinin hissedildiği bir kısım vardı. Sanki biri tutup kopardığı için saçları demet halinde dökülmüştü. O an Eunhye otelde yaşananları hatırladı. Ek hayal hizmeti talep ettiğinde ücret olarak koparılan bir saç teli!

"Stres yüzünden olmuştur, stres. Kadınların saç dökülmesi erkeklerinkinden farklıdır. Ben de saç dökülme problemi yaşamıştım, o hissi iyi bilirim. Müdür Seo, daha da kötüleşmeden bir an önce tedavi ol. Caddeye çıkan tarafta dermatoloji kliniği var, değil mi? Orada saç dökülmesine de bakıyorlar sanırım. Hemen git de gel, öğlen vakti iğne vurulan insanlarla dolu oluyor. Bunu yan hak giderinden sayacağım, hadi."

CEO, cüzdanından kartını çıkarıp Eunhye'ye uzattı. Genç kadın temkinli bir şekilde alırken teyit etmek için sordu:

"Gerçekten de masrafları karşılayacak mısınız?"

"Evet, sigorta kapsamı dışındaki masraflar hariç. Bir de hazır gitmişken caddenin karşısında yeni açılan kafeden kahve içip gel. Yeni açıldı diye mi bilmiyorum ama acayip kalabalık, tadı iyiyse bundan sonra çalışanlara kahveyi oradan aldırırız. Her zaman gittiğimiz kafenin sahibi değiştiğinden beri tadı pek... ne demek istediğimi anladın değil mi?"

"Evet efendim. O halde ben deneyip size bildireceğim."

Eunhye, CEO'ya eğilerek selam verdikten sonra odadan ayrıldı. Hem şirketteki işler yoluna girdiği hem de övgüler aldığı için keyfi yerindeydi ama kafasının arkasındaki yara izi rahatsız ediyordu. Durmadan yara izine dokunuyordu.

Dermatoloji kliniği düşündüğünden kalabalıktı. İnsanların yığıldığı öğlen saatinde kaç kişinin bekleyeceğini kestiremiyordu bile. Cilt hastalıklarından mustarip olan bu kadar çok kişi mi var diye düşünüyordu ki dikkatli bakınca çoğunun enjeksiyon odasının önünde beklediğini gördü. Belki de bu yüzdendi. En büyük pano, vitamin enjeksiyonu, cilt beyazlatma enjeksiyonu, gençleştirme enjeksiyonu, yorgunluk giderici enjeksiyonun nasıl fayda sağladığı, fiyatının ne kadar olduğu, paket alındığında ne kadar indirim olacağı hakkındaki bilgilerle doluydu.

"Seo Eunhye Hanım."

Hemşirenin kendine özgü dalgalı bir melodiyle Eunhye'yi çağıran sesi duyuldu. Eunhye ayağa kalkıp muayene odasına girdi. Doktora kafasının arkasındaki yara izini gösterdi. Doktor yaranın oluştuğu bölgeyi dikkatlice inceledi ve Eunhye'ye bir dizi soru sordu. Son zamanlarda ciddi bir stres yaşayıp yaşamadığı, aşırı çalışıp çalışmadığı, düzensiz beslenip beslenmediği ya da ani kilo değişikliği yaşayıp yaşamadığı gibi. Tesadüfen de olsa Eunhye'nin tüm sorularla alakalı bir durumu vardı. Doktor, daha fazla kötüleşmeden hastaneye gelmekle iyi yaptığını ve tedaviye devam ederse kesinlikle iyileşeceğini söyleyerek Eunhye'nin içini rahatlattı. Ve yaralı bölgeye enjeksiyon yapıp reçetesine bir merhem yazdı.

Gözünden neredeyse yaş gelecek kadar acıtan iğneden sonra cüzdanını çıkarırken otelden ayrılmadan önce

aldığı zarfı fark etti. Zarfın içinde adres ve beş haneli bir sayının yazılı olduğu not kâğıdı vardı.

"Bu da ne?"

O sırada danışmadaki çalışan Eunhye'nin adını çağırdı. Eunhye kâğıdı çantasına sokuşturup ödeme gişesine yöneldi.

Sırasıyla hastane ve eczaneye uğrayan Eunhye, CEO'nun söylediği gibi yeni açılan kafeyi de ziyaret etti. Açılış saatini çok geçmemiş olmasına rağmen brunch yapmaya gelen pek çok insanın fotoğraf çektiği veya sohbet ettiği görülüyordu. Kafenin içindeki sıcak tonlu aydınlatma ile güzel mobilya ve aksesuarların doğru konumlara yerleştirilmesi, sosyal medyada popüler bir mekân olarak kulaktan kulağa yayılmış olabileceğini düşündürdü. El yazısı fontunda yazılan menüye dikkatlice baktı. Tam o sırada birinin ona seslendiğini duydu.

"Seo Eunhye?"

Uzun boylu, şekillendirilmiş saçları olan ve açık tenli bir adam gözüne çarptı. Üniversitede aynı bölümden üst sınıf öğrencisi Wonjae'ydi. Eunhye'nin şaşkınlıktan ağzı açık kaldı.

"Wonjae?"

"Sen Seo Eunhye'sin değil mi? Vay, çok şaşırdım! O kadar güzelleşmişsin ki az kalsın tanıyamıyordum!"

"Vay canına... Merhaba. Wonjae, burada mı çalışıyorsun? Yoksa buranın sahibi misin?"

"Ah, öyle deyince utandım şimdi..."

Eunhye'ye bakarak parlak bir şekilde gülümseyen adam tezgâhın üzerinde duran kartviziti alıp uzattı. Kartvizitte 'Cafe-inCo CEO'su ve Barista Na Wonjae' yazıyordu.

"Eunhye, buralarda ne yapıyorsun?"

"Ah, ben karşı binadaki şirkette çalışıyorum. Black Goat Lab adında bir tasarım şirketi. Bir dakika."

Eunhye, cüzdanından kartvizitini çıkarıp Wonjae'ye uzattı. Wonjae aldığı kartvizite kısa bir süre yakından baktıktan sonra sordu.

"Senin Tomorrow Planning'e girdiğine dair bir söylenti duymuştum sanki..."

"Doğru ama ayrıldım. Bana pek uymadı."

"Ah, gerçekten cesaretlisin demek ki."

"O kadar da harika bir şey değil."

Gerçekten cesaretli biri olsaydım haksız muameleye itiraz ederdim, diye devam eden sözleri yuttuğu sırada Wonjae, baş parmağını aniden kaldırıp hafifçe göz kırptı. Eunhye biraz utanmıştı ama hemen kendini topladı. Eunhye'nin hatırladığına göre Wonjae başkalarıyla çabuk kaynaşan biriydi. Yakışıklı olduğu için popülerdi ve okul yılları boyunca yalnız kalmamasıyla da ünlüydü.

"Böyle karşılaşmamız kaderin bir cilvesi, o yüzden bugün benden olsun. Eunhye, ne içmek istersin? Seç bakalım."

"Olur mu öyle şey, zaten şirket kartıyla geldim. Buzlu amerikano alabilir miyim?"

"Paket mi?"

"Hayır, burada içeceğim."

"Peki, bir bardak buzlu amerikano, servis olacak."

Wonjae, Eunhye'nin uzattığı kartı ısrarla geri çevirdi. Bunun yerine şirket çalışanlarına kafe hakkında güzel şeyler söylemesini rica ederek parlak bir şekilde gülümsemekle yetindi.

Wonjae kahve yaparken kasanın yakınındaki masaya geçip oturan Eunhye, kahvenin lezzetli olmasını yürekten diliyordu. Lezzetine göre Black Goat Lab çalışanlarına kafein nakli yapacak özel kafe belirlenecekti çünkü.

"Ah, doğru ya. Not kâğıdı."

Eunhye çantasına koyduğu adres kâğıdını hatırladı. Harita uygulamasıyla adresi kontrol ettiğinde yaşadığı apartmanın yanındaki mahalle parkı olduğunu fark etti. Sorun beş haneli sayıydı. Bir süre incelese de ne anlama geldiğini anlayamadı. Haritaya kaydedilen bilgiler oyun alanı, otopark, elektrikli araç şarj istasyonu ve otobüs durağından ibaretti... Eunhye düşünmeden o yerlere tek tek tıklamayı denedi. Otobüs durağına tıkladığında durak ismiyle birlikte beş haneli bir sayı belirdi.

"Otobüs durağı numarasıymış!"

Eunhye neden daha önce akıl edemediğine şaşırıp hafifçe ayaklarını yere vurarak sevindi. Fakat o otobüs durağının ne ifade ettiğini anlayamadı. Derin düşüncelere dalıp gitmişken sipariş ettiği içecek hazırlanmıştı. Wonjae'nin getirdiği tepside şık tasarımlı cam bardakta buzlu amerikano ile Eunhye'nin sipariş etmediği küçük bir dilim pasta vardı.

"Wonjae, ben bunu sipariş etmemiştim..."

"Afiyetle yiyip tekrar gelmen için rüşvet veriyorum. Sana afiyet olsun."

"Ama, Wonjae..."

Eunhye cevap veremeden Wonjae aceleyle kasaya koştu. O sırada yeni bir müşteri gelmişti. Nazik bir gülümsemeyle müşterileri karşılayan Wonjae'ye tuhaf bir hisle bakarken buzlu amerikanosundan bir yudum aldı.

Bir anda gözleri açıldı.

Kahve çekirdeği fazla kavrulmadığı sürece tüm amerikanoların benzer tatta olacağını düşünen geçmişteki Eunhye'ye sağlam bir tokat gibiydi. Kahvenin keskin ve ekşi aroması zengin, acımsı ama tatlı bir lezzete dönüşerek damağına yayılıyordu. Black Goat Lab çalışanlarının müdavimi olacağı kafe hazırdı.

♈

İşten eve dönerken Eunhye kâğıtta yazan otobüs durağını buldu. Yapıyı dikkatlice inceledi, hatta oturmayı denedi ama herhangi bir şey olmadı. Kapı robotu zarfı uzatırken Müdür Hanım'ın gönderdiği bir hediye olduğunu söylemişti. Ancak ne yapacağını bile bilmeden sürekli durağın etrafında dolaşmak sorun çözmeyecekti.

Eunhye eve gitmek için kalktığı esnada bir yerlerden ağız sulandıran sundae kokusu burnuna doldu. Pavlov'un köpeği gibi ağzı sulandı. Eunhye otobüs durağından çıkıp etrafına bakındı. Durağın arka tarafında, parkın kenarında bir yemek kamyoneti duruyordu. Eunhye önüne kadar gitti.

"Hoş geldiniz hanımefendi. Sundae mi alacaktınız?"

Eunhye, büyülenmiş gibi başını salladı.

"Evet. Hepsinden karışık üç kişilik paket olsun. Ciğerden de bolca koyun lütfen."

"Olur, karışık üç kişilik. Ciğeri fazla. Biraz bekleyin lütfen."

Eunhye, sundae dolu ağır poşetle eve girdi. Telefonda sundae alıp geleceği için akşam yemeği hazırlamasına gerek olmadığını söylediğinde annesinin içten içe mutlu olduğunu fark etmişti. Eunhye nedensizce omuzlarında fazlasıyla yük hissederek eve girdi. Ancak hala Mihye'nin odasının kapısı sımsıkı kapalıydı.

"Bugün bir şeyler yedi mi?"

Annesi Eunhye'nin sorusuna karşılık başını iki yana salladı. Eunhye, Mihye'nin kapısını tıklattıktan sonra usulca kapıyı açtı. Ardından hiçbir varlık belirtisi görülmeyen, ışıkların kapalı olduğu odaya doğru kayıtsız bir şekilde konuştu:

"Hey, Seo Mihye. Dışarı çıkmazsan annemle birlikte sundaenin hepsini yeriz?"

Eunhye bilerek kapıyı hafif açık bırakarak koltuğun önüne diz çöküp oturdu. Bu sırada annesi tuz, kırmızı biber sosu ve makjang sosu getirip masayı hazırlamıştı, açıp baktıklarında sundae miktarının düşündüklerinden daha fazla olduğunu gördüler. Tüm evi sundae kokusu sardı. Eunhye bir parça alıp ağzına attı. Yumuşacık ve esnek dokulu sundae parçalandığında tüm umamisi ağzını kaplıyordu.

"Baksana Eunhye. Bu, bizim eskiden yaşadığımız mahalledeki sundae restoranını hatırlatmıyor mu?"

"Aynen, ben de tam onu düşünüyordum. Küçükken o yaşlı kadının yaptığı sundaeye alıştığım için başka yerlerin sundaesi lezzetli değil diye pek yemezdim."

"Ah, doğru, doğru! O zamanlar sen de Mihye de öyleydiniz. Oranın sundaesi gerçekten bir harikaydı ama yaşlı kadın yapamaz hale gelince ve sahibi değiştikten sonra tadının bozulması yazık oldu... Bu arada bunu nereden aldın? Böyle lezzetli yapan bir yer mi açılmış?"

"Bunu mu? Yemek kamyonetinden aldım. Parktaki otobüs durağının yakınındaydı."

"Oralardan her gün geçiyorum ama yemek satan birini hiç görmedim."

"Bir dahakine tekrar giderim. Bugünkü gibi aynı gün aynı saatlerde gidersem yine karşılaşırım değil mi? O zaman kartvizitini de alırım. Bu arada sundae cidden lezzetli! Beni küçüklüğüme götürdü!"

Temkinli ayak sesleri duyuldu ki ardından Mihye belirdi.

"Aman da aman, Mihye! Acıktın değil mi! Hemen gel de biraz sundae ye!"

Birden ayağa kalkan annesi koşarak Mihye'nin elini tutuverdi. Yere oturup koltuğa sırtının yaslamış Eunhye, sundaeyi ağzında çiğnerken Mihye'ye işaret etti.

"Hey, çabuk gel, soğuyor. Şu an bunu yemezsen kaybeden sen olursun."

Mihye masanın yanına gelip oturdu. Yemek çubuklarını alıp çekinerek bir parça sundae yiyen Mihye, ondan sonra hiç söz etmeden yemek yemeye koyuldu. Ciğeri de acı biber sosuna batırıp hakkını vererek yemek yedi.

Ortamın çok da kötü olmadığını yoklayan Eunhye fırsattan istifade konuyu açtı.

"Polis ne söyledi?"

Mihye durakladı. Mihye'nin yerine annesi cevap verdi.

"Şu anda ne adını biliyorlar ne de yaşını, telefonu faturasız hatmış, para gönderilen hesap da sahteymiş. Ellerinden geldiğince izini sürmeye çalışacaklarını söylediler ama nedense olumlu bir atmosfer yok gibiydi. Yine de şikâyette bulunduğumuz için bekleyip göreceğiz."

Bu sefer Eunhye, doğrudan Mihye'ye bakarak sordu:

"Acaba onunla ilgili aklına gelen bir şey yok mu? Tuhaf ya da sıra dışı bulduğun bir şeyler. En ufak bir ayrıntı bile önemli olduğu için mümkün olduğu kadar hatırlamaya çalış."

Kaşlarını çatarak hafızasını yoklayan Mihye yavaşça başını iki yana salladı. Gerçi bu kadarını planlayıp uygulamaya geçen biri öyle dikkatsiz davranacak değildi. Sonra birden bir şeyler hatırlayan Mihye hızla kafasını kaldırdı.

"Bir anlam ifade eder mi bilmem ama... bana sosyal medya veya çevrimiçi topluluk gibi şeyler kullanıp kullanmadığımı birkaç kere sordu. Bunları kullanan insanlardan pek hoşlanmadığını söyledi."

Eunhye düşünceli ifadeyle başını yana eğdi.

"Ama sen Instagram hesabını aktif olarak kullanmıyor muydun?"

"Üniversite zamanlarında öyleydi. Maaşım gecikmeye başladıktan sonra bazı adamlar sürekli yardım etme bahanesiyle tuhaf mesajlar gönderdiği için... ben de bırakmıştım."

Parayla ilgili başka bir yara deşilince ortam yine ciddileşti.

O gece Eunhye derin düşüncelere daldı. O dolandırıcı neden Mihye'ye böyle bir şeyi birkaç kere söylemişti?

Bir kaplanı yakalamak istiyorsan inine girmelisin mi derlerdi. Eunhye de ilk olarak Instagram uygulamasını yüklemesi gerektiğini düşündü. Uygulamayı kurduğunda profil ayarları veya rehberdeki kişileri bağlamak gibi ufak tefek yapması gereken birçok şey vardı. Instagramdaki son adım bir gönderi paylaşmaktı. Eunhye gelişigüzel bir selfie çekip yükledi. Çok geçmeden 'Havalı Eunhye' yazan bir yorum geldi, ardından bir direkt mesaj aldı. Eunhye şaşkınlık içinde mesaj kutusunu tıkladı.

[Eunhye! Selam? Ben Wonjae. Insta mı açtın?]

Sadece cafe_inco kullanıcı adıyla profil fotoğrafındaki kahve demleme aleti, bu kişinin Wonjae olduğunu anlamak için yeterliydi. Eunhye biraz şaşırmıştı ama şüpheli bakışlarla cevap gönderdi.

[Merhaba. Benim Insta açtığımı nereden anladın?]

[Rehberde kayıtlı birinin yeni hesap açtığına dair bildirim geldi. Daha önce verdiğin kartvizitten numaranı kaydetmiştim.]

Bu cevabın üzerine Eunhye'nin ihtiyatlı tavrı suda ıslanan pamuk şeker gibi eridi.

[Ah, demek öyle! Instagramda yeni olduğum için bilmediğim çok şey var!]

[Sorun değil. Ben de ilk başladığımda arkadaşıma bir sürü şey soruyordum. Bundan sonra buradan haberlerini alabileceğim demek.]

[Oyle görünüyor Bu arada bugün için teşekkür ederim, hoş karşılamana düzgün bir şekilde karşılık veremediğim için özür dilerim! Kahve çok lezzetliydi! Bundan sonra sık sık gelirim!]

[Olur, ne zaman istersen uğra. O halde ben kapanış yapmaya gidiyorum.]

[Teşekkürler Wonjae! Sana kolay gelsin.]

Okundu işareti belirdikten sonra bile Eunhye bir süre mesaj penceresine baktı. Ancak konuşma orada kesildi. Eunhye yazdıklarının abartılı olup olmadığını düşündü. Ardından bunu düşünmesine şaşırdı ve telefonu ters çevirip masaya koydu.

♈

Zamanın nasıl geçtiğinin bile farkına varamadan hafta sonu gelip çattı. Alışılmadık derece hareketli geçen bir haftaydı. Eunhye, Yeongeun ile buluşmak için işlek bir caddeye doğru gidiyordu. Sonra yol üzerinde biri ona laf attı.

"Affedersiniz."

Eunhye görmezden gelerek yürümeye devam etti.

"Pardon, bakar mısınız! Tarzınızı çok beğendim de acaba numaranızı verir misiniz?"

"Efendim?"

Bu beklenmedik soru karşısında genç kadın afallamıştı. Karşıdaki kişi de fırsattan istifade daha da yaklaştı.

"Tuhaf biri değilim. Gerçekten."

"Hayır, ben sadece..."

"Numara vermeyi fazla buluyorsanız Insta hesabınızı da verebilirsiniz. Bu sorun olmaz değil mi?"

Şansı olduğunu düşünmüş olacak ki daha ısrarcı bir şekilde Eunhye'nin peşine takıldı. Böyle giderse Yeongeun ile buluşacakları restorana kadar takip edebilirdi. Eunhye o kişiyi geri çevirmek için yalan söyledi.

"Benim erkek arkadaşım var."

"Yalan söylüyorsun. Doğru olsaydı en başında öyle derdin."

"Ciddiyim."

Eunhye, Wonjae'nin Instagaram hesabını gösterdi. Adam somurttu. O esnada Eunhye restorandan içeri girdi.

"Eunhye, o kim? Tanıdığın biri mi?" diye sordu Yeongeun endişeli bir ifadeyle.

Eunhye, çantasını sandalyeye bırakıp çekinerek cevap verdi:

"Ilk defa görüyorum, birden numaramı istedi."

"Vay olaya bak! Az önce telefonunu gösteriyordun, numaranı mı verdin?"

"Hayır. Erkek arkadaşım var dedim."

Yeongeun yavaş yavaş başını sallarken birden gözlerini kısarak Eunhye'ye baktı.

"Aa, doğru ya... Instagram'da benden önce yorum bırakan kişi olsa gerek, ben de bir gariplik sezmiştim. Meğer o adamla çıkıyordun ha? Neden bana söylemedin?"

"Öyle değil. Okulda üst sınıftandı, uzun zaman sonra tesadüfen karşılaştık."

"Öyle tesadüfen karşılaştığın biri, sen Insta açar açmaz yorum mu yaptı yani?"

"Evet."

"Şüpheli... Önce gidip yemek alalım, sonra konuşmaya devam ederiz. Bu arada son zamanlarda düzgün beslenmiyor musun? Hasta değilsin, değil mi?"

"Zaten son zamanlarda herkes bunu söylüyor. Hasta değilim, endişelenmene gerek yok."

Tabii kafasının arkasında küçük bir yara çıkmıştı ama.

Eunhye,Yeongeun ile bir tabak alıp açık büfe tezgâhına gidip maratanga koyulacak malzemeleri aldı. Çıtır çıtır fasulye filizi, Çin lahanası, bok choy lahanası ve mantar temel malzemelerdi, köfte ve tofu eriştesini de ekledi. Tabak tartıldıktan sonra et ekleyerek ödemeyi tamamlayan ikili yerlerine oturup sohbete koyuldu.

"Ee, o adamla hâlâ flörtleşiyor musunuz?

"Öyle şeyler yok, tesadüfen karşılaştık. Şirketin yakınında yeni açılan kafenin sahibiymiş."

"Gerçekten mi? Geçen hafta erkek arkadaşıyla tartıştığı için mi beni aradı acaba diye kafamda kuruyordum, hepsi benim kuruntummuş öyle mi? O zaman niye aramıştın beni?"

Eunhye omuzlarını silkerek cevap verdi.

"Çok bariz. Mihye ile tartıştık biraz."

"Aman yahu, hiç bıkmıyor musunuz? Bir açıdan da gerçekten etkileyici! Baksana? Şimdi aklıma geldi, Mihye'nin düğün davetiyelerinin çıkma zamanı gelmedi mi? Başkalarından gördüğüm kadarıyla genelde bu sıralarda dağıtılıyordu."

"Onda bir sorun çıktı."

"Neden? Matbaa tamamını hatalı mı basmış?"

"Keşke o kadarıyla kalsa ne güzel olurdu! Aslında... Mihye dolandırıldı."

"Dolandırıldı mı? Nasıl yani?"

Eunhye, bu zamana kadar olanları Yeongeun'a anlattı. Başta gözlerini kocaman açarak Eunhye'nin sözlerini dikkatlice dinleyen Yeongeun'un ifadesi değişti.

"Ben yakın zaman önce Instagramda trend gönderiler arasında buna çok benzer bir durum gördüm. Dur bir bekle... Ah, işte burada! Gönderdiğim şeyi bir okur musun?" dedi Yeongeun.

Eunhye gönderiyi okudu. Uzun mu uzun hikâye, sosyal medya kullanmayan bir arkadaşının adına paylaşım yaptığı sözüyle başlıyordu.

Yazıyı yazan kişinin arkadaşı altı ay önce, bir adamla evlenmek üzereydi. Adam, ünlü bir havayolu şirketinde pilot olarak çalışırken neredeyse her gün fotoğraf çekip arkadaşına gönderiyordu. Kore'ye döndüğünde ne kadar yorgun olursa olsun mutlaka vakit ayırıp arkadaşıyla buluşuyordu. Kısa sürede yakınlaşan ikili evlenmeye karar verdi, yurt dışında seyahat acentesi işleten ebeveynleri bile Kore'ye gelip ailesiyle tanıştı. Songdo'da evlendikten

sonra oturacakları daire için sözleşme yaparken adam, yurt dışı para transferi hatası yüzünden ebeveyninin gönderdiği 100 milyon wonu oradaki yerel bankada kaldığı için çekemediğini söyleyerek acil ödünç para istedi. Mesaide olan arkadaşı aceleyle yarım gün izin alıp bankaya gitti ve 100 milyona yakın bir parayı adamın söylediği emlakçıya gönderdi. Ondan sonra adam telefon hattını iptal edip ortalıktan kayboldu.

"Sadece mesleği farklı ama hikâye tıpatıp aynı değil mi?"

"Evet! Aynı adam olma ihtimali çok yüksek. Yoksa sosyal medya kullanıp kullanmadığını sormasının nedeni bu olmasın? Mağdurun hikâyesini görüp şüphelenir diye miydi? Vay be, bu şerefsiz tam bir suç makinesi!"

Sinirden patlayan Eunhye yumruklarını sıkarak öfkesini bastırdı. Yeongeun'ın ifadesi de ciddileşti.

"Bu kişi arkadaşı ve ailesinin de kandırıldığını söylüyor. Daha fazla mağdur da olabilir. İlk olarak bunu Mihye'ye haber vermemiz gerekmez mi?"

"Evet, hemen gönderiyorum!"

Eunhye linki Mihye'ye gönderdi. Yazıyı yazan kişiyle iletişime geçip bu dolandırıcıyla Kim Daeseok'un aynı kişi olup olmadığını teyit etmesini istedi. Daha fazla mağduriyeti önlemek için bile olsa bu olayı en kısa sürede kamuoyuna duyurmak gerekiyordu. Bir yandan mağdurların kimliğini korurken bir yandan da etkisi sosyal medyadan daha büyük olan bir kamuoyuna duyurma yöntemi varsa...

O anda Eunhye'nin aklına gelen bir şey vardı.

"Evet, *Unanswered Questions* var!"

♈

"Müdür Seo."

Unanswered Questions'a durumu bildirdikten sonra Eunhye günde birkaç kez telefonunu kontrol etme alışkanlığı edindi. Yapımcıdan dönüş alabilir diye düşünüyordu. Doğrusu yayın kuruluşuna ihbar edene kadar birçok pürüz yaşandı. Mağduriyeti asıl yaşayan kişi Mihye, araştırma programı aracılığıyla olayı kamuoyuna duyurma fikrini hemen kabul etti. Şiddetle karşı çıkan taraf annesiydi.

"Müdür Seo?"

Annesi her ne kadar yüzü mozaiklense de yayına çıktığında çevredekilerin tanıyacağını ve gereksiz yere insanlar arasında çıkan dedikodunun Mihye'nin evlenmesini engelleyeceğinden endişeleniyordu. Mihye, arkadan konuşmayı seven insanların zaten bozulan evliliğe kendi hayalî hikâyelerini de ekleyip gerçeklerden daha kötü bir dedikodu uyduracaklarının bariz olduğunu, aksine olayı tüm yönleriyle açığa çıkarmanın çok daha iyi olacağını söylüyordu. Ayrıca mağdurlar toplanıp bildiklerini paylaştıkça o şerefsizi yakalayabilecek bir tane daha ipucuna ulaşabilmelerinin onlar için iyi bir şey olduğunu düşünüyordu. Sonunda Mihye'nin ikna etmesiyle annesi televizyon programına katılmayı kabul etti.

"Müdür Seo!"

"Efendim? Bana mı seslendiniz?"

"Ne oluyor, neden bu kadar dalgınsın? Bugün senden istediğim şeyi hatırlıyorsun değil mi?"

"İstediğiniz şey? Aa, elbette! Hemen gidip geleceğim!"

Eunhye aniden yerinden kalktı.

Sürpriz duyuruyla paylaşmak için F&T Solutions ile ortak çalışma işini aldıklarını gizli tutan CEO, bir gün önce mini bir kutlama planlayarak Eunhye'den pasta ve içecek hazırlamasını istemişti. Eunhye doğruca Wonjae'yi arayıp yarına pasta ve içecek hazırlayıp hazırlayamayacağını sordu. Wonjae kabul etmekle kalmadı, teslimata da bizzat yardım edeceğini söyledi. Çalışanların haberi olmadan ikramları konferans salonuna taşımak zorunda olan Eunhye için bu gerçekten minnettar olacağı bir durumdu.

Eunhye kafeye vardığında bir pasta kutusu ve içeceklerle karşılaştı. Yarı zamanlı çalışana kafeyi emanet eden Wonjae, götürülecekleri Eunhye ile paylaşıp tezgâhın başından ayrıldı.

Ofis yolunda havadan sudan konuştular. Önemsiz sohbetler bile oldukça keyifliydi. Binanın ikinci katındaki Black Goat Lab'e varan ikili, kimseye yakalanmadan dikkatlice toplantı odasına girdi. Pasta ve içecekleri toplantı masasına yerleştirmek uzun sürmedi. Eunhye, Wonjae'ye teşekkür etmek üzereyken Wonjae önce davranarak Eunhye'nin eline bir şey tutuşturdu: Tek tek paketlenmiş birkaç kurabiye ve otel büfesi davetiyesi. Wonjae, ne olduğunu anlamayan Eunhye'ye hafifçe gülümseyerek durumu açıkladı.

"Kafenin satışlarını artırdığın için teşekkür mahiyetinde. Kurabiyeyi başkasına verme, kendin ye."

"Ah, teşekkür ederim Wonjae. Bu arada davetiye..."

"Babama şirketinden bir müşterisi göndermiş, o da kullanmam için bana verdi. Ama birlikte gideceğim biri olmadığından senin için uygunsa birlikte gitmek ister misin?"

Bu ne anlama geliyordu? Beklenmedik davranış karşısında Eunhye, hemen cevap veremeyip kekeledi.

"Burası pahalı değil mi? Yük hissetmeden gitmek için biraz..."

"Ah, birlikte gitmek için fazla mı olur? Özür dilerim, o kadarını düşünemedim. Bunu hediye olarak veriyorum o yüzden dilediğin gibi kullan. Sorun olmaz değil mi? O halde ben kafeye geri döneyim."

Wonjae hafifçe gülümseyerek konferans odasından ayrıldı. Giderkenki hali o kadar havalıydı ki arka planda Santorini adası olan Pocari Sweat reklamındaki ferahlığı hissettirdi. Bir süre boş bir ifadeyle yerinde kalakalan Eunhye, geç de olsa kendini topladı. Sadece alt sınıfından tanıdığı bir kadın arkadaşı olarak kabul etmesi külfet hissettirecek bir şeydi ama yine de birlikte gitmeyi teklif etmesi...

Eunhye aceleyle Wonjae'nin peşinden gidip merdivenlerinden koşarak aşağı indi.

"Wonjae, büfeye birlikte gidelim!"

"Ha? Fikrin mi değişti?"

"Evet! Ne zaman müsait olursun?"

"Hmm, hafta sonu kafeden ayrılmak biraz zor gibi, acaba hafta içi müsait olduğun bir akşam var mı?"

"Genelde perşembe öğleden sonra onay dosyasını gönderdiğim için o gün iyi olur!"

"Peki. O halde perşembe günü bir saat belirleriz. Sana mesaj atarım. Görüşürüz."

Wonjae heyecanla el sallayarak binadan uzaklaştı. Mihye'nin dolandırıcılığı davası hâlâ devam ederken böyle bir randevu ayarlamanın doğru olup olmadığını düşünen Eunhye'nin içi nedense huzursuzdu.

♈

Unanswered Question yapımcısından herhangi bir geri dönüş olmadı. Ancak yayının son kısmında yayımlanan ihbar talebi sayesinde bir umut ışığı belirdi.

Kimliğini gizleyerek evlilik bahanesiyle yaklaşıp parayı aldıktan sonra kayıplara karışma yönteminden dolayı mağduriyet yaşayanların iletişime geçmesini bekliyoruz.

Yazıyı gören anne ile iki kızı, ellerini sıkıca tutarak, "Artık başlıyoruz," deyip birbirlerini teselli etti.

O sırada Wonjae'den otel büfesi rezervasyonuyla ilgili bir mesaj geldi: *Gelecek hafta perşembe günü öğleden sonra saat 20:00'da, Shilla Hotel The Park View.* Eunhye'nin aklına birden yara izi takıldı. Wonjae görürse çok utanç verici olurdu diye düşündü.

Eunhye aynanın önüne geçip yara izini kapatacak saç modellerini denedi. Uzun süre ayna karşısında oturmak, Eunhye'nin hayatında ilk defa olan bir şeydi. Belki de bu yüzdendi? Yüzündeki sayısız gözenek gözüne ilişti. Yirmilerinde böyle değildi, ne ara bu kadar genişlemişti? O sırada yakın zamanda gittiği dermatoloğu hatırlayan

Eunhye, internet sitesine girip danışmanlık randevusu aldı.

♈

"Görüşmeyeli güzelleşmişsin," dedi Wonjae, restoran girişinde küçük bir çiçek buketini uzatarak.

İlk defa bir erkekten aldığı çiçek için mutlu oldu ama Wonjae'nin kendine özgü iltifatına daha çok heyecanlandı.

Gösterilen yere oturan ikili, önce yemek almaya karar verdi. Çeşitli yemek kokuları usul usul yayılarak ağız sulandırıyordu. Eunhye'nin kafası biraz karıştı. Tabağı eline aldı ama yemeklerin hepsi lezzetli göründüğü için hangisinden alacağını seçmek zordu. En başından yemeklerin hepsini tabağına doldurursa, gerçekten lezzetli olanları yiyemeyebilirdi. Eunhye böyle talihsiz bir durum yaşamayı hiç istemiyordu.

Büfe bölümünü türüne göre dolaşarak yemekleri dikkatle tarayan Eunhye, bir anlığına yemek standının karşısındaki masada babasına benzeyen bir yüz gördü. Babası iş gezisindeydi, burada olması imkânsızdı. Eunhye, şüphe içinde o adamı dikkatle inceledi. Babasına çok benziyordu. Eunhye telefonunu çıkarıp babasını aradı. Şaşırtıcı bir şekilde otel büfesindeki adam da aynı anda telefonunu kulağına götürdü.

"Efendim Eunhye."

"Baba, şu anda neredesin?"

"Nerede olacağım. Amerika'dayım."

O sırada genç bir kadın, babasına benzeyen adamla aynı masaya tabağını koyup yanağına bir öpücük kondurdu. Kadın bir şeyler söylüyor gibiydi ve onunla aynı anda Eunhye'nin telefonundan Korece konuşan bir kadının sesi duyuldu. Adam, kadının sırtını sıvazlayıp karşısına oturmasını işaret etti.

"Baba, Korece mi konuşuluyor?"

"Evet, şu anda bir Kore restoranında yemek yiyoruz. Bizim bölümden Müdür Kim ile akşam yemeğindeyiz, işle ilgili konuşacağız ama kalabalık olduğu için biraz gürültülü, burada..."

Babası her zamankinden çok konuşuyordu. Öyle bakınca sanki bir hata yapmışa benziyordu.

"İlginç. Amerika ile burası arasında saat farkı olması lazım ama aynı anda akşam yemeği vakti mi yani? Acaba Müdür Kim'in çiçek desenli elbisesi ve inci kolyesi mi var?"

Eunhye, gözlerinin önündeki kadının görünüşünü olduğu gibi tarif ederken adamın şaşırarak etrafına bakındığını gördü. Bir anda kanının çekildiğini hissetti. Kayıtsız biri gibi görünse de ailesi için sessizce çalışan iyi bir baba olduğuna inanıyordu ama annesi dışında bir kadının karşısında böylesine sevgi dolu bir ifade takınabilen biri olduğunu hayal bile edemezdi. Sırtından aşağı soğuk bir ter aktı ve elleri buz kesti.

"Eunhye, sen şu anda neredesin?"

Eunhye cevap vermeden telefonu kapadı. Kamerayı açıp babasıyla tanımadığı kadının fotoğrafını çekti. Kısa süre sonra babasından telefon geldi. Eunhye telefonunu

kapatıp arka cebine koydu. İştahı kaçacağı kadar kaçmıştı. Önünde duran yemeklerden rastgele alıp tabağına koydu.

"Eunhye, sadece yeşilliklerle karnını doyurabilecek misin?" diye sordu Wonjae kocaman gözlerle.

"Gözüme bunlar çarptı," dedi Eunhye utangaç bir şekilde.

"Doğru ya, sebzeyle başlamanın sağlıklı olduğu söylenir. Kendine iyi bakıyorsun demek ki."

Wonjae durumu biraz yanlış anlamış gibiydi ama Eunhye'nin bunu düzeltecek zihinsel enerjisi kalmamıştı. İlk tabağı bitirip ikinci tabağı almaya karar verdi ama yemeğin tadını alamıyordu.

O sırada çiçek desenli elbiseli kadın, babasının koluna girip yakınlarından geçti. Eunhye hızla alnına dokunuyormuş gibi yaparak başını eğdi. Babası restorandan çıkarken bile sürekli etrafına bakınıyordu. Muhtemelen Eunhye'yi arıyordu. Eunhye göz ucuyla ikisini gizlice izleyerek hafifçe dudağını ısırdı.

"Eunhye, bir yerin mi ağrıyor?"

Wonjae'nin sorusuna Eunhye tuhaf bir şekilde gülümseyerek karşılık verdi.

"Özür dilerim, Wonjae. Bugün kendimi iyi hissetmiyorum. Bir dakikalığına tuvaleti kullanabilir miyim?"

Eunhye restorandan çıkan babasını gizlice takip etti. Yakalanmamak için etraftaki eşyaların ardına saklanarak giderken nedense kendinden de utanıyordu. Babasıyla genç kadın dışarı çıkmayıp lobideki asansöre bindi. Eunhye aceleyle yaklaştı ve ikisinin bindiği asansörün ekranını kontrol etti.

"Lanet olsun! Bu da ne?"

Eunhye başını tuttu ve olduğu yere yığıldı. Doğru dürüst yemediği içindi belki de, gözü karardı ve başı döndü. Resepsiyon görevlisi gelip Eunhye'ye iyi olup olmadığını sordu. Eunhye görevlinin yardımıyla toparlanıp ayağa kalktıktan sonra annesini aradı.

"Anne! Babamı gördüm! Nerede gördüm diye sorarsan..."

Telaştan sesi tir tir titriyordu. Ancak henüz cümlesini bitiremeden söze giren annesinin cevabı, Eunhye'nin beklediğinin çok ötesindeydi.

Wonjae'nin çağırdığı taksiye binip eve dönen Eunhye, oturma odasında bekleyen annesiyle karşı karşıya geldi. Öfkeyle dolu olan Eunhye bir şeyler söylemeye çalıştığında annesi Eunhye'nin elinden tutup onu sessizce yatak odasına götürdü. Eunhye, neden annesinin bu kadar sakin olduğunu anlayamıyordu.

"Neyin var? Hiç senlik değil bu hareketler! Neden bilmiyormuş gibi yapıyorsun?"

"Şşt, sesini alçalt. Mihye duyacak."

"Duysa ne olur? Seo Mihye bizim ailemizden değil mi? Bir tek o mu bu durumu öğrenmemeli?"

"Eunhye, lütfen. Biraz sakinleş."

Annesi Eunhye'nin elini tutup neredeyse yalvarırcasına konuştu. Normalde tanıdığı annesinden farklı, alışılmadık bir görüntüydü. Eunhye, annesinin ne demeye çalıştığını dinlemeye karar vererek yatağın üstüne pat diye oturdu. Annesi de Eunhye'nin yanında yerini aldı.

"Babanın beni aldatması ilk değil. Her şeyi bilerek yanında kalmaya devam ediyorum."

"Neden? Tüm bunlara katlanacak kadar seviyor musun babamı?"

"Hayır. Sevgi olmadan yaşayalı uzun zaman oldu. Gerçi hiç yoktu."

"Öyleyse aklım hiç almıyor. Büyükannemden o kadar kötü muamele görmene rağmen tek kelime etmeden yaşadığın için en azından babam bilmesek de seni teselli ediyor sanıyordum. Ama hiç de öyle değilmiş baksana. Neden tüm bu aşağılanmaya katlanıyorsun?"

"Benim de böyle yaşamaya devam etmek gibi bir düşüncem yok. Sadece siz evlenene kadar."

Evlilik. Son zamanlarda kulağını kanatacak kadar duyduğu kelime karşısında Eunhye'nin nutku tutuldu. Tanrı aşkına evlilik denen şey neymiş de tüm aile böyle boşa kürek çekiyor? Eunhye'nin ifadesini okumuş olacak ki annesi açıklama yaparcasına ekledi:

"Eunhye, büyük büyükbaban vefat ettikten sonra Seo Incheol'ün ailesi bana ne dedi biliyor musun? Evlendiğinde gelinin babası olmadığından evdeki enerji de oraya akıp gitmiş. Ciğeri beş para etmez birini getirdikleri için uğursuzluk bulaştığını ve soylarının kesildiğini söylediler. Eunhye, ben kızlarımın böyle laflar işitmesini istemiyorum. Bu yüzden evlenene kadar sizi desteklemek, anneniz olarak ne olursa olsun sizi korumak istiyorum. Anlıyor musun?"

"Hayır, bu sadece yok yere sana kusur bulmak isteyen akrabaların zorlama bir neden uydurmasından ibaret. Aksine ben sana sormak istiyorum. Neden karşındaki

kişinin ailesini bu kadar umursuyorsun? Kızlarımın böyle bir söz işitmesinden korkuyorum mu dedin? O halde ben veya Mihye'yi saygısızca davranma ihtimali olan bir aileye, ille de uyumlu bir aile taklidi yaparak mı gelin göndermek istiyorsun?"

Bu soruya annesi hemen cevap veremeyip duraksadı. Eunhye kafasına çekiçle vurur gibi annesiyle konuştu.

"En başında böyle bir evliliği ben istemem! Başkalarının ne düşündüğüne dikkat ediyor, kendini zorluyor ve rahatsız edici insanlarla ısrarla bir aile adı altında ilişki kuruyorsun. Gerçekten sadece bir evlilik için hayatını heba etmek zorunda mısın? Buna değer mi?"

"Eunhye, sen ve ben farklıyız. Benim zamanımda öyle olmasa da sen sevdiğin kişiyle evlenebilirsin. Bir düşünsene. Karşındaki kişinin ebeveynine bakarak seveceğin kişiyi seçmiyorsun değil mi? Eğer seveceğin kişinin ailesi, tek ebeveyni olan bir gelin hakkında olumlu düşünmüyorsa ne yapacaksın? Evlenmeyecek misin?"

"Elbette! Neden evleneyim?"

"Çok sevsen de mi?"

"Anne, zaten sevgi denen duygu ve evlilik denen kurum tamamen ayrı şeyler. Siz de şu ölesiye sevdiğiniz için bu evlilik hayatını sürdürmüyorsunuz öyle değil mi? Üzgünüm ama açıkçası ben senin gibi yaşayacağıma tek başıma yaşarım. Sen de kendi hayatını yaşa."

Anne kız arasında bir süre sessizlik oldu. Bir süre sonra annesi temkinli bir şekilde sordu:

"Şu anda söylediğin şey hiç evlenmeyeceğin anlamına gelmiyor, değil mi?"

"Anne! Şu anda Mihye'nin meselesi bile çözülmemişken söylenecek söz mü bu?"

"Hayır, öyle olsa da... Of ne bileyim işte."

Derin bir iç çeken annesi alnına dokundu. Eunhye çaktırmadan annesine baktı.

"Şimdi anlıyorum. Bana kilo verip birileriyle buluşmamı söylemenin bir nedeni varmış. Meğer Mihye evleneceğini söylediğinden beri beni sıkıştırman boşuna değilmiş. Bundan sonra bu evde evlilik sözü kesinlikle yasak!"

"Pireye kızıp yorgan yakılır mı?Yine de evlenmeniz..."

"Bir kez daha söyle bakalım? Bütün mahalleyi çağırıp evlenmeme partisi veririm!"

Eunhye'nin savaş ilanı karşısında annesi bir adım geri çekildi. Muhtemelen tam bir teslimiyet değildi, sonrasında daha büyük bir ivme yakalamak için geri adım atmıştı ama evlilik konusunu bir kenara kaldırmalıydı. Çünkü bundan daha büyük sorunları vardı. Annesi sonuna kadar babasının ihanetini sorun etmeyecek gibiydi. Ailesindeki herkesin neden bu durumda olduğunu düşünen Eunhye üzüntüden delirmek üzereydi.

♈

"Müdürüm, F&T afiş taslağının son halini paylaştım!"

"Tamam. Kontrol edip geri bildirimde bulunacağım."

Eunhye, tüm ailesinin karmaşa yaşadığı bir durumda bile zorlandığını belli etmeden sorumluluk duygusuyla şirketteki projeyi yürüttü. Böyle zamanlarda daha düzgün bir şekilde zihnini toplayıp kendini işine verirse en

kısa sürede tünelin ucunu görebileceğine inanıyordu. Ancak evdeki sorunu, günlük hayattan silerek yaşamak imkânsızdı. Masanın köşesine konulan çanta bile bunun bir kanıtıydı.

O çanta, Eunhye Tomorrow Planning'den ayrıldığında babasının hediyesiydi. O dönemde Eunhye şaşırmaktan ziyade bunu tuhaf bulmuştu. Üniversiteden mezun olduğunda, büyük bir şirkete girdiğinde kayıtsız davranan babası, toplumun sözde iyi şirket dediği bir yerden ayrılırken hediye alıp vermişti. Eunhye, babasının bunu belli etmemesine rağmen gizlice onun durumunu takip ettiğini görünce duygulanmıştı. Çanta kısa sürede Eunhye'nin en sevdiği çanta olmuştu. Günlük kullanım için gayet düz bir tasarımı olmasının yanında boyutu tam yerindeydi ve kumaşı da mükemmeldi. Genç kadın işe gittiğinde de seyahate çıktığında da arkadaşıyla buluştuğunda da, hatta Değerli Hatıralar Oteli'ne gittiğinde de o çantayı takıyordu.

Ancak Eunhye artık o çantayı gördüğünde bile rahatsız oluyordu. Acaba bu hediyenin aldattığı kişiyle bir ilgisi var mı diye şüphe bile duyuyordu. Eunhye başını sallayarak düşünceleri savuşturdu. *Odaklan, odaklan!* Taslak dosyasını son kez kontrol etmek için ekrana dikkatlice baktı.

Çıkış kartını okutup işten çıkan Eunhye hiç beklemediği biriyle karşılaşınca şaşırdı. Babasıydı. Takım elbise giyen babası, binanın girişinde bir süre oyalandıktan sonra Eunhye'nin geldiğini fark edince hemen elini salladı.

"Ah, Eunhye. Telefonun sürekli kapalıydı."

"Şirketi nasıl bulup geldin?"

"Annenden kartvizitin fotoğrafını çekip göndermesini istedim."

Babasının annesiyle iletişime geçmesi, ikisinin arasında tüm bu durumun paylaşıldığı anlamına geliyordu. Babası, sessiz bir yerde biraz konuşmak istediğini söyledi. Eunhye kabul ettikten sonra babasıyla birlikte yakınlardaki zincir kafeye gitti.

Önlerinde iki fincan latte dururken söze önce babası başladı.

"Muhtemelen artık sen de her şeyi biliyorsun ama... Evet, babanın görüştüğü bir kadın var."

Eunhye şaşkına döndü. Nasıl bir açıklama duyacağını tahmin ediyordu. Bir ebeveyn, kızına bunları nasıl söylerdi, bilmiyordu. Kendi güzel romantik filminin başrolü olduğu yanılgısına düşmedikçe asla söylenemeyecek sözlerdi.

"Annenle bir süredir bu konuyu konuşuyoruz ama Mihye'nin düğününe aksaklık olmadan devam edeceğiz. Sen de bunu bil ve ağzını sıkı tut. Yok yere dünürlere garip dedikodular yayılmasın."

Babası, Mihye'nin düğünün iptal edildiğini henüz öğrenmemişti. Annesi neden böyle önemli bir haberden bahsetmemişti? Eunhye ters bir şekilde karşılık verdi.

"Mihye evlenmiyor. O iş bitti."

"Ne? Hayır, birden ne oldu?"

"Anneme Mihye'nin düğün sürecinin nasıl gittiğini hiç sormadın mı?"

"Yani ben, kendileri hallediyordur diye..."

Babası sözün devamını getiremedi. Ailelerin tanıştığı günden o güne kadar evladının önemli mevzusunda bile sürekli ilgisiz davranan türden bir baba. Eunhye kucağındaki çantayı masanın üzerine koyarak sordu:

"Acaba bu çantayı, bir ihtimal şu an çıktığın kadın yüzünden mi aldın?"

"Evet. Hyeonju, senin durumunu öğrenince hediye etmem için seçti. O böyle bir kadın işte."

Eunhye öfkelenmişti. *Sevgilisinin seçtiği çantayı kızına hediye ederek ne yapmaya çalışıyor,* diye düşündü. Biyolojik annesi sapasağlam hayattayken onu üvey anne olarak kabul mü edecekti? Eunhye sakinliğini korumaya çalışırken dişini sıkarak sordu:

"Baba, durum böyleyse neden annemle birlikte yaşamaya devam ediyorsun? Yine de sevdiğin için evlenmedin mi?"

Bu soruya babasının verecek bir cevabı yoktu. Fincandaki latteden büyük bir yudum aldıktan sonra da sessizlik devam etti. Bir süre sessizce kafenin duvarlarına bakan babası, yavaşça ağzını açtı.

"O evlilik büyükbabamın zoruyla oldu. Anneni hiç sevmedim."

"Büyükbaban? Senin büyükbaban mı? Benim büyükbabamdan mı bahsediyorsun?"

"Evet. Büyükbabam, anneni gelin getirmem konusunda inatla ısrar ettiği için mecbur kaldığım bir evlilikti. Bu yüzden o dönemde sevdiğim kişiyle devam edemedim."

Eunhye, babasının sözlerine güldü.

"Hayır sanki Joseon Hanedanlığı dönemindeyiz! Büyükbabanın seçtiği biriyle zorla mı evlendin? Sen ailesine bu kadar bağlı biri miydin? Madem öyleydi, şu an mezar ziyaretine bile gitmiyorsun?"

"Evet. Dediğin gibi aileye bağlılık falan, böyle şeyler ancak eski hikâyelerde geçer. Neden ailede hiç kimsenin büyükbabama karşı gelemediğini biliyor musun? Para yüzünden. Babamın serseri gibi dolaşmasına rağmen hayatı boyunca para derdi olmadan geçinmesi, büyükbabamın bıraktığı miras sayesindeydi. IMF krizi döneminde bile tüm ülke altüst olurken bizim aile, büyükbabamın mirası sayesinde hiçbir şey olmadan ayakta kaldı. Almak, yemek, yapmak istediğin her şeyi hiç kısıtlanmadan elde etmende büyükbabamın etkisi olmadığını mı sanıyorsun? Bak, öldükten sonra bile gücünü gösterecek bir paraydı, hayattayken ne kadar fazlaydı orasını sen düşün?"

"Ama... yine de ne olursa olsun..."

"Annen için de aynı şey geçerli. Annenin benden boşanamamasının nedeni ne? Para, en büyük sebep bu."

Eunhye karşılık veremedi. Ancak babasının ihanetini haklı çıkarmaya çalışan konuşmasını dinlemeye devam etmek de biraz haksızlıktı. Bu yüzden Eunhye'nin içinde tuttuğu sözler umursamadan dökülüverdi:

"O halde Hyeonju denilen kişinin gerçekten sevdiği için mi seninle görüştüğünü düşünüyorsun? Para için değil mi?"

Babası bir süre sessiz kaldı. Hemen ardından hafifçe gülerek başını salladı.

"Tabii ki para için de olabilir. Ama önemli değil. Çünkü o riski göze alarak Hyeonju ile görüşmeye başladım.

Bence birbirimizi çekici bulduğumuz kısımlar her zaman değişebilir."

Eunhye'nin nutku tutuldu. Bir şekilde düzeltebileceği bir durum değildi. Babası kalan içeceği tek seferde içip ayağa kalktı.

"Şimdiye kadar sizi büyütürken bir baba olarak maddi konuda hiçbir eksik bırakmadan desteklediğimi düşünüyorum. Mihye'nin evliliğinin böyle sonuçlanması üzücü ama bunu annenle konuşurum. Çünkü ne olursa olsun ebeveyn olarak görevimi yerine getireceğim."

Lütfeder gibi konuşan babasına bakarken Eunhye'nin yüreği sızladı.

"O halde... biz bundan sonra böyle yaşamaya devam mı edeceğiz?"

"Bilmiyorum. Bu annene bağlı bir durum."

Kıyafetine çeki düzen veren babası boğazını temizledikten sonra kafeden ayrıldı. Eunhye olduğu yere yığılır gibi masanın üzerine başını koydu. Bir süre öylece duran genç kadın bitkin bir ifadeyle başını kaldırıp telefon rehberinde 'Değerli Hatıralar'ı buldu.

♈

Eunhye, eve gitmek yerine otele yöneldi. Bu seferki ziyaret için kıyafet kuralı talep edilmedi ve kapı robotunun eşliğinde vardığı otelin içi ilk geldiğinde gördüğü ahşap lobinin aynısıydı. Robot üçlüsünün çaldığı Dvořák'ın *Humoresque No. 7*'si duyuluyordu ve kocaman duvar saatinin önünde dimdik duran May'i gördü.

"Hanımefendi, emeğinize sağlık."

Nazik bir gülümsemeyle onu karşılayan May'i görür görmez Eunhye'nin gözleri doldu. Sadece vakit ayırıp ziyaret ettiği için sıradan bir teşekkür mahiyetinde karşılamaydı ama nedense bu zamana kadar yaşadıkları için onu teselli ediyormuş gibiydi.

"Kullanım ücretini bu çantayla ödeyeceğim. İçindeki eşyaları tekrar paketleyin lütfen."

"Anladım."

May, göz işareti yapınca kapı robotu yaklaşıp çantayı aldı.

"Hanımefendi, biraz huzursuz görünüyorsunuz. Bir bardak sıcak çay ister misiniz?" diye sordu May.

"Evet, olur. Müdür Hanım öneriyorsa her şey kabulümdür."

"Pekâlâ, o halde içeri geçelim mi?"

May sol tarafı gösterip önden ilerlemeye başladı. Daha önce de benzer şekilde yönlendirildiği olmuştu. O taraftan düz yürüdüğünde otomatik olarak açılan ahşap kapıyı geçip restorana girmişti. Bu sefer de May, Eunhye'yi aynı yere götürdü. Ancak ahşap kapıyı geçtikten sonra vardıkları yer, bir restoran değil sessiz sakin bir çayeviydi.

"Rahat edeceğiniz bir yere oturup biraz bekleyin lütfen, hanımefendi."

Eunhye'ye eşlik eden May, tezgâh tarafına doğru geçip gözden kayboldu. Kafede robotlar çalışmıyor muydu acaba? Genç kadın çiçek desenli şifon perdelerin olduğu büyük pencerelerin yakınında bir yere oturdu. Zarif kıvrımları olan ahşap sandalyeler ve el yapımı gibi görünen masa örtüsü mekâna retro hava veriyordu. Abajurların

turuncu ışıklı aydınlatması, Japon balıklarının yüzdüğü küçük akvaryum ve Eunhye'nin boyundan daha uzun olan cennet kuşu çiçeği saksısının uyum içinde olduğu çayevinden hinoki selvisi ağacının kokusu yayılıyordu. Bu sayede Eunhye az da olsa zihnini sakinleştirebildi.

Bir süre sonra demlik, fincan ve atıştırmalık tabağının bulunduğu servis arabasını iten May göründü. Eunhye'nin bardağına kırmızımsı çayı doldurarak uzatan May, kremalı rulo kekin olduğu tabağı da yanına koydu. Eunhye önce çayın kokusuna baktı. Yağmurda ıslanmış ağacın kokusu gibi buruktu. Başta aldığı koku gibi çayın tadı da buruktu ama yumuşaktı. Ardından ekşimsi bir tat yayılır gibi olduğunda kremamsı tatlı bir lezzet ağızda eriyerek son tadı bırakıyordu. Hiç beklemediği bir koku ve tat uyumu karşısında Eunhye gözlerini fal taşı gibi açtı.

"Bu çok güzelmiş. Ne çayı acaba?"

"Rooibos, yaban mersini ve meyan kökü karışımı bir çay. Damak tadınıza uygun mu?"

"Evet, gerçekten lezzetli! Tek bir fincan çayla böyle zengin bir tadı almak, çay tutkunlarını anlamamı sağladı. Aslında tüm çayların aşağı yukarı aynı olduğunu düşünürdüm. Kahve için de öyle."

Eunhye, tabağındaki kremalı rulo kekin de tadına baktı. Kremamsı ve nemli dokusu ağızda dağılıyordu.

"Kremalı rulo kek en sevdiğim markanın lezzetine çok benziyor! Bu çayla da iyi gidiyor!"

"Sevindim. Yüz ifadeniz, giriş yapmak için geldiğiniz zamankinden çok daha iyi görünüyor."

Eunhye, May'in sözlerine katılıyormuş gibi hızlıca başını salladı. Aslında Eunhye otele adım attığı andan itibaren içinde kopan fırtınanın yavaş yavaş dindiğini hissetti. Burada bir gün geçirirse keyfinin yerine geleceğine emin olduğu için vücudu önceden tepki vermiş de olabilirdi. En azından Eunhye otel dışındaki dünyada olduğundan çok daha sakin bir şekilde düşüncelerini toparlayabileceği bir durumdaydı.

"Müdür Hanım, görüşmeyeli başımdan çok şey geçti."

Eunhye, May'e olan biten her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlattı. May, her zamanki gibi sakin bir ifadeyle Eunhye'nin tüm hikâyesini dinledi. Bir dolandırıcıya parasını kaptıran kardeşini, kendinden emin bir şekilde karısını aldatan babasını... Eunhye, aralarında en anlam veremediği kişinin annesi olduğuna, sonuna kadar babasından boşanmamakta ısrar etme nedenini asla anlamadığına dair ateşli bir konuşma yaptı.

"Ne iyi bir anneniz var. Nedense biraz kıskandım."

May anlatılanları sessizce dinledi. O güne kadar Eunhye ile aynı bakış açısından durumu anlamaya çalışarak onun hislerine şefkatle yaklaşan May, ilk defa kendi içindeki duyguları açıkça ifade ediyordu. Eunhye biraz şaşırarak sordu:

"Ama annemin seçimi tüm ailemizi zor durumda bırakacak değil mi?"

"Doğru. Şu anda annenizin yaptığı tercihin doğru ya da akıllıca olduğunu söyleyemem. Ancak annenizin bu talihsizliğe katlanmaya karar vermesi siz kızları içindi. Kesin olan tek gerçek şu ki anneniz sizi seviyor."

"Onu ben de biliyorum. Annelerin çocuklarını sevmesi doğal bir durum zaten."

"Öyle düşünebilirsiniz ama dünyada böyle olmayan durumların da fazlasıyla yaşandığını göz ardı etmemelisiniz. Elbette sevgiyi temel alıyor diye ebeveynlerin tüm davranışları hoş görülemez. Acaba şimdiki aile ilişkinizi değiştirmek ister misiniz?"

Soru karşısında Eunhye düşüncelere daldı. İdeal aile yapısını kendince hayal etmeye çalıştı ama bunu kelimelere dökmek kolay değildi. Birbirini seven bir aile? Sevgi üzerine tartışma olmayacağı anlamına mı gelir? Kimi zaman sevgi kisvesi altında hiç tanımadığımız birine vereceğimiz zarardan çok daha fazlasını sevdiğimiz insanlara veririz. Tartışmayan bir aile? Farklı değerlere sahip insanlar bir arada yaşarken çatışmadan edebilir mi? Tartışmanın yaşanmaması, birinin kendini kemirip bitirdiği anlamına da gelebilir. Birbirine saygı duyan bir aile? Olumsuz sonuçlar açıkça öngörüldüğünde bile bu ailenin seçimi diyerek saygı mı duyulmalı? Öyleyse bu, saygı mı yoksa kayıtsızlık mı?

"Ah, bir şey söylemesi çok zor... Ben sadece sıradan bir evde yaşamak istiyorum."

Eunhye uzun bir iç çekerek elini çenesine dayadı. Bir süre o halini sessizce izleyen May yavaşça söze girdi:

"Kafanız karışık gibi görünüyor. Bu otel, sizin hayalleriniz ve benim hayal gücümün uyum içinde vücut bulduğu bir yer. Hayaller, bilinçaltındaki dileklerin tezahürüyle derinden ilişkilidir. Bilinçaltınız ne kadar karmaşık olursa olsun o dilek açık ve netse burada onu ne zaman isterseniz tezahür ettirebilirim. Ancak şu anki gibi bir durumda size yardım etmem zor olur. Yine de..."

"Yine de?"

Eunhye kulağını dört açtı. May kollarını kavuşturup bir süre düşündükten sonra bir anda karar vermiş gibi cevap verdi:

"Sanırım ufak bir hileye başvurabilirim. Bir sonraki iş denetiminde uyarı alabilirim ama en azından misafir ağırlama kılavuzunda yasaklı madde olarak yazılan bir konu olmadığı için..."

May, parmağını şıklattığında kapı robotu emin adımlarla yürüyerek çayevine girdi. May iki elini göbeğinin üzerine kibarca koyarak Eunhye'ye doğru eğildi.

"Özel bir misafir davet etmeyi planladığımız için odanızda bir süre bekleyin lütfen. Odanıza kadar kapı robotu size eşlik edecek."

"Misafir mi? Burası benden başka kimsenin giremediği bir yer değil miydi?"

"Dışarıdan gelenler söz konusu olduğunda bu doğru. Başka sorunuz olursa dahili numarayı arayın lütfen."

May arkasını dönüp çayevinden ayrıldı. Eunhye neler olduğunu anlamayan bir ifadeyle kapı robotuna baktı. Kapı robotu, Eunhye'nin hemen yanında duruyordu ve kendine özgü genç sesiyle odaya kadar eşlik edeceğini söyledi. Eunhye başını sallayıp ayağa kalktı. Durumun ne olduğunu bilmiyordu ama May'den zarar gelmeyeceğinden emindi.

Robotun rehberliğinde odasına doğru ilerlerken otelde pek değişikliğin olmadığını fark etti. İkinci ziyareti sırasında yaşadığı şaşkınlıkla kıyaslandığında bu kez her

şey oldukça sıradandı. Yumuşak sarı ışık koridoru aydınlatmıştı. Robot durdu, oda kapısının önünde Eunhye'ye baktı.

"Burası."

Eskisi gibi olsaydı robot kapıyı açıp Eunhye içeri girene kadar beklerdi. Ancak tuhaf bir şekilde bu sefer kapı robotu hiçbir şey yapmadan öylece durmakla yetindi. Bir hata mı olmuştu? Bir süre kapı robotunu süzen Eunhye kapıyı kendisi açtı.

"Ha?"

Odaya adım atıp girmek üzere olan Eunhye duraksadı. Önceki iki ziyaretinde kaldığı odalardan tamamen farklı bir iç tasarım gözüne çarptı. Hatta burası Eunhye'nin gayet iyi bildiği bir yerdi. Eunhye hemen girişte ayakkabılarını çıkarıp odaya girdi ve etrafına şöyle bir göz attı.

"Burası küçükken yaşadığım ev. Vay canına, mobilya kokusu bile o zamankiyle aynı!"

Kalın tüplü bir televizyon, kenarları hafif soyulmuş deri koltuk, üstü camdan sehpa, rengi solmuş goldstar buzdolabı, kapıdaki pastel boyayla çizilmiş karalamalara kadar odanın içi Eunhye'nin hatırladığı eski evle birebir aynıydı. Banyonun yanındaki duvarda babasının çalıştığı finans şirketinin isminin büyükçe basıldığı takvim, kurumuş çiçek dalıyla birlikte asılıydı ve bir tarih yuvarlak içine alınmış, 'Eunhye'nin doğum günü' diye not düşülmüştü.

Evin her köşesini dolaşan Eunhye, çok amaçlı odanın yakınında duran karton kutuyu fark etti. Geri dönüştürülebilir kâğıtların muhafaza edildiği o kutuda birkaç hemşirelik kitabı vardı. Kitabın ilk sayfasında annesinin adının yazılı olduğu gözüne çarptı. İşinden ayrıldıktan

sonra bile kitapları uzun süre saklamıştı demek. Eunhye bir kitabı alıp sayfalarını karıştırdı. El değmiş her sayfada altı çizili cümleler ve yıldız işaretlerinin izi kalmıştı, özenle yazılmış not kâğıtları da yapıştırıldığı gibi duruyordu. Eunhye göğsünde bir ağırlık hissetti.

Eunhye, annesinin yer yer karalamalar yaptığı sayfaları da gördü. Tam olarak ifade etmek gerekirse bunlar karalama değil, son derece detaylı ve güzel sanat eserleriydi. Çizimler büyük olmasa da ara ara değişen kalem kalınlığına bakılırsa tek seferde çizilmiş değildi, fırsat buldukça azar azar çizilerek tamamlandığı tahmin edilebilirdi. Eunhye o çiçek çizimlerini uzun uzun inceledi.

O sırada zil çaldı.

"Abla, ben geldim! Hemen kapıyı aç!"

Mihye'nin sesiydi. Çocuk Mihye'nin sesi. Eunhye büyülenmiş gibi girişe gidip kilidi açtı. Kapı ardına kadar açıldığında balerin gibi uçuşan bir etek giyen Mihye ve simsiyah saçlarına bolca kalın bukleler yaptıran annesi içeri girdi. Mihye ilkokulun başlarında, annesi de hemen hemen Eunhye'nin şu anki yaşlarında görünüyordu.

"Üzgünüm, Eunhye. Daha erken geliriz sanmıştım ama Mihye kırtasiyeye uğrayalım diye tutturduğu için biraz geç kaldık. Pasta almaya çıkmışken istediğin sundae'den de paket yaptırdım. Pasta ve sundae birlikte iyi gider mi bilmiyorum gerçi. Tteokbokki ve kızartmaları da hazırlayıp bırakmıştım. Bu arada, arkadaşlarını aradın mı?"

"Arkadaşlar?"

Eunhye'nin afalladığı soruya Mihye cevap verdi:

"Evet! Bugün ablam doğum günü partisine yakın iki arkadaşını çağırdığını söylemişti."

"Ah, ben mi söyledim?"

Eunhye başının arkasını kaşıyarak oturma odasındaki sabit telefona yöneldi. Her ne kadar eski bir ev görüntüsü olsa da orası Değerli Hatıralar Oteli'ydi. Telefon da otelin dahili telefonuydu. Genç kadın telefonu alıp sıfırı tuşladı.

"Buyurun hanımefendi. Bir şeye mi ihtiyacınız vardı?"

"Biraz alakasız gelebilir ama sanırım yanımda bir arkadaşa ihtiyacım var. İki arkadaşa. Ah! Sizin ve Müdür Hanım'ın gelmesi yeterli!"

"Ah, arkadaş mı? Anladım hanımefendi. Hemen odanıza geleceğiz!"

Çok geçmeden zil sesi duyuldu. Kapıyı açan annesi, Eunhye'nin iki arkadaşı May ve kapı robotunu samimiyetle karşıladı. Böylece herkesin doğum günü masasının etrafında toplandığını gören Eunhye'nin sürekli gülesi geliyordu. Annesinin, Eunhye ve arkadaşlarına on yaşında çocuklarmış gibi davranması çok komikti. Otuzlu yaşlarındaki Eunhye'nin, yaşını tahmin etmesi zor uzun boylu May ve iç yapısı bilinmeyen ahşap robotla arkadaş olarak bir araya geldiği onuncu yaş günü partisi mi!

"Peki, birlikte söyleyelim mi? Bir, iki, üç!"

"Mutlu yıllar sana, mutlu yıllar sana, mutlu yıllar, mutlu yıllar, mutlu yıllar sana!"

Coşkulu doğum günü şarkısı bittikten sonra Eunhye pastadaki mumları üflediğinde iki yandan konfeti patladı. Partiye katılan herkes Eunhye'yi alkışladı.

"Abla, al! Hediyen!"

Annesi pastayı keserken Mihye gururlu bir ifadeyle küçük hediye paketini uzattı.Yüzündeki ifadeye bakılırsa epey düşünülmüş bir hediyeydi.

"Ne acaba?"

Eunhye kasten sesli bir şekilde mırıldanarak paketi açtı. Paketteki şey, *Tılsımlı Gelinlik* animasyonunda çıkan Daisy'nin dönüşüm kol saatiydi.

"Vay canına, Mihye bunu sen nasıl aldın?"

Eunhye'nin gözleri kocaman açıldı. Yanında pastayı servis eden annesi, sessizce sırıtan Mihye'nin yerine cevap verdi:

"Mihye, sana onu alabilmek için harçlıklarını ve bayram parasını canla başla biriktirdi. Ben bile şaşırdım."

Annesinin açıklaması karşısında mahcup olmuş gibi ezilip büzülen Mihye konuştu,"Abla, onu hemen bileğine takıp denesene," dedi.

"Ah, denesem mi?"

Eunhye paketi açıp kol saatini çıkardı. Plastikten yapılmış kalitesiz bir tasarımı vardı ama kapağını açtığında Daisy'nin dönüşüm müziğinin çalmaya başladı. Eunhye, Daisy'nin dönüşüm duruşunu taklit ederken Mihye sevinç çığlıkları attı.

Yetişkin olduktan sonra tekrar gördüğü Mihye, küçüklüğünde farklı hissettiriyordu. Bolca gülümseyen ve sevdiği insanlara sevgisini çekinmeden ifade etmeyi bilen bir çocuktu. Üstelik son zamanlardaki gibi ablasıyla ters ters konuşmak veya ona ukalaca yan yan bakmak yerine parıl parıl gözlerle bakması ne kadar da sevim-

liydi! Eunhye, küçük Mihye'ye sıkıca sarılıp alnından ve yanaklarından durmaksızın öptü.

"Ah çok tatlı, çok tatlı! Doğru ya, Mihye'miz böyle sevimliydi işte!"

"Bu arada abla, aslında senden bir ricam var."

"Öyle mi? Neymiş?"

"Defterime Lilly'yi çizer misin?"

"Tabii ki! İstediğin kadar çizerim!"

"İşte bu! Abla, bekle bir dakika!"

Mihye odasına koştu, kurşun kalem ve defter alıp döndü. Her adım attığında balerin eteğinin dalgalanması, sanki bir kelebeğin kanat çırpması gibiydi. Defterlerini ders ders ayırmıştı, her birinin ilk sayfasına Lilly çizmesini istedi. Eunhye kurşun kalemi alıp çizmeye koyuldu. Çok uzun zaman sonra bir karakter çizdiği için detayları net bir şekilde hatırlamıyordu ama o boşluğu tasarımcılık kariyerinden yararlanarak güzelce doldurdu. Çiçeğin çanak yaprakları gibi ellerini çenesine dayayıp Eunhye'yi büyük dikkatle izleyen Mihye, "Ablam çizimde en iyisi!" diye ortalığı inletti.

"Yaa, öyle mi?"

"Evet! Abla, büyüdüğünde çizgi roman sanatçısı mı olacaksın?"

"Öyle bir hayalim olmasına oldu ama nedense farklı bir şey yapacağım gibi geliyor."

"Gerçekten mi? Başka ne olacaksın ki?"

"Tasarımcı."

"Tasarımcı ne demek?"

"Basitçe anlatmam gerekirse bir nesnenin şeklini hayal edip onu güzelleştiren kişidir. Senin giydiğin bu uçuş uçuş eteği yapan kişiye moda tasarımcısı, annemin saçlarına kıvır kıvır perma yapan kişiye saç tasarımcısı denir."

"Aaa, tasarımcılar havalıymış! O zaman, senin arkadaşların büyünce ne olacak?"

Bu sefer Mihye, merak dolu gözlerle May ve kapı robotuna baktı. Önce kapı robotu elini kaldırıp tereddüt etmeden cevap verdi.

"Ben çok büyük ve gösterişli bir otelde iş bulacağım!"

Kapı robotuna yakışır net bir cevaptı. Mihye hayranlıkla alkışladı.

"Büyük ve gösterişli bir otel? Bu da çok havalı! O halde uzun boylu abla?"

Mihye'nin sorusu karşısında bir süre tereddüt eden May cevapladı:

"Ben roman yazarı olmak istiyorum."

Hiç beklemediği cevap karşısında Eunhye dikkat kesildi. Annesi de çocukların sohbetini eğlenceli bulmuş olacak ki yanlarına gelip oturduktan sonra usulca lafa girdi.

"Ne kadar da romantik. Roman yazarı mı dedin? Nasıl bir roman yazmak istiyorsun? *Küçük Prens* gibi bir şey mi?"

"O da güzel ama ben bilim kurgu yazmak istiyorum. Robotları hayalimde canlandırmak eğlenceli."

May'in bakışları kapı robotuna yöneldi. Mihye, May'in cevabını anlamakta zorlanmış olacak ki başını yana eğerek Eunhye'ye, "Abla, bilim kurgu ne demek?" diye sordu.

"Eskiden video dükkânında *Jurassic Park*'ı kiraladığımızı hatırlıyor musun?"

"Evet, hatırlıyorum! Dinozorların çıktığı film!"

"Bu şekilde bilim ve teknolojiyle ilgili eğlenceli hikâyelere bilim kurgu deniyor."

"Dinozorlar gerçek değil miydi?"

Eunhye, Mihye'nin eksik kalan cevabına kahkahayı patlattı. Neden güldüğünü sormak için dönen Mihye'nin ağzına bir parça sundae tıkıştırdı. Mihye sundaeyi çiğnerken lezzetli olduğunu söyleyerek gülümsedi. Lilly çizimini aldıktan sonra dans bile etti.

Mihye'nin şirinlikleriyle iyice keyiflenen Eunhye, ziyafet sofrasındaki yemekleri tatmaya karar verdi. Çünkü sundae lezzetli olmasına lezzetliydi ama annesinin yaptığı tteokbokki ve kızartmalar da lezzetli olurdu. Eunhye tteokbokki ve kızartmalarla sundaeyi tek bir tabağa koyduktan sonra tek tek ağzına attı. İşte o tat! Tam da hatırladığı gibiydi! Eunhye topuklarını yere vururken May'e doğru alçak sesle fısıldadı.

"Müdür Hanım, geçenlerde verdiğiniz notu görüp buna çok benzer bir sundae almıştım? Bunu nereden bildiniz?"

"Dream Company'nin özel hizmeti diyelim. Afiyetle yemenize sevindim."

"Ah, gerçekten lezzetliydi! Ayrıca bugünkü otel etkinliği inanılmaz! Küçükken gerçekten de böyle bir parti

verseydim ne güzel olurdu? Özellikle de bu kol saati! Bunu hediye olarak alsaydım sevinçten zıplarken annemden sırtıma bir dayak yiyebilirdim. Belki de Mihye'den bu kadar uzaklaşmazdım..."

May, Eunhye'nin sözlerine sakince cevap verdi:

"Hanımefendi, şu anda burası benim hayal gücümle oluşturulmuş bir yer değil. Geçen sefer burada kalırken bu kol saatiyle birlikte otelimize bıraktığınız anılarınızın yeniden canlandırılması."

May, elinde Daisy kol saatini tutuyordu. Eunhye şaşkınlıkla bileğine dokundu. Az öncesine kadar sapasağlam taktığı Daisy kol saati kaybolmuştu. Annesi ve Mihye de ortalıkta görünmüyordu.

"Kullanım ücreti olarak ödenen anıların misafire iade edildiği veya tekrar gösterildiği bir emsal olmadığını biliyorum ama... Anıların iade edilmesi yasak olsa da tekrar gösterilmesi hakkında ayrı bir kural olmaması nedeniyle hafızanızı tekrar doğrulayabilmeniz için elimden geleni yaptım. Tabii sadece bu otel içinde mümkün olan bir şey, çıkış yaptığınız anda burada edindiğiniz anılar tekrar kaybolacak."

"Durumun gerçekten yaşandığını ve otel kullanım ücreti olarak bunun hafızamdan silindiğini mi söylüyorsunuz? Bundan sonra da hatırlayamayacağım yani."

"Evet, bu doğru."

Eunhye son ziyaretinde May'in söylediği anlamlı sözleri hatırladı. Saçma sapan bir hayal hizmeti almak için otel kullanım ücreti olarak ödediği değere çok yazık olmuştu. Eunhye, o sözlerin gerçek anlamını ancak o an anladı. Eunhye'nin May'e verdiği şey, sadece eski bir eşya

değildi. O eski eşyayla en derinden bağlantılı, bilinçaltının bir köşesinde saklı kalan özlem dolu anıları da tamamen teslim etmişti.

"Ah, bu mutlaka hatırlamam gereken bir anıydı. Neden böyle bir şeyi kullanım ücreti olarak verdim ki? Seni aptal, seni ahmak! Yeterince başka kötü anım da vardı, neden tam da bu!"

May, başını yumruklayan Eunhye'nin elini nazikçe tuttu.

"Kendinize çok yüklenmeyin hanımefendi. Bu, benim becerimin yetersizliğinden kaynaklanan bir sorun. Muğlak bir şekilde hayalini kurduğunuz 'sıradan aile'yi gerçeğe dökmek için hayal gücüm çok zayıf kaldı. Bu hatıranız yerine yeni bir vizyon gösterebilseydim güzel olurdu."

Eunhye telaşla başını salladı.

"Hayır! En azından bir kez daha tekrar hatırlamamı sağladığınız için teşekkür ederim. Sonunda unutacak olmam üzücü ama anlamlı bir vakit geçirdiğimi düşünüyorum. Aksine bugün güzel geçti. Çünkü kullanım ücreti olarak verdiğim çantayla ilgili kötü anılarım silinecek."

"Bir keresinde Dream Company'nin işletme yöntemi hakkında aklınızda soru işareti oluşmuştu. Bu şekilde çalışarak kâr elde edebiliyor musunuz, diye sormuştunuz. Evet, Dream Company'nin kâr oranı son derece yüksektir. Çünkü bir eşyayı değil, bir hatırayı ücret olarak alıyoruz. İyi anılarınız kadar kötü anılarınız aracılığıyla edindiğiniz tecrübelerin değerini de asla hafife almamalısınız," dedi May.

"Ne demek istediğinizi anlıyorum. Burası gerçekten inanılmaz pahalı bir otelmiş. Bir kere giriş yaptıktan sonra hiçbir hizmeti dikkatsizce harcamamalısınız?"

Şakayla karışık konuşan Eunhye'nin gözleri yaşarmıştı.

"Yine de çok fazla üzülmeyin hanımefendi. *Anılar silinse de duygular baki kalır.* O halde anılarınızdaki ailenizle biraz daha huzurlu bir vakit geçirdiniz mi?"

Eunhye hızlıca başını salladı.

"Ama bu anıdan ayrı olarak aklıma takılan şeyi netleştirmek istiyorum."

"Peki hanımefendi. Hangi kısım aklınıza takıldı?"

"Az önce bugün sadece anılarımdaki görüntüleri kullandığınızı söylediniz ya. Öyleyse bunun dışındaki her şey Müdür Hanım'ın hayal gücüne dayanarak oluşturuldu değil mi? Buradaki robotlar da dahil."

"Evet."

"Küçükken bilim kurgu roman yazarı olmak hayalinizdi değil mi?"

"Evet."

"Buraya gelmeden önce hangi işte çalışıyordunuz? Sizi tanıyor muyum acaba?"

May bu soru karşısında bir süre sessiz kaldı.

"Otel dışındaki dünyayla ilgili bir şey olduğu için ek ücret ödemem gerekirse tabii ki..."

Eunhye'nin sözleri üzerine May başını iki yana salladı.

"Hayır. Hakkımda ne kadar konuşabileceğim benim takdirimde. Çünkü gerçek anlamda otel dışındaki dünyayla hiçbir bağım kalmadı."

Tuhaf bir söylemdi. Otel dışındaki dünya sözü bile başlı başına garipti ama hiçbir bağının kalmamış olması çok daha düşündürücüydü. Öyleyse bir zamanlar otel dışındaki dünyayla bağı olan biri olduğu anlamına geliyordu. Eunhye yutkunurken dikkatle söze girdi.

"Ben, sizin hikâyenizi duymak istiyorum."

May, Eunhye ile tanıştıktan sonra ilk defa ufak bir iç çekti. Ve kontrollü bir şekilde konuşmaya başladı:

"O halde şu andan itibaren duymak istediğiniz hikâyemi anlatacağım. Buraya gelmeden önce yüzüm de ismim de şimdikinden tamamen farklıydı. Otel dışındaki dünyada yaşayan sıradan insanlardan biriydim. Benim adım..."

KADINLARIN HİKÂYESİ: MAY

May'in gerçek adı Jeong Boreum'dı. En sevdiği renk mavi ve gerçek adındaki ay anlamını alarak oluşturduğu 'Bluena' takma adıyla web romanları da yazıyordu. Boreum, gerçek adından ziyade takma adını daha çok seviyordu. Çünkü kendisinin bizzat seçtiği az sayıda şeyden biriydi.

Boreum'ın babası iyi bir insandı. Fakat ne zaman alkol alsa kişiliği değişiyordu. Ayıldıktan sonra babası Boreum ve annesinden içtenlikle özür diliyor, tekrar efendi birine dönüyordu. Ancak sarhoş olduğu süre uzadıkça şiddet yanlısı biri haline geldi. Hayatında ilk defa roman aldığı gün Boreum, babasından feci şekilde dayak yedi. Nedeni, gündelik hayatta işe yaramayan şeyleri satın almak için parayı israf etmesiydi.

Talihsizlik miydi yoksa şans mıydı bilinmez ama Boreum'ın ailesinin sıkıntılı birlikteliği on beş yıldan fazla sürmedi. Boreum'ın ortaokul ikinci sınıfa geçtiği yıl kışın, babası körkütük eve dönerken bir hendeğe düşüp

hipotermiden hayatını kaybetti. Böyle bir adam olmasına rağmen annesi cenaze salonunda kendinden geçercesine ağladı. Boreum tek bir damla gözyaşı bile dökmedi.

Boreum, babasını defnettikten sonra annesinin hafiflediğini hissetti. Babasının şiddetinden her zaman korkarak yaşayan biri olduğu düşünülürse bu onun için gerçekten iyi bir şeydi. Annesinin harcamaları aşırılaştı ve başkalarıyla görüşmeye başladı. Tüm bu değişikliklerin babasının ölüm sigortası ödemesinden kaynaklandığını sonradan öğrenmişti.

Boreum, annesinin erkek arkadaşıyla karşılaşmaktan rahatsız olduğu için okul dersleri bittikten sonra eve dönmüyordu. Bunun yerine devlet kütüphanesinde roman okuyup yazma pratiği yaparak zaman geçiriyordu. Böyle geçen günlerden biriydi. Boreum posta kutusunda garip bir zarf buldu. Borç tahsilatı bildirimiydi. Annesi önemli bir şey değil diyerek zarfı elinden kapıverdi. Ancak işler gittikçe tuhaflaşıyordu. İri yapılı adamların gelip gözdağı verecek şekilde etrafı kolaçan ettiği günler artıyordu. Annesi, liseden mezun olmadan da istediği kadar roman yazabileceğini söyleyerek Boreum'a okulu bırakması için baskı yapıyordu. Boreum'ın okuldan ayrılma dilekçesi işleme alındıktan sonra annesi Boreum'ı alıp gecenin bir yarısı kaçtı.

Boreum hemen iş hayatına atıldı. Harcamaları bir kere artan annesinin tüketim alışkanlığı azalmadığı için kıt kanaat geçiniyorlardı. Boreum gündüzleri restoranda çalışıyor, akşamları yarı zamanlı teslimat işi yapıyordu. İlk bir yıl çok zorlandığı için izinli olduğunda tüm gün uyuyordu. İki yıl sonra iki işte birden çalışmaya biraz olsun

alışmıştı ama yine de hayat kolay değildi. Ne kadar çok para kazanırsa kazansın banka hesabı hızla boşalıyordu.

Böyle olduğu yerde sayarak birkaç yıl geçiren Boreum, evi temizlediği sırada öğrenciyken kütüphanede kullandığı yazma pratiği defterini buldu. İçinde *Mezarda Sana Benzeyen Mavi Bir Gülle Karşılaştım* yazıyordu. Tekrar okuduğunda hikâyenin fena olmadığını gördü. Boreum içeriği geliştirerek web roman platformuna yükledi. Ancak okuyucuların tepkisi kayıtsızdı. Popüler bir tür de değildi, dikkat çekecek kışkırtıcı bir başlığı da yoktu. Güncelleme aralığı da uzun olduğu için bir nebze artan okunma sayısı da gittikçe azaldı. Büyük bir beklentiyle başlamamış olsa da hevesinin kırılmasına engel olamadı. Hiç değilse hikâyeyi bitireyim, diyerek güncellemeye devam etti.

Bir gün web roman platformundan yorum bildirimi geldi. Boreum gerginlik içinde yorumu kontrol etti.

westgrace0328

Vay canına.. Böyle bir şaheser neden keşfedilmedi! Beni adeta içine çektiği için bir solukta okudum, hikâye o kadar güzel ki...Yavaş yavaş yükleseniz de sorun değil, lütfen hikâyeyi tamamlayın!

Yorumu okuyan Boreum'ın kalbi deli gibi atıyordu. Hayatında aldığı ilk destekti. Boreum, teşekkür ederek karşılık versem mi diye düşünürken okurun yük hissedebileceğinden endişelenerek sadece bir beğeni bıraktı. Sonra yorumun ekran görüntüsünü alıp galerisine kaydetti. Sadece bu bile göğsünü kabartıp güç verdi.

westgrace0328

Plena Hanımı sadece düşündüğümde bile yüreğim parçalanıyor... Ona sarılmak istiyorum ühü ühü... yine de kapı robotunun onun yanında kalması rahatlatıcı! Kapı robotu gerçekten dünya tatlısı olduğu için favorim oldu. Bir hafta nasıl bekleyeceğimi bilmiyorum ama dişimi sıkıp bekleyeceğim! Tek başıma hayalî kadro kuruyorum, bu iş çığırından çıktı.

westgrace0328 kullanıcı adlı okur, düzenli olarak yorum bırakıyordu. Boreum, kendini yansıtarak oluşturduğu ana karakter Plena'ya, hanım diye hitap ederek destekleyen yorumu okurken teselli buluyormuş gibi hissetti. Boreum, westgrace0328'e minnettarlığından dolayı en sevdiği karakter olan kapı robotunun kurgusunu geliştirdi ve belli etmeden rolünü artırdı. Boreum, nerede yaşadığını kim olduğunu bilmediği o okura her zaman minnettardı.

Yarı zamanlı teslimat işi için çıktığı bir gündü. Bisiklete binip bir ara sokaktan geçerken Boreum ani çarpmanın etkisiyle bilincini kaybetti. Uyandığında hastanedeydi. Alkollü araç kullanan bir sürücü ona çarpmıştı. Boreum'ın omuzu çıkmış, kaburgasında kırıklar meydana gelmişti. İyileşene kadar işe ara vermekten başka çaresi yoktu. Boreum evde uzanarak zaman geçirdiği süreçte gayretle web roman yazıp yükledi. Böylece *Mezarda Sana Benzeyen Mavi Bir Gülle Karşılaştım*'ın birinci bölümünü tamamladı.

Sorunsuz bir şekilde iyileştikten sonra Boreum tekrar iş aramaya başladı ama annesi beklenmedik bir şekilde, bu süreçte çok şey atlattığını söyleyerek birlikte güney denizine tatile gitmeyi teklif etti. Annesinden böyle şefkatli sözleri ilk defa duyuyordu, garipsemesine rağmen

mutlu oldu. Boreum neler görüp neler yiyeceklerinin planını yaparken içi kıpır kıpır oluyordu.

Geziden önceki gün her zamankinden erken yatan Boreum, telefonuna gelen bildirim sesiyle uyandı. Sessiz moda almayı unutmuştu. Boreum, web roman platformunda *Mezarda Sana Benzeyen Mavi Bir Gülle Karşılaştım*'ın birinci bölümünü tamamladığı için tebrik eden uzun bir yorum geldiğini gördü. Tahmin ettiği gibi yazan kişi westgrace0328'di. O kullanıcı adını görmek bile Boreum'ı mutlu ediyordu.

Boreum uyanmışken tuvalete gitmeye karar verdi. Odadan çıkıp tuvalete giderken yatak odasından annesinin sesi duyuldu. Telefonda ne konuştuğu çok net duyuluyordu.

"O taraftaki otoyol civarında güvenlik kamerası bile yok, tam isabet olur. Kayaya olabildiğince sert çarparsam sen de on dakika sonra gelip ihbar edersin, olur mu? Evet, eski bir araba olduğu için ön yolcu koltuğunda hava yastığı yok. Boreum'ın hayat sigortası mı? Yahu 500 milyon won dedim ya. Bununla tefeciden aldığım borcu kapatır, kalan parayla evi elden çıkarıp birikimlerimizi birleştirirsek..."

Boreum donakaldı. Anında kapıyı tekmeleyerek içeri girip olay çıkarsa yeriydi ama böyle bir öfkeye bile kapılamamıştı. Sersem bir haldeydi. Boreum sesizce evden çıktı. İyi bir arkadaş edinemese de hesaba yatan maaş aynı gün içinde eriyip gitse de annesiyle birlikte olduğu için şanslı olduğunu düşünerek günlerini geçirmişti. Ancak annesi öyle düşünmüyor gibiydi. Boreum, babasının cenazesinde kendinden geçecek kadar ağlayan annesini hatırladı. Kendi cenaze töreninde de aynı şeyi yapabileceğini düşündü.

Ne bedeninin ne de zihninin gidecek yeri vardı. Artık yaşayacak gücü kalmamıştı. Annesi için 500 milyon won karşılığında hayatını feda etmektense tek başına ölmenin daha iyi olacağı düşüncesi, zihninin derinliklerinde kendini gösterdi.

Aylak aylak dolaşırken daha önce gitmediği bir mahalleye vardığını fark etti. Geç saate kadar açık bir dükkân gördü. Önündeki banka oturdu. Yerde reklam afişi vardı. Boreum, düşünmeden eğilip aldı.

Kuş sütü dışında her şeyin bulunduğu Dadeurim Market!

Ne saçma sözlerdi! Boreum şaşkınlıkla afişin arka yüzüne baktı.

İlk kez gelen müşterilerimize ücretsiz kullanım kuponu!
Bugüne özel, sadece sizin için.

Köhne bir marketten ne gibi muhteşem şeyler alabilirdi ki? Boreum farkında olmadan kıkırdadı. O anda hemen yanından duygusuz bir kadın sesi duyuldu.

"Kim o? Kim güldü?"

Boreum irkildi. Etrafta birinin olduğunu hissetmemişti ama bankın diğer tarafında tanımadığı bir kadın oturuyordu. İlk bakışta uzun boylu, siyah takım elbiseli kadının kum rengine çalan kısa saçları yana ayrılmıştı. Cilalanmış gibi yoğun bir parlaklığı olan dolgun dudakları, gülümsediğinde hafif çöken yanakları ve belirginleşen elmacık kemikleri güçlü bir izlenim veriyordu. Kim olduğunu

soran Boreum'a kadın çenesini kaldırarak arkasındaki marketi işaret etti.

"Ben buranın sahibiyim. Adım Jun. Böyle bir markete yakışmadığımı düşünmedin değil mi? Genç bir hanımefendi bu kadar önyargılı olmamalı."

Boreum suçluluk hissetti ama hemen başını sallayıp mahcup bir şekilde gülümsedi. Jun yerinden kalkıp marketi işaret ederek konuştu.

"Madem buraya kadar geldin, içeri girip bir şeyler seç. İlk ziyaret bedava nasıl olsa."

Ücretsiz olsa bile özellikle almak istediğim bir şey yok, diye düşündüğü anda Boreum cam kapının iç tarafında dumanı tüten hoppang makinesini gördü. Kışın ortası da değildi ama birden vücudu üşümeye ve karnı acıkmaya başladı. Boreum hoppang almak için markete girdi.

Zencefil çayı kokan marketin düşündüğünden daha sıcak bir ortamı vardı. Jun, Boreum'a üç tane hoppang uzatırken neye ihtiyacı olduğunu söylemesini istedi. Boreum ne demek istediğini anlayamadı.

"Gerçekten ihtiyacın olan bir şey yok mu? Sonuçta sen de insansın, gerçekleşmesini istediğin bir hayalin vardır," dedi Jun.

Belki de uzun zamandır hayali olmadan yaşadığındandır. Haklı olarak Boreum'ın hayaliyle ilgili olarak ihtiyaç duyabileceği hiçbir şey aklına gelmiyordu. Jun, onaylamayan bir ses çıkardıktan sonra geniş pencereden bakmasını söyleyerek Boreum'ı azarladı. Boreum, gerçekleştirmek istediği veya ihtiyaç duyduğu bir şey olmadığı halde sürekli bir şeyler söylemesi için onu sıkıştıran Jun'dan rahatsız oldu.

"Bilmiyorum ki. Sadece annemle birlikte bu dünyadan kaybolup gitmek iyi olurdu!"

Jun neşeyle, "Ah, harika. Peki bırakmak istediğin şey? Minnettar olduğun birine son bir veda da olabilir," dedi.

Boreum'ın aklına gelen ilk kişi westgrace0328'di. Ancak bir yazar ve okur olarak takma ad ve kullanıcı adı dışında hiçbir şey bilmiyorlardı. Böyle bir durumda nasıl veda edebilirdi ki? Boreum, *nasıl olsa gerçekleşmeyeceği için söylemekten zarar gelmez*, diye düşündü:

"Gerçekten minnettar olduğum biri var. Son vedamı iletemeyeceğim biri. Sadece o kişinin istediği her şeyin gerçekleşmesini ve mutlu bir şekilde yaşamasını isterim."

Başını sallayan Jun, Boreum'ın eline hayal kapanı şeklinde bir araç kokusu tutuşturdu. Ve annesiyle birlikte geziye çıkmadan önce, dikiz aynasına onu asarsa hayalinin gerçekleşeceğini aktardı. Boreum, annesiyle geziye çıkacağını nereden bildiğini sordu ama Jun gülümseyerek gözünü kırpmak dışında bir yanıt vermedi.

Boreum aklı karışmış bir halde hoppang ve araç kokusunu alıp marketten çıktı. Boreum tekrar arkasını döndüğünde DaDeurim marketin olduğu yerde terk edilmiş harabe bir bina duruyordu.

Boreum annesinin sigorta dolandırıcılığı planladığına dair zaman ayarlı bir blog yazısı bıraktı ve Jun'dan aldığı araç kokusunu dikiz aynasına astı. Kokunun mucizevi bir güç göstereceğine inanmıyordu ama yine de kazanın planlandığı otoyola varmadan önce annesini ikna etmeyi düşünüyordu. Annesi hatasını anlar ya da pişmanlık duyarsa bloga koyduğu zaman ayarlı gönderiyi de iptal etmeyi planlıyordu.

Ancak nedense o gün arabaya bindikten kısa bir süre sonra üzerine deli gibi uyku çöktü. Boreum göz kapaklarının ağırlığına yenik düşüp usulca gözlerini kapadı. Boreum'ın gördüğü son şey dikiz aynasının altında sallanan hayal kapanı şeklindeki araç kokusuydu.

Aniden gözlerini açınca gördüğü ilk şey bembeyaz tavandı. *Yoksa burası hastane mi? Kaza mı oldu?* Yataktan fırlayan Boreum, karşısında Jun'u görünce irkildi. Ama bir tuhaflık vardı. Gözlerinin önündeki Jun, kendisiyle tıpatıp aynı hareket ediyordu. Boreum, kısa süre sonra bunun Jun olmadığını kendisinin aynaya yansıyan görüntüsü olduğu anladı.

Odanın içinde dolaştı. Mobilya olarak sadece bir yatak ve bilgisayar masası vardı. Masanın üzerine baktığında 'Dream Company yeni çalışan kılavuzu' yazan bir kitapçık ve 'May' yazan bir isim kartı olduğunu gördü. Dışarı çıkmayı denedi.

Kapıyı açtığında koridorda koşuşturan bir sürü insan aynı anda Boreum'a baktı. Hepsi Jun ile aynı ifadeyi taşıyordu. Kısa süre sonra *Jun* yazılı isim kartı takan bir kadın belirdi.

"Sonunda uyandın çaylak. Dream Company'ye otuz birinci kişi olarak katılmanı kutlarım, May."

"May mi? Bir dakika! Tanrı aşkına neden böyle bir görünüşle buradayım?"

"Annenle birlikte 'o dünya'dan kaybolmak istememiş miydin? Minnettar olduğun kişinin istediği her şeyi gerçekleştirmesini de istedin. İlki zaten oldu, ikincisini de yapabilecek beceriye sahip gibi görünüyorsun. Hemen kılavuzu okuyup kavramaya çalış ve bağlı kuruluş için bir

iş planı taslağı gönder. Gerekli veriler için iş bilgisayarını kontrol et."

Jun neyle bu kadar meşgulse, Boreum daha fazla bir şey soramadan koridorun sonunda kayıplara karıştı. Aynı yüze sahip onlarca kadın hareket ediyordu. Boreum elinden bir şey gelmediği için odasına dönüp kılavuzu açtı.

Kitapçığa göre Dream Company denilen yer, zaman ve mekândan bağımsız konumlanan paralel evrenlerin olasılığını kontrol etme yetkisine sahipti. Şirket yönetmeliğine göre onaylanan kişilerin hayalini gerçekleştirme karşılığında onların anılarını veya yaşam enerjisinin bir kısmını almak suretiyle bir iş yürütüyor ve bunlara bağlı olarak sunabileceği hayalin kapsamı veya kontrol düzeyi değişiyordu. Boreum ise, kasıtlı olmasa da iki kişinin hayatını teslim ederek Dream Company çalışanları arasında parmakla gösterilecek ölçüde yetenekli bir konuma yerleşti.

Boreum, iş bilgisayarına bir göz attı. Yazar Bluena'ya yorum bırakan westgrace0328 hakkında bir bilgi vardı. Gerçek adı Seo Eunhye, yaşı 35, doğum tarihi 28 Mart 1989, adres... Boreum, koşullar her ne olursa olsun onun özel bilgilerini gelişigüzel bir biçimde öğrenmemesi gerektiğini düşündü. O sırada güncel bilgilerin yüklendiği bildirimi geldi.

[Takip edilen kişinin nabzında ani değişim. Ruh hali son derece dengesiz. Öfke seviyesi hızla artıyor.]

Görünüşe göre Eunhye'nin başına kötü bir şey gelmişti. Onun hakkında başka bir şey bilmese de bu kişinin her zaman mutlu olmasını istediği aklına geldi. Boreum biraz düşündükten sonra May kimliğiyle Eunhye hakkında daha detaylı bilgi edinmeye karar verdi.

"Ah..."

Eunhye bir süre sustu. Ne demesi gerektiğini bilemedi.

"Özür dilerim. Böyle zor şeyler yaşadığını hiç bilmiyordum."

Eunhye'nin özrü karşısında May, anlam veremiyormuş gibi omuz silkti.

"Hanımefendi, bu özür dileyeceğiniz bir şey değil. Bu hikâye sadece benim geçmiş anılarımdan ibaret, otel dışındaki dünyadan kopuk olduğum için hiçbir etkisi de yok. En düşük ücretle en kaliteli hizmeti size nasıl sunarım, tek endişem bu."

"Ama ben çok utanıyorum. Mızmızlanmalarımın acınası olduğunu düşünmediniz mi? Yaşadıklarınızla kıyaslandığında önemli olmayan şeyler..."

"Hanımefendi, herkesin kendine göre yaşadığı zorluklar vardır ve bunları daha iyi veya daha kötü diye ayıramayız. Başkasıyla kıyaslayarak kendi üzüntünüzü

küçümsemeyin. Ayrıca sizi ağırlamaktan ben de büyük keyif alıyorum. Aslında hayatım boyunca sadece geçimimi sağlayacak işlerde ezilerek yaşadım ama bu otel evime misafir gelen arkadaşımı ağırlayıp dertlerini dinleyerek onlarla eğlenceli vakit geçiriyormuşum gibi hissettirdiği için mutluyum. Hatta hayatımda bir kez bile gitmediğim arkadaşımın doğum günü partisine katıldım. Siz olmasaydınız böyle duyguları ömür boyu hissedemezdim."

"Ama..."

"Daha dürüst olmam gerekirse bu benim bencilliğimdi. Ne kadar önemsiz bir hatıra veya ufak bir yaşam enerjisi de olsa bundan vazgeçen birinin kişisel durumunda, iyi olmayan sonuçlar doğurma ihtimali var. Bunu bilmeme rağmen sizinle vakit geçirmekten keyif aldığım için sürekli burayı ziyaret etmenizi teşvik etmiş de olabilirim. Artık buraya gelmenize gerek yok. Sizden içtenlikle özür dilerim."

May rahatlamış gibiydi. Ancak Eunhye'nin kalbi kolay kolay hafiflemedi. Özellikle de bu otelin sadece Eunhye için oluşturulduğunu düşündüğünde daha da ağırlaşıyordu. İkisi daha iyi bir şekilde karşılaşamaz mıydı?

Eunhye bir süre düşündükten sonra, "Acaba, Müdür Hanım'ın otel dışındaki dünyaya dönmesinin hayalim olduğunu söylersem ne olur? Dream Company işletme kurallarına göre hayalimi gerçekleştirmeniz gerekiyor ya. Öyle değil mi?" dedi.

"Nasıl yani?"

May, epey şaşırmış gibi görünüyordu. Ancak hemen kendini toparladı ve sakin bir tavırla, "Söylediğiniz şey

Dream Company kılavuzunda olmayan bir konu. Üstlerime sormam gerek," dedi.

"O halde lütfen sorun. Hayal hizmeti için olan ücreti ben bir şekilde öderim."

"Anladım. Bu konu hakkında üstlerimden onay alır almaz sizinle iletişime geçeceğim. Ancak illaki bu kadar ileri gitmenize gerek var mı? Size rahatsızlık vermekten endişeliyim."

"Endişelenmeyin. Çünkü böyle görünsem de ölçüyü bilen biriyimdir. O halde az önceki doğum günü partisine devam edelim mi?"

"Siz istiyorsanız."

Parmak şıklatma sesiyle annesinin neşeli kahkahaları duyuldu. Mihye'nin kendinden geçtiği dans gösterisi de devam ediyordu. Eunhye ağlayacakmış gibi bir ruh haliyle küçük Mihye ve genç annesinin yüzüne baktı.

"Anne, yardım edeyim."

Eunhye, doğum günü masasını topladıktan sonra bulaşıkları yıkamaya başlayan annesinin yanında konuşuyordu. Annesi parlak bir şekilde gülümseyerek elini salladı.

"Aman da aman, söylemen bile yeterli, kızım. Ben hallederim. Mihye ile oyna sen."

"Mihye arkadaşlarımla oynuyor. Ben sana yardım etmek istiyorum."

Eunhye kollarını sıvayıp annesinin yanına geçti. Annesi bir şey söylemeden gülümsedikten sonra bulaşık süngeriyle ovduğu tabakları yandaki lavabonun içindeki bulaşık sepetine koydu. Eunhye bulaşık sepetindeki kö-

püklü tabakları suyla durulayıp kurutma rafına yerleştirdi. Annesiyle uyumu gayet iyiydi.

"Anne, senin hayalin neydi? Acaba bir ressam olmak mıydı?"

"Vay, bunu nereden biliyorsun?"

"Biliyorum işte. Senin çizdiğin resimleri görmek istiyorum."

"Şimdi düşününce hiç resmim kaldı mı bilmiyorum. En son resim yapalı o kadar uzun zaman oldu ki."

"Eski resimlerin kalmamışsa ne olmuş ki? Yenilerini yapabilirsin. İleride ben ve Mihye büyüyüp senin bize bakmana gerek kalmayacak yaşa geldiğimizde ressam olarak meslek edinebilirsin. Sergi açar, resimlerini satarsın."

"Ahaha! Kızımız böyle komik laflar da bilirmiş! Bir denesek mi?"

Annesi şaka olarak algıladığı için ciddiye almadan gülüp geçti. Yine de en azından o ışıl ışıl ifadesinden gerçek bir mutluluk yayılıyormuş gibi göründüğü için Eunhye'nin içi ısındı.

Uzun mu uzun doğum günü partisinden sonra Eunhye, ailesiyle salonda yer yatağı serip uyumaya karar verdi. Tavşan desenli pembe pijamalarını giyen Mihye kalın bir yer yatağının üzerinde kanat çırpar gibi kollarını ve bacakları hareket ettirirken, "Babam da bizimle birlikte olsa ne güzel olurdu!" dedi.

"Baban şu anda iş gezisine gitti ya. Para kazanmak için çok çalışıyor, elimizden bir şey gelmez."

Eunhye, annesinin yüzünün düştüğünü o zaman fark etti. Annesinin söylediği iş gezisiyle kastettiği şeyin bu

olmadığını anlayabiliyordu. Annesi, babasının aldattığını o zamandan beri bilmezden gelerek mi yaşıyordu. Eunhye'nin kalbi sızladı.

Belki de ağırlaşan havayı sezdiği için Mihye Eunhye'ye sokulup gıdıklayarak şakalaşmaya başladı. Eunhye küçük mü küçük Mihye'nin ellerini yakalayıp hafifçe sıkarak kahkaha attı.

Bir süre şakalaştıktan sonra Mihye, "Abla, aslında var ya, bu yıldan itibaren seninle ayrı yatmak zorunda kaldığım için biraz üzgünüm," dedi.

"Gerçekten mi? Benimle birlikte uyumaya devam etmek mi isterdin?"

"Evet. Ama yapacak bir şey olmadığını biliyorum. Çünkü artık son sınıftasın. Daha büyük bir yatak kullanmalısın."

"O halde sen de bir an önce büyümelisin. Büyüdüğünde kocaman bir ranza kullansak mı?"

Gerçekleşmeyecek bir söz olduğunu bile bilmeyen küçük Mihye heyecanla başını salladı. Eunhye, Mihye'yi yanına yatırıp usulca sırtını sıvazladı. Mihye hemen uykuya daldı. O masum yüzüne bakınca duyguları karmakarışık oldu. Eski evini ziyaret etmesi mi tetikledi bilmiyordu ama bilinçaltında gizlenen hatta belki de bilerek kendisinin gizlediği anılar birdenbire zihninde canlandı. Bayramda büyükannesinin evinde onunla alay eden kuzeni, yanlarına gelip şirinlik yapan Mihye...

O zamanlar Eunhye, kuzeninin ne demek istediğini anlamıyordu. Bu yüzden annesinin onu azarlayacağını hayal dahi edememişti. Elbette bilmediği için hata yaptıysa düzgün bir şekilde özür dilemesi doğru olandı.

Oysa Eunhye özür dilemek yerine bilinçaltına bu anıyı gizlice gömdü Kardeşine olan öfkesinde haklı olduğunu düşünüyordu. Bazı hatalar olsa da en büyük nedeni kardeşi sağlıyordu.

"Gelecekteki senden mutlaka özür dileyeceğim Mihye. Mazeret kabul etmeksizin bu benim hatamdı. Çok geç kalmış olsam da..."

Şayet Mihye özrünü kabul etmezse de içerlemeye hakkı yoktu. Eunhye mışıl mışıl uyuyan Mihye'nin başını okşadıktan sonra kendisi de fark etmeden yavaş yavaş uykuya daldı.

Ne kadar zaman geçmişti acaba?

Eunhye oturma odasını inleten sabit telefonun sesiyle uyandı. Diğer aile üyeleri ortada yoktu, genişçe serilmiş yer yatağında Eunhye tek başına kalmıştı. Eunhye biraz yalnız bırakılmış bir ruh haliyle ahizeyi kaldırdı.

"Hanımefendi, çıkış vaktiniz geldiği için aradım."

Eunhye telefonu kapadı, yerinden kalkıp gitmeye hazırlandı. Ve anılarındaki eski eve son bir kez daha bakıp ön kapıdan çıktı. Kapının önünde her zamanki gibi kapı robotu bekliyordu. Robot, Eunhye'nin eşyalarının bulunduğu piknik sepeti ve May'in hediyesi olduğunu söyleyerek büyükçe bir evrak zarfı uzattı. Hediyeyi otelden ayrıldıktan sonra açması gerektiğini de ekledi. Eunhye, evrak zarfını piknik sepetine koydu. Ve kapı robotunun eşliğinde otel çıkışına yöneldi.

♈

Eunhye otelden çıktığında sabahın erken saatleriydi. Çıkış saati her zamankinden daha erken gibi görünüyor-

du. Kapı robotu saati karıştırmak gibi acemice bir hata yapmazdı. Eunhye biraz garip bulsa da bir sebebi vardır diye düşünerek çantasını omzuna takmaya çalıştı. Eunhye ancak o zaman bir çanta değil de piknik sepeti taşıdığını fark etti. Otelde geçirdiği zamanın piknik yapmak gibi geldiğini düşünse de piknik sepeti taşıdığını görünce güldü.

Eunhye eve varınca, mutfaktaki bibimbapı fark etti. Mihye ile göz göze geldi. Bir anda sessizlik oldu. Zaman durmuş gibi ikisi de yerlerinden kıpırdamadı.

"Bu aralar kahvaltı da mı yapıyorsun?"

Eunhye'nin sorusuna karşılık Mihye ağzındaki yemekle konuşmaya çalışırken kaşığını masaya bıraktı.

"Zaten kilo verip geri aldığımı ben de biliyorum tamam mı? Annem de sürekli kilo aldın deyip duruyor..."

Mihye'nin yüzü ve vücudu dolgunlaşmış görünüyordu.

Eunhye yemek masasına piknik sepetini koyarken, "Hayır, öyle demek istemedim, iyi beslendiğini görmek güzel anlamında. İyi beslenip güçlenmelisin ki o dolandırıcı adamı yakalayasın. Ondan bir haber aldın mı?" dedi.

"Gelecek hafta içinde *Unanswered Questions*'dan röportaj yapmaya geleceklermiş."

"Süper. Ah, seni yemek yerken görünce birden karnım acıktı. Ben de bibimbap yiyeceğim."

Eunhye ocağı açıp buzdolabından bir yumurta çıkardı.

"Bu arada o sepeti ne zaman satın aldın?" diye sordu Mihye, bibimbap yemeye devam ederken.

"Almadım. Hediye geldi."

"Hediye olsa bile şirkete böyle bir sepetle gitmek sorun olmaz mı? İçinde evrak zarfı gibi bir şey de var, bu önemli bir şey değil mi?"

"O şirket malı değil. Ama ben de içinde ne var bilmiyorum."

"Ne olduğunu bilmediğin bir şeyi mi taşıyorsun? Bu kadar ağır hem de?"

"Merak ediyorsan çıkar da bak. Yumurtayı çevirmem gerek, konuşup dikkatimi dağıtma."

Yarı pişmiş sevmesine rağmen sarısı dağılmadan tek tarafının pişirilmesini de tercih etmeyen Eunhye dikkatli bir ifade takınarak spatulayla ocağın başında duruyordu. O sırada Mihye, Eunhye'nin getirdiği sepetteki evrak zarfını çıkardı. Zarfın içinde hemşirelik kitabı ve ilkokul öğrencilerinin kullandığı birkaç defter vardı.

"Ah? Bu benim ilkokulda kullandığım defter? Annemin attığını sanıyordum ama atmamış? Bu da, geriatri hemşireliği... Park Myeongja, bu defter annemin mi?"

"Öyle görünüyor. Peki neden orada?"

Mutfak dolabından çıkardığı kâseye pilav doldurup üzerine de az önce pişirdiği kızarmış yumurtayı koyan Eunhye yemek masasına gelip oturdu. Eunhye yemek masasının üzerine sıra sıra dizilmiş garnitürlerden pilav kasesine koyarken başını uzatıp Mihye'nin incelediği kitap ve defterlere baktı. Fazla düşünmeden kitabın sayfalarını çevirirken resim çizilmiş sayfayı bulan Mihye'nin eli bir an durakladı.

"Vay canına, yoksa bunu annem mi çizdi?"

"Öyle olsa gerek. Annem hemşire olmadan önce aslında ressam olmayı hayal ediyordu."

"Gerçekten mi? Sen nereden öğrendin?"

"Bir yerden öğrendim işte."

"Öyle mi? Ben neden hiç bilmiyorum. Annem tapınaktan döndüğünde bunu gösterip soracağım. Ah!"

Bir anda aklına bir şey gelmiş gibi kitabı bırakan Mihye, defteri eline aldı. İlk sayfayı açtığında eskiden ilkokul öğrencileri arasında büyük ilgi odağı olan animasyon dizisi *Tılsımlı Gelinlik*'ten Lilly'nin resmi ortaya çıktı. Mihye, Eunhye'ye defteri gösterirken heyecanla konuştu:

"Doğru, bu o! Senden çizmeni istediğim şey! Ne zaman olduğunu bile hatırlıyorum! Doğum günündeydi!"

"Bunu doğum günümde mi çizdim? Senin için epey resim yaptım ama o kadar detaylı hatırlamıyorum. Sen nasıl en ince ayrıntısına kadar hatırlıyorsun?"

Eunhye şaşkınlıktan ağzını kapattı. Çünkü geçmişten bahsedince aklına bir olay gelmişti. Tabağına Kore biber salçasından koyup karıştırırken çekinerek konuşmaya başladı.

"Hey, bu arada... Senden özür dilemem gereken bir şey var."

"Özür dilemen gereken bir şey mi? Birdenbire?"

"Ah, uzun zaman önceydi ama. Yanlışlıkla ağzımdan ağır bir laf çıkmıştı."

Eunhye'nin sözleri karşısında bir an gözlerini devirerek düşüncelere dalan Mihye başını salladı.

"Ne olduğunu anladım."

"Anladın mı?"

"Evet. Şu biletli kadın olayından bahsetmiyor musun?"

"Ah, doğru, hemen de anladın demek."

Mihye hiçbir şey olmamış gibi bibimbap yemeye devam etti. Eunhye utandığından eğilmedi ama yine de samimiyetini göstermek için başını hafifçe eğerek özür diledi.

"O an için özür dilerim. Bunca zaman özür dilemediğim için de özür dilerim."

"Ah peki. Seni affediyorum."

Mihye'nin tepkisi, Eunhye'yi hazırlıksız yakaladı.

Mihye hiçbir şey olmamış gibi bir bardak suyu serin serin içtikten sonra, "O zamanlar annem seni sürükleyip götürürken senin ne kadar afalladığını gördüğümde anladım. Ne demek olduğunu bilmeden söylediğini. Ben de tam olarak bilmiyordum. Elbette o olay yüzünden senden nefret etmesine ettim ama ondan sonra sana ters davrandığımı düşünürsek, aramızda pek bir fark yok," dedi.

Mihye kıkır kıkır güldü. Gerginlikten donakalmış Eunhye de kalbinin buzlarının eridiğini hissetti. Birbirlerine bakarak kıkırdadıktan sonra oturma odasının duvarındaki saate gözü kayan Mihye şaşkınlıkla yerinden kalktı.

"Ah, geç kalacağım! Abla, üzgünüm ama lütfen yediklerimi toplayıver!"

"Doğru ya, sen normalde hafta sonu işe gidiyordun değil mi? Hemen dişlerini fırçala! Ben yedikten sonra buraları toparlarım!"

"Tamam abla! Sağ ol!"

Uzun zaman almıştı ama Mihye ile uzlaşıp barışçıl bir şekilde geçinebilmenin yolu biraz olsun açılmış gibi göründüğünden Eunhye mutlu olmasına mutluydu. Çok geçmeden Mihye kapıya doğru gitti. Eunhye ardından, "Dikkatli ol," diye seslendi.

❦

O akşam kendisinin çizdiği resimlerin yer aldığı hemşirelik kitabını gören annesi o kadar şaşırdı ki neredeyse çığlık atacaktı. Annesinin göz kenarlarının hafifçe nemlendiğini gören Eunhye de Mihye ile birlikte yüreğinin sızlamasını kontrol etmeye çalışıyordu. O esnada Eunhye'nin telefonu çaldı. *Acaba May'den mesaj mı geldi*, diye düşünerek hemen telefonunu açtı.

[Eunhye. Ne yapıyorsun? Akşam yemeği yedin mi?]

Wonjae'den mesaj gelmişti. Eunhye, kontrolsüz bir şekilde hızla atan kalbini dizginledikten sonra cevap gönderdi.

[Şu anda akşam yemeği yiyip ailemle sohbet ediyorum.]

[Ah, ailenle iyi geçiniyorsun demek? Kıskandım! Aslında konuşmak istediğim şey bu değil... Kendini iyi hissetmiyordun, nasıl oldun? Perşembe gününden beri haber alamayınca aklıma takıldı da.]

[Ah! Doğru ya! Özür dilerim! Çoktan haber vermeliydim! Şimdi turp gibiyim! Bana lezzetli şeyler ısmarlamana rağmen seni endişelendirdiğim için çok özür dilerim.]

[Hayır hayır! Son zamanlarda dünyanın bin bir türlü hali var, hal hatır sormak için yazdım. Sen iyiysen sorun yok.]

Eunhye'nin kalbi yumuşak bir tofu gibi gevşedi. Üniversite döneminde Wonjae'nin popülerliğinin yalnızca düzgün dış görünüşünden kaynaklanmadığına geç de olsa emin oldu. Eunhye, ailesinin hafifçe yukarı kalkan dudaklarını fark etmemesi için vücudunu çevirip tuşlara bastı.

[Wonjae, bir dahakine ben yemek ısmarlayayım! Acaba hafta sonu ne yapıyorsun?]

[Hafta sonu genelde kafe işleriyle meşgulüm... Neden hafta sonunu sordun?]

[Ah geçenlerde Yuni Yoshida'nın sergisi için bilet almıştım da. Ne olur ne olmaz diye iki tane aldım, birlikte gitsek güzel olurdu diye düşündüm bir anda. Ama hafta sonu meşgul olduğun için yapacak bir şey yok.]

[Yuni Yoshida? Sanat yönetmeninden bahsediyorsun değil mi? Son zamanlarda çok popüler biri.]

[Evet, öyle!]

[Onun adını duyunca ben de sergiye gitmek istedim. Kafenin iç tasarımına onun tarzından bir şeyler uyarlayabilir miyim diye de düşünüyorum.]

[O halde birlikte gitmek ister misin? Ben hafta içi bir gün izin kullanırım!]

[Hayır. Yan zamanlı çalışan arkadaşa önceden söylersem hafta sonu bir gün işe gitmemem sorun olmaz. Düşündüm de kültürel bir deneyim yaşamayalı epey olmuş. Sergi kelimesini bile gerçekten uzun zaman sonra duyuyormuşum gibi geliyor. O halde pazar günü buluşmaya ne dersin?]

[Güzel! Pazar günü tekrar haberleşiriz! Ah, ondan önce kahve almak için uğrarım!]

[Kafeye gelirsen mutlu olurum. Her defasında satışlarımızı artırdığın için gerçekten teşekkür ederim.]

Kısa bir duraksamanın ardından kalp emojisi belirdi. Bu yeşil ışık mıydı? Eunhye tek eliyle ağzını kapadı. Bölümdeki en popüler erkek Wonjae ile böyle mesajlaştığı günler de mi gelecekti! Eunhye ortaokuldayken popüler olan *Erkek Arkadaşım Tüm Okulun En Yakışıklısı* adındaki internet romanında geçenler zihninden akıp gitti.

"Durduk yere neden gülüyorsun?"

Eunhye başını iki yana sallayıp telefonunu sıkıca kavradı. Eunhye, annesi ve Mihye arasındaki konuşmayı net bir şekilde duyamamıştı. Sadece sergiyi düşünüyordu. Wonjae bambaşka bir iş yapıyordu ama normalde tasarım okuduğu için ikisi için de bu buluşmanın olumlu bir etkisi olacak gibi görünüyordu.

Eunhye'nin keyfi yerindeydi. Bundan sonra da her şeyin bu kadar pürüzsüz ilerlemesini diledi.

♈

Bir hafta geçip giderken ailede bazı değişiklikler yaşandı. Mihye dolandırılmış bir grup insanla toplu dava

başlattı. *Unanswered Question* ekibiyle röportaj da yaptı. Mihye ile annesi çoğunlukla mağduriyetle doğrudan ilgili şeyleri anlattı. Eunhye ailelerin tanışma yemeğinde gördüğü kişilerin gerçekten Kim Daeseok ve ailesi olduğunu sanıp nasıl kaldırıldıklarından bahsetti. Yapımcının elini tutup programı severek takip ettiğini söyleyerek dolandırıcı adamı yakalamalarına destek verdikleri için teşekkür eden annesi, hangi rüzgâr estiyse resim malzemeleri satan bir yerden eskiz defteri ve sulu boya malzemeleri aldı. Her zaman temiz ve boş duran oturma odasının bir köşesi, annesi için küçük bir resim atölyesi olarak yeniden doğdu.

Huzurlu bir zamandı. O huzur gerçek bir huzur muydu yoksa fırtına öncesi sessizlikte hissedilen bir yanılsama mıydı net bir şekilde anlamanın bir yolu yoktu ama çalkantılı geçen son birkaç haftaya kıyasla Eunhye rahat bir hafta geçirdi. Elbette May'den ses seda çıkmaması onu biraz endişelendiriyordu. Fakat Dream Company de bir tür şirket olduğundan kendi prosedürlerini izleyerek onay zincirini takip etmesi için belli bir zaman gerektiğine ikna olmuştu.

Sonunda pazar günü geldi çattı.

Ayna karşısına geçen Eunhye, tedaviden sonra azar azar saçların çıktığı açık bölgeyi kapatırken umursamadan toplanmış gibi duran, öndeki küçük saçların doğal bir şekilde döküldüğü o meşhur saç tarzını mükemmel bir şekilde yansıttı. Bir gün önce Yeongeun ile birlikte alışveriş merkezinden aldığı şifon kurdeleli bluzla uyum sağlayan zarif bir stildi. Eunhye geçenlerde satın aldığı makyaj malzemeleriyle dolu kutuyu açıp makyaja başladı. Böylece bir saat geçti.

Süslenip dışarı çıktıktan sonra otobüse bindiğinde bu zamana kadar pek fark etmediği birçok kadının birbirinden farklı tarzı gözüne çarptı. Böylece yeni eğlencesinin tadını çıkarırken göz açıp kapayıncaya kadar inmesi gereken durağa vardı.

Eunhye, sanat müzesinin önündeki yol boyunca ağaçların olduğu caddenin yakınında durup telefonuna bakan Wonjae'yi fark etti. Açık renkli dar kesim kot pantolon üzerine gündelik gömleğinin kollarını dirseğine kadar düzgün bir şekilde katlamış görüntüsüyle bir model gibiydi.

"Wonjae?"

Wonjae ciddi bir ifadeyle telefonuna bakarken Eunhye seslenene kadar onun yaklaştığının farkına varmamıştı. Geç de olsa Eunhye'yi fark edince hafifçe gülümsedi. Ancak nedense yüzündeki o ifadeyle hiç de neşeli görünmüyordu.

"Wonjae, bir şey mi oldu?" diye sordu genç kadın endişeyle.

Wonjae hemen başını iki yana salladı.

"Hayır, hiçbir şey olmadı. Sadece bu kadar güzel birinin benimle konuşmasına şaşırdım. Eunhye bugün özellikle ayrı bir güzelsin, Tanrı aşkına nasıl bir büyü yaptın?"

"Efendim? Ah büyüyü nereden çıkardın?"

Bu adam nereye kadar böyle heyecanlandıran sözler söylemeye devam edecek. Eunhye elinin tersiyle dudaklarını kapatarak gülümsedi. Elini fazla yaklaştırıp dudağına bastırmak gibi acemice bir hata yapmamaya dikkat etti.

"Eunhye, arka planda sanat müzesi olacak şekilde fotoğrafımı çekebilir misin? ESevecen ama şık görünürse iyi olur. Ah, şu anda çok mu reklam veren gibi konuştum."

"Böyle bir reklam veren oldukça nazik sayılır! Ben fotoğrafını çekeyim! Reklam şirketinde çalışırken çekim setine destek olmuştum, gizlice edindiğim becerilerim var. Bana güven!"

Wonjae sanki sık sık yapıyormuş gibi doğal bir poz verdi. Wonjae'yi çeşitli açılardan kameraya kaydetmeye başlayan Eunhye'nin tutkusu her zamankinden daha hararetliydi. 'Erkek arkadaş hissi veren fotoğraf' sözü hâlâ kulaklarında yankılanıyordu.

"Eunhye, sen gerçekten iyi fotoğraf çekiyorsun. Profesyonel gibisin. Tam da günümüz tarzında."

"Teşekkür ederim! O fotoğrafları Instagrama yükleyecek misin?"

"Evet. Şimdiye kadar kafe hesabına kişisel fotoğrafımı yüklemedim ama artık yüzümü pazarlamam gerekse de bu şekilde viral olmayı denesem mi diyorum."

"Viral mi? Ah... böyle bir amaçla..."

"Neden? Fazla mı sıradan?"

"Ah, hayır! Fotoğraflar harika! Bu arada kafenin kahveleri çok lezzetli olduğu için zaten çok müdavimi var. Buna rağmen viral olmaya ihtiyacın mı var?"

"Evet. Kira o kadar arttı ki ortalama bir ciroyla başa çıkmak kolay olmuyor."

"Doğru... Kendi işini yürüten kişiler kira yüzünden zorlanıyordur."

Wonjae, morali bozulan Eunhye'nin sırtına hafifçe vurarak güldü.

"Yapma, güzel vakit geçirmek için buluştuk, bu konulardan bahsetmeyelim. Eunhye, senin fotoğrafını çekeyim."

Eunhye şeftali rengi yanakları biraz daha kızarırken Wonjae'ye cep telefonunu uzattı. Manzarası güzel bir yerde konumlanan sanat müzesini arka plana alarak birbirlerinin fotoğrafını çekmek, gerçekten flört gölünün ortasına düşmek gibi bir histi.

Sanat müzesine girdikten sonra Eunhye'nin heyecanı daha da yükseldi. Çünkü bilgisayar grafiğine benzeyen fantastik fotoğrafları el emeğiyle üreten dahi bir sanat yönetmeni olan Yuni Yoshida'nın yeni çalışmasını görebilecekti. Eunhye bolca fotoğraf çekti, kullanılan aksesuarları da detaylıca inceledi. Alanı biraz farklı olsa da bir tasarımcı olarak nesnelere farklı perspektiften nasıl bakılacağını düşünmek için zengin bir içerikti. Eunhye kendini sergiye kaptırmıştı.

Büyükçe bir panelin önünde durarak çalışmanın arka plan videosunu izlediği esnada birinin, "Ah, gerçekten yorucu bir iş yapıyorum," diye mmırıldandığını duydu.

Belli ki kendi kendine konuşuyordu ama nedense Eunhye'nin kulağına sanki megafon kullanıyormuş gibi net bir şekilde geliyordu. Arkasını dönüp baktığında alçak sesle tartışan bir çift gördü.

"Havalı bir eser gördüğünde neden böyle konuşuyorsun?"

"Hayır, ortaya çıkan sonucun kötü olduğunu söylemiyorum. Ama böyle tek tek el emeğiyle yaparsa hem uzun zaman alır hem de birlikte çalıştığı model veya

personeller için yorucu olur. Bilgisayar grafikleriyle yapsa çok daha kolay olurdu."

"Bu kalitede bilgisayar grafiği oluşturmak kolay mı? Ayrıca maliyeti de bir iki kuruş mu sence?"

"Yapay zekâ kullanarak herkes yapar bunu."

"Herkes yapar mı? Bu senin evde oyun oynar gibi birkaç butona basıp da elde edebileceğin türden bir resim değil. Zaten yapay zekâ, izinsiz veri kullanımıyla son zamanlarda çok tartışılıyor."

"Evet, sen de haklısın. Haklısın da benim söylemek istediğim şey bir yönetici olarak baktığımda maliyetin ne anlama geldiği üzerine. Bir işletme yürütmediğin için pek bilmiyor olabilirsin ama bir yönetici için vakit nakittir. Son zamanlarda lanet olası saatlik asgari ücret yüzünden saat başına işçilik maliyeti yüksek. Bu yüzden benzer bir görseli üretmek için insan gücünün kullanıldığı zaman dilimi azaltılırsa, ekonomik olarak daha sağlıklı olur. Ne demek istediğimi anlıyorsun değil mi?"

"Evet..."

"Elbette bu benim düşüncem. Sen mantıktan ziyade duyguya ya da öyle şeylere önem verdiğin için sanatsal faaliyeti en büyük öncelik olarak görebilirsin. Herkesin bakış açısının farklı olması kaçınılmaz, değil mi? Bu yüzden sen de benim görüşüme biraz saygı göster. Böylece ben de seninkine saygı duyayım."

Kadın yorgun bir ifadeyle önden yürürken adam da aceleyle arkasından onu takip etti. Eunhye, o çifte göz ucuyla bakarak kimseye çaktırmadan alaycı bir şekilde güldü. Sayısız ziyaretçinin bu yönetmenin çalışmalarına hayran kalmasının nedeni analog yöntemdeki üretim

tarzına bağlı kalmasından kaynaklanıyordu. Üstelik müşteri bu yönetmenin çalışma yöntemini tercih etmişti ve personeller de onun çalışma tarzından bihaber değildi. Eunhye tek bir şey bilip ikincisini bilmeyen adamla yorucu ağız dalaşı yaparak inatla ilişkiyi sürdüren kadının aptalca davrandığını düşünüyordu. Öte yandan kendiyle de gurur duydu. Wonjae böyle iletişim kurmakta zorluk çekeceği biri değildi.

"Wonjae, şunun ne söylediğini duydun mu? Kız arkadaşıma ders vereceğim diye böyle nefes nefese konuşan birini gerçek hayatta ilk defa görüyorum. Wonjae?"

Ciddi bir ifadeyle cep telefonuna bakan Wonjae geç de olsa başını kaldırdı.

"Ah, kusura bakma. Duyamadım. Ne söylemiştin?"

"Sorun değil. Çok da önemli bir şey değildi."

Wonjae sergiye tam olarak odaklanamamış gibi görünüyordu. Sürekli ciddi bir ifadeyle sadece cep telefonuna bakıp durduğuna göre bir sorun vardı sanki ama Wonjae defalarca hiçbir şey olmadığını söyleyerek zoraki gülümsedi.

"Bu arada acıkmaya başlamadın mı? Bugün canım acılı bir şeyler çekiyor. Eunhye, acaba gamjatang gibi şeyler yiyor musun?

"Gamjatang mı? Olsa da yesek! Çok severim!"

"Gerçekten mi? Beklemezdim."

"Nasıl? Bunda benlenmedik ne vardı ki?" diye Eunhye soğuk bir ses tonuyla.

Genç kadının cevabı karşısında şaşıran Wonjae hemen elini salladı.

"Ah, hayır. Üniversite zamanında duyduğum bir söylenti aklıma geldi de. Kusura bakma, biraz önyargılı davrandım galiba."

"Ön yargı? Ne duydun ki?"

"Şey..."

Bir anlığına tereddüt eden Wonjae cevap verdi:

"Ailenin çok zengin olduğunu, Hannam-dong'da yaşadığınızı ve birkaç daireniz olduğunu duydum. O zamanlar sadece lüks restoranlarda yemek yediğin söylentileri de yaygındı. Hatta genel kültür dersine birlikte girdiğin alt sınıf öğrencilerine Kore dana eti ısmarladığın konuşuluyordu, bu gerçek mi?"

Bazıları doğruyken çoğu yanlıştı. Küçükken büyükannesinin "Hannam-dong'da birkaç dönüm arazimiz vardı ama" diye başlayıp "O kahrolası ihtiyar kumar yüzünden hepsini kaybetti" diye devam ederek uzun uzun anlattığını duymuşluğu vardı ama işin aslı Eunhye Hannam-dong yakınlarında bile yaşamamıştı. Ayrıca apandisit ameliyatı olduğu için önemli bir grup projesinde tek başına kaldığı dönemde şikâyet etmeden yardım eden alt sınıf öğrencilerine minnettar olduğundan dönem sonuna doğru onları en sevdiği et restoranına götürmüştü. *Madem birlikte yiyeceğiz, en lezzetli eti yemek iyi olur,* diye düşünerek Kore dana eti sipariş ettiğini de hatırlıyordu. Ancak Eunhye, sadece lüks restoranlarda yemek yemiyordu. Yediği şeyi her zaman ciddiye alan Eunhye için önemli olan, yemeğin fiyatı değil, lezzetiydi. Eunhye, dört bir yanı grafitilerle dolu eski bir Batı tarzı restoranın büyük boy şinitzelini de severdi, okulun arkasındaki atıştırmalık restoranında satılan tereyağlı kızarmış kimçi pilavını da, pazarda derin yağda cızır cızır kızartılan deniz ürünlü yeşil soğan müc-

verini de. Sonuç olarak sadece Kore usülü dana eti hakkındaki söylenti dalga dalga yayılmış gibi görünüyordu.

"Wonjae, o söylentiler gerçekle uyuşmuyor. Çok abartılmış."

"O halde ne kadarı doğru?"

Hafifçe gözlerini kısarak Eunhye'ye bakan Wonjae kocaman gülümsedi.

"Şaka yapıyorum! Gamjatang sevmezsin diye endişelenmiştim. Aslında ailem biraz geçim sıkıntısı yaşıyordu. Nadiren ailemle dışarıda yemek yediğimizde hep gamjatang yemeye giderdik, küçükken bundan gerçekten nefret ederdim? O zamanlar pizza yemek isterdim. Ama şimdi düşününce ailemin neden bu kadar gamjatang yediğini anlıyorum. Artık ben de bu anıları özleyecek yaşa geldim demek ki diye düşünüyorum."

"Ah, demek öyle."

Wonjae'nin hikâyesini dinleyen Eunhye'nin nedense burnu sızladı. Yakın zamanda babasından da benzer bir şey duymuştu ama Eunhye'nin doğduğundan beri bir kez bile yemek istediği şeyi yiyemediği için endişelendiği olmamıştı. Belki de bu yüzdendi. Pizza yemek yerine ebeveyninin sürükleyerek götürdüğü gamjatang restoranında üzgün bir şekilde oturan küçük Wonjae'yi zihninde canlandırdı. Hayal etmesi bile üzücü ve insanın içini sızlatıyordu.

"Wonjae, bir an önce gamjatang yemeye gidelim. Ben öderim! Bir dahaki sefere birlikte pizza da yeriz!"

"Nasıl? Senin sayende güzel bir sergi gezdim zaten, yemeği ben ısmarlarım."

Sergiden o kadar da zevk almış gibi görünmüyordu. Eunhye, bunu dile getirmeden Wonjae ile sanat müzesinin yakınındaki gamjatang restoranına gitti. İçeri girer girmez iştah kabartan gamjatang kokusu burnuna çarptı. O koku, sergi salonunu gezerken çöken yorgunluğu çekip alıyormuş gibiydi.

Bir süre sonra büyükçe bir kemikli domuz sırt eti ve kurutulmuş turp yaprakları üzerine susam yaprağı ve kavrulmuş susam tozu bolca serpilmiş kocaman bir güveç tenceresi geldi. Masanın ortasındaki ocağa konulan güveç kaynadıktan sonra taze susam yaprakları yumuşadığında Eunhye, dibinden iyi pişmiş büyükçe bir kemikli domuz etini çıkarıp Wonjae'nin önündeki tabağa koydu.

"Wonjae, afiyet olsun!"

"Teşekkür ederim Eunhye."

Eunhye kendi yiyeceği eti de çıkarıp önündeki tabağa koydu. İyi piştiği için kolayca parçalanan eti kurutulmuş turp yaprağına sardıktan sonra wasabili soya sosuna bandırıp yediğinde ağzında eriyip gitti. Aşırı lezzetliydi. Eunhye bir tane de turp kimçisi alıp yedi. Tam kıvamında pişmiş ekşimsi tadı gamjatang ile mükemmel bir uyum içindeydi.

Afiyetle yemek yiyen Eunhye'yi sessizce izleyen Wonjae, "Bugün sana karşı biraz mahcubum," dedi.

"Efendim? Neden?"

Wonjae omuz silkti.

"Seni zengin bir ailenin kızı olarak kategorize edip farkında olmadan ön yargı beslemiş olmalıyım. Sadece başkalarının sunduğu şeyleri kabullenerek belirsiz bir şekilde yaşayan bir kadın olduğuna dair büyük bir yanılgıya

düştüm. Yoksulluk içinde büyümenin verdiği yetersizlik kompleksi mi desem... Fakat bu şekilde önce davranarak eti çıkarıp verdiğini ve yapmacık davranmadan rahatça yemek yediğini görünce ciddi anlamda yanıldığımı anladım. Kendi kafama göre yargıladığım için özür dilerim."

"Ah, olur böyle şeyler. Tanıyana kadar kimseyi bilemezsin sonuçta."

"Eunhye sen gerçekten olgun bir insansın. Seninle tanıştığımdan beri çok şey öğreniyorum. Hatta böyle her şeyi yerken formunu koruman da inanılmaz."

Eunhye, Wonjae'nin övgü amaçlı eklediği son sözleri bilerek duymamış gibi yaparak bir kulağından girip bir kulağından çıkmasına izin verdi. Sonuçta keyfini kaçırmak için ettiği laflar değildi. Tam zamanında bir müşteri restorandaki televizyonunun sesini açtı. Son zamanlarda artan ponzi dolandırıcılığını ele alan bir program yayınlanıyordu. Tüm varlıklarını kaybedecek olan mağdurlar, uzun süredir güvendikleri yakınları tarafından böyle bir dolandırıcılığa maruz kalacaklarını bilmediklerini söyleyerek röportaj esnasında gözyaşlarına boğuldu. Mağdurlar arasında zaten vefat etmiş biri bile vardı. Eunhye bu kişilerin dertlerini, bir başkasının derdiymiş gibi hissetmedi.

"Ah, şu insanlar şimdi ne yapacak?"

Eunhye'nin düşünmeden kendi kendine konuşması üzerine Wonjae televizyona bakarak mırıldandı:

"Olay gerçekten tam bir talihsizlik ama neden öyle birine tüm varlığını dikkatsizce yatırırlar ki? Bunun yerine gidip hisse senedi veya coin alsalar ya. Paranın ne kadar değerli olduğunu bilselerdi öyle kolay kolay vermezlerdi."

Eunhye garip bir şekilde bu sözlerden rahatsız olmuştu. Çünkü aklına Mihye geliyordu. Eunhye'nin Mihye ile arası kötü olsa da Mihye'nin ilk işinde ödenmeyen maaşların sıkıntısını yaşadıktan sonra paraya ne kadar değer verdiğini ve ne kadar tutumlu davrandığını herkesten iyi biliyordu. Gayretle biriktirdiği tüm düğün parasını kaybetmesi Mihye'nin dikkatsizliğinden değildi. Çünkü gözü kapalı güvendiği kişi planlayarak onu kandırdı. Televizyona çıkan mağdurlar da aynı durumdaydı. Bu olayın ana noktası dolandırıcının, güveni bir silah olarak kullanarak insanları kandırmasıydı.

"Gerçek arkadaş olduklarına inandıkları için yapmışlardır. Mağdurların çoğu on yılı aşkın arkadaşlarmış."

Eunhye'nin sözleri üzerine Wonjae hemen kafasını salladı.

"Haklısın, bu kadar uzun süredir görüştüğüm biri olsa ben de kesinlikle inanırdım. Düşününce asıl aptal olan dolandırıcının kendisi. Bir arkadaşını kaybetmek her şeyini kaybetmek gibidir."

"Doğru! Çevremizdeki insanlar ne kadar önemli halbuki! Dolandırıcılar neden bundan habersiz!"

Sanki kendi meselesiymiş gibi öfkesini kusan Eunhye'ye bakan Wonjae belli belirsiz gülümseyerek güvecin içinden bir patates çıkarıp uzattı. Eunhye utanarak teşekkür ederken kaşığı eline aldı. Patates, kaşığı sadece dokundurduğunda bile ikiye ayrılacak kadar yumuşaktı. Buharı tüten patatesi lezzetli yemek suyuna batırdıktan sonra höpürdeterek yediğinde tuzlu ve fındıksı tatların birbirine karışarak oluşturduğu muazzam umami tüm ağzını kapladı. Leziz yemekler ve flört ettiği havalı adamın bir arada olduğu bu masayı tek kaşıkla somutlaştıran bir tattı.

Eunhye mutluydu. Seo Eunhye'nin hayatı, bundan daha iyi olabilir miydi?

❦

Eve dönen Eunhye'nin makyajlı yüzünü gören annesi, biriyle buluşup buluşmadığını neşeli bir ifadeyle sordu. Eunhye üstünkörü konuyu geçiştirip odasına girdi. İlk buluşma için fena sayılmazdı değil mi? Wonjae'ye ne mesaj atacağını heyecanla düşünürken Instagram uygulamasını açan Eunye birden enerjisinin düştüğünü hissetti.

cafe_inco *Sanat müzesi randevusundan sonra bir fincan kahveye ne dersin?*

#duygusalkafe #kahvesiyleünlümekan #tazekavrulmuş-kahve #yüksekkalitelikahve #özelkarışımlıkahve

ssdoosi *Acaba bir fincan kahve alırsak randevu ücretsiz mi oluyor?*

jjanggoo_ *Ah tam benim tarzım... Bu adam model mi?*

nuri304 *@jjanggoo_ Hayır. Bu kafenin sahibi. Üniversitedeyken sanat fakültesinin tanrısı olduğu söyleniyor...*

jjanggoo_ *@nuri304 İşe bak? Resim de mi çiziyor? Gerçekten çizgi romandan fırlamış gibi :dd*

bestb0g *Kahve satmayı düşünüyor musun? Yüzünden başka bir şeye bakamıyorum da.*

o_sori *Düzenlenmiş şeyi viral yapmayı bırakın kk Gerçekte böyle görünen bir erkeğe hiç rastlamadım kk*

11.mvh *@o_sori Ben bu kafeye gittim, yalan söylemiyorum, fotoğraftakiyle birebir aynı.*

Wonjae'nin kafe hesabına Eunhye'nin çektiği fotoğraf yüklenmişti. Sanat müzesindeki erkek arkadaş hissi veren fotoğrafın ardından kahve çekirdeğini kavurduğu fotoğraf, kahve demlediği fotoğraf ve yeni demlediği kahveyi elinde tuttuğu fotoğraf sanki bir hikâye anlatıyormuş gibi art arda ortaya çıkıyordu. Aslında viral olup olmadığını bilmiyordu ama gönderi çoktan bir sürü beğeni ve yorum almıştı, Wonjae'nin ara ara kalp attığı da görülüyordu.

Eunhye, hiçbir bir şey olmamış gibi davranarak 'beğen'e basacakken kendini tuttu. İkisinin ilk buluşması olduğunu kabul edersek güzel sayılabilecek değerli bir hatıranın basit bir reklam nitelikli görsele dönüşmesi moralini bozdu. Öyle olsa da bundan rahatsız olamayacak kadar muğlak bir ilişkileri vardı. Eunhye bugün buluşmadan önce 'birbirimizi romantik anlamda tanımaya karar verdik', 'bu sadece ikimize ait bir randevu' diye bunu netleştirmediğine pişman oldu.

"Şu anda otel rezervasyonu yapabilir miyim? Müdür Hanım'la görüşmek istiyorum da..."

Eunhye, Değerli Hatıralar Oteli'ni aradı. Her zamanki gibi kapı robotu telefonu tam zamanında açtı.

"Aramanıza mutlu oldum hanımefendi. Ama şu anda rezervasyon yapamazsınız. Müdür Hanım geçen sefer sorduğunuz konuyu değerlendirmek üzere genel merkezde kalmaya devam ediyor."

Ne yazık ki işe yaramadı. Eunhye'nin omuzları çöktü.

"Müdür Hanım'a iletmek istediğiniz bir şey var mı? Mesajınızı iletebilirim."

"Özel bir şey yok. Ah, bir dakika, doğru ya! Genel merkez hangi sonuca varırsa varsın iyi yönde karar çıkma-

sını dilediğimi ona iletin lütfen. Çünkü Müdür Hanım'ı daima destekleyeceğim.

"Peki, anladım. Müdür Hanım'a mesajınızı ileteceğim. O halde iyi geceler hanımefendi."

Eunhye, Yeongeun'u arasam mı diye düşünürken telefonu masanın üzerine olduğu gibi bıraktı. Arkadaşına içini döktü diye bu huzursuzluğu gitmeyecek gibiydi ve aptal gibi gitgide daralan kalbini birine açmak da istemiyordu.

"Evet! Bu kadar endişelenmenin ne anlamı var ki!"

Eunhye birden ayağa kalkıp pijamalarını giydi ve yüzünü yıkarken kullandığı saç bandını taktı. Banyoya gidip dişlerini fırçaladı, yüzünü temizledi. *Böyle tek başına gönül sancısı çekmek sana göre değil, Seo Eunhye. Bu duruma katlanmak zor geliyorsa bizzat yüzleşerek olumlu ya da olumsuz sonucu görmek gerek.* Eunhye ayna karşısında kendine bakarak suyla ıslanmış yanaklarına hafifçe vurdu.

❦

Birkaç gün sonra...

Eunhye, Wonjae'ye önceden haber vermeden onun kafesine gitmeye karar verdi. İşten çıktıktan sonra kafe kapanana kadar beklemek için yakınlardaki zincir kafede vakit öldürdü ama vücudu kasılıyor ve içi karıncalanıyordu. Böyle mi takılacaklarına yoksa yalnızca okuldan bir tanıdık olarak mı kalacaklarına bir an önce karar vermek Eunhye'nin tarzıydı. Pencere kenarında oturup birkaç kez telefonunu kontrol etti, ekrandaki sayılar 21.00'i gösterdiğinde yerinden kalktı.

Kafeden çıkıp birkaç adım atmıştı ki ayak bileğinin arka tarafı sızlamaya başladı. Bacağını kaldırıp baktığında

alışık olmadığı klasik ayakkabının sürtündüğü yerde derisinin hafif soyulduğunu gördü. Biraz dayanıp yürümeye devam mı etsem diye de düşündü ama bundan daha kötü soyulursa bant yapıştırsa bile acı hissedeceği kesindi.

"Miyaav."

Peynir renginde tekir kedi Eunhye'ye doğru gelip bir anda önünde uzandı. Kum sarısı renginde göz alıcı tüy yumağı, akçaağaç şurubu damlatılmış gibi ışıldayan kahverengi gözleriyle Eunhye'ye bakarak tekrar güzel sesiyle miyavladı. Eunhye sessizce olduğu yere çömelip dikkatlice kediye dokundu. Kedi, Eunhye'nin ayağına vücudunu hafifçe yaslayarak mırladı.

"Sen sokak kedisi olduğuna emin misin? Tüylerin ne kadar da temiz, evden kaçmış olmayasın?"

Eunhye kayıp kedi ilanı asılmış mı diye etrafına bakındı. Öyle bir el ilanı görünmüyordu. Hâlâ açık olan bir market gözüne çarptı. Ani gelişen bu iki görevi aynı anda halletmek için Eunhye'nin mutlaka uğraması gereken bir yerdi.

"Kedicik, bir yere kımıldama ve beni bekle. Hemen markete girip geleceğim."

Eunhye, derisinin soyulduğu taraftaki ayakkabısını hafif çıkarıp ayak uçlarına basarak markete girdi. Bir yara bandı ve kedi mamasını hızlıca kaptı. Ödeme yaparken kedinin bir yere kaybolmadığından emin olmak için birkaç kez kapının dışını kontrol etti, kedi sanki sahibini bekliyormuş gibi olduğu yerde uysal bir şekilde otururak marketteki Eunhye'ye gözlerini dikmişti.

"Pisi pisi, çok bekledin değil mi?"

Kedi güzel sesiyle cevap verdikten sonra Eunhye'nin uzattığı mamayı yalayarak yemeye başladı. Eunhye diğer eliyle yara bandının paketini açtı. Tek elle yara bandını yapıştırmak kolay olmasa da yapamayacağı bir şey de değildi. Yapışkan yüzeyin bir tarafını yapıştırıp daha sonra diğer tarafını yapıştırdı, ayakkabısını tekrar giydi ve neredeyse hiç acı hissetmedi.

"Ah, çok daha iyi... Ha? Kedicik, nereye gidiyorsun? Daha mamadan çok var?"

Kedi mama yemeyi bırakıp Eunhye'ye arkasını dönüp yürümeye başladı. İki metre kadar ötede durup Eunhye'ye baktı. Genç kadın başını eğip kediye yaklaşırken kedi iki metre kadar daha öteye gidip arkasına dönüp baktı. Sanki kendisini takip etmesini söylüyordu. O sırada kedi Wonjae'nin kafesinin olduğu yöne doğru ilerliyor gibiydi. Eunhye kedinin arkasından yürüdü.

Wonjae'nin kafesinin önüne geldiğinde hemen yönünü değiştirip ara sokağa girdi. Eunhye, karanlık ve dar bir ara sokak olduğu için girmeye biraz çekindi ama kedi mutlaka gelmesi gerektiğini söylermiş gibi Eunhye'ye gizemli bir bakış attı. Ara sokağın köşesinde bir yerlerde yavrularını mı doğurmuştu acaba? Eunhye kedinin peşinden ara sokağa girdi. Sigara olduğunu tahmin ettiği keskin bir koku geliyordu. O esnada, daha önce uysal olan kedi birden ara sokağın içine doğru fırlayıp tısladı. Hemen ardından bir adamın sinirli sesi sokakta yankılandı.

"Kahretsin, korktum! Şu lanet kedi yavrusu!"

Eunhye tanıdık bir ses duyunca durakladı. Sesin sahibi kafenin logolu önlüğünü giyen Wonjae idi. Ara sokakta sigara içen Wonjae, kuyruğu ve tüyleri tamamen dikleşen kediye öfkeyle gözlerini diktiği için Eunhye'nin arkada

durduğunu fark edememiş gibi görünüyordu. Wonjae'nin olduğu yerin çevresinde uzun zamandır biriken sayısız sigara izmariti ve balgam izleri dağınık bir şekilde yapışıp kalmıştı.

"Ah, kusura bakma. Birden kedi fırladı. Bilmiyorum, bu civarda kedi manyağı kadınlar bunları besliyor demek ki."

Wonjae biriyle telefonda konuşuyordu. Sigarasından derin bir nefes çekerken kedi korkudan sıçradı.

"Kahretsin. Böylelerini yakıp öldüreceksin ki sokaklar temizlensin. Ne? Seo Eunhye mi?"

Eunhye gözünün önündeki manzaraya inanamadı. İlk başta sigara içen adamın Wonjae değil, kafedeki yarı zamanlı çalışan olduğuna inanmak istedi. Ancak kendi adının açıkça söylendiği o an? Eunhye ne kadar inkâr etmek istese de sigara içen adam kesinlikle Wonjae'ydi.

"Instagramı gördün mü? Acayip güzelleştiği için ben de şaşırdım. Ailesinin zengin olduğu doğru galiba. Nabzını ölçtüğümdeki tepkisine bakılırsa o hissi aldım. Evet, en başta yoksul bir kız olsaydı büyük bir şirketten ayrılıp adı sanı olmayan bir şirkete girmezdi. Ayrıca parayı köpek gibi harcamış ki orktan elfe dönüşmüş. Tatlı söze hemen kanıyor. Ah, şu anda tavlamaya çalışıyorum da ikna edebilirsem onu ATM olarak kullanabilirim. Hemen kanını emip kurtulmam gerek. Zaten o da iri kemikli olduğundan şişman bir teyzeye döner yakında."

Eunhye'nin başı zonkluyordu. Böyle ağır hakaretleri duymasına rağmen sessiz kalmak Eunhye'nin mizacına aykırıydı ama ne ağzını açabiliyordu ne de adım atabiliyordu. Eunhye geçenlerde Wonjae ile buluşmak için yeni

aldığı yumuşak dokulu bluz, bir sürü makyaj malzemesi ve parlak deri ayakkabıyı hatırladı. Bu eşyaları sırf böyle laflar duymak için almamıştı.

"Zaten coinde boğa piyasası diye tepeden alıp girdiğim için az kalsın batıyordum. Ne? Coin'e tekrar başladığımı babam yakalarsa mı? Tabii ki binaya, arabaya, hepsine el koyar! Hey, bu konuşmayı mezara kadar götürmemiz gerek? Tamam mı?"

Birinin varlığını hissetmiş olacak ki Wonjae birden arkasını döndü. Ve öylece gözleri Eunhye ile buluştu. Ağzı açık kalan Wonjae olduğu yerde donakaldı. Acaba bir bahane uydurur mu diye düşündü ama hiçbir şey söylemedi.

Bir bahane duysa bile sadece kendini daha perişan hissedecekti.

Eunhye gücünü toplayarak oradan kaçtı. Alışkın olmadığı ayakkabıları gürültü çıkarıyordu. O şekilde ana caddeye doğru koşan Eunhye çukurlu zemini fark edemedi ve ayağı takılıp yüzüstü yere kapaklandı. Gürültüyle birlikte ayağına tam giymediği ayakkabılar uçup gitti. Hatta gevşek bıraktığı büzgülü çantasından fırlayan far paletinin kapağı açıldı ve ışıltılı simler etrafa saçıldı. Böyle bir durumda acıyı bile bastıracak büyük utanç duygusu yüzünden normalde hemen olduğu yerden ayrılması gerekirdi ama Eunhye bunu yapamadı. İçinde esen tarifsiz karmaşık duygu fırtınası, Eunhye'nin utancını ezici bir şekilde bastırdı.

"İyi misiniz?" diye sordu bir kadın Eunhye'nin eşyalarını yerden toplarken.

"Evet. Teşekkür ederim."

Eunhye başını eğerek kadının uzattığı eşyaları alırken istemsizce az önce aceleyle çıktığı ara sokağa doğru baktı. Wonjae'nin peşinden gelebileceğini düşünmüştü ama ara sokağın girişi hiçbir şey olmamış gibi sessizdi. Biraz geç bir zamanlamayla öfkesi kabaran Eunhye'nin nefesi hızlandı. O sırada Eunhye'nin ayakkabısını alıp getiren başka bir kadın sordu:

"Neyiniz var? O taraftan sizi biri mi kovalıyordu?"

"Efendim? Ah, hayır! Öyle değil."

"Ayağa kalkabilecek misiniz? Aman yarabbim, diziniz fena halde soyulmuş."

"Evet, sorun değil... Teşekkür ederim, teşekkürler..."

"Siz bekleyin, ben ilaç alıp geleyim."

Eunhye durmadan iyi olduğunu söylese de ona yardım etmek için gelenler aynı fikirde değil gibiydi. Elbette kendini onların yerine koyup düşündüğünde yeterince anlayabiliyordu. Gece saat dokuz civarında biri kovalıyormuş gibi ara sokaktan fırlayan genç bir kadının sertçe yere düştükten sonra ayağa kalkamayıp tir tir titrediğini görseydi Eunhye de hemen koşup yardım ederdi.

Eunhye kendisine yardım eden insanlara baktı. Bol pantolon giymiş dağınık saçlı bir kadın, ondan fazla piercing ve dövmesi göze çarpan bir kadın, büyükçe outdoor çanta ve kalın gözlük takan bir kadın, hepsi birkaç gün önce otobüste görse sert eleştiriler savuracağı türden kadınlardı.

"İşte ilaç getirdim. Yerler çok kirli olduğu için önce yaranı dezenfekte edelim."

"Gerçekten biri takip etmiyordu değil mi? Ne tarafa gidiyorsun? Seni ana caddeye kadar götürmemizi ister misin?"

Eunhye hayatında ilk defa gördüğü kadınların yardımıyla yarası temizlendi. Destek alarak yerinden kalkan Eunhye ayakkabısının topuk kısmına kasıtlı olarak bastı. Alalı çok olmayan rugan ayakkabılar böylece ölüm hükmü giydi ama Eunhye sadece ayaklarını rahatlatmakla kalmadı aynı zamanda biraz da gönül rahatlığına kavuştu.

Ana caddeye çıkan Eunhye kendisini geçiren kadınlara durmadan teşekkür ettikten sonra uygulamadan çağırdığı taksiye bindi. Kadınlar, Eunhye taksiye bindikten sonra da hemen dağılmayıp bilinçli olarak etrafa göz gezdirdiler. Taksi plakasının fotoğrafını çeken bile oldu.

Taksi hareket etmeye başladığında Eunhye cushion fondotöni açıp çatlak aynaya baktı. İtinayla makyaj yaptığı yüzü hiç de güzel görünmüyordu. Ara sokakta telefonla konuşan Wonjae'nin sesini tekrar duyuyormuş gibi hissetti.

Ah, şu anda tavlamaya çalışıyorum da ikna edebilirsem coin için ATM olarak kullanabilirim gibi görünüyor. Sürekli çıkacak değilim. Hemen kanını emip kurtulmam gerek. Zaten o da iri kemikli olduğu için yüzde yüz şişman bir teyzeye döner.

Eunhye kendisini küçümseyerek fondöteni kapattı.

"ATM mi... Şimdiye kadar böyle bir hayat mı yaşıyordun Seo Mihye?"

Mihye ile kaderlerini değiştirmeyi isteyen Eunhye geç de olsa içinden Mihye'yi teselli etti. O sırada telefona bildirim geldi. Wonjae olduğunu düşünerek dikkatle

telefonu eline alan Eunhye önizleme penceresinde çıkan mesaja bakıp şaşkınlıkla metni kontrol etti.

Merhaba,

Size Dream Company adına yazıyorum.

Müşterimiz Seo Eunhye tarafından sorulan konuyla ilgili uzlaşma teklifi kesinleşmiştir. Oteli ziyaret ederek detayları kontrol etmenizi rica ederiz. Genel merkezimizin talebi üzerine gerçekleşen ziyaretler için hizmet bedeli alınmamaktadır.

Teşekkür ederiz.

Saygılarımla,

December

Taksiden inen Eunhye aceleyle otele yöneldi. Lobiye girdiğinde ikiz kardeşlere benzeyen iki kişi duruyordu. Birinin üzerinde Eunhye'nin alışkın olduğu gibi siyah kıyafet, diğerininse beyaz kıyafeti vardı. Genç kadının şaşkınlığını gören siyah kıyafetli ilk tepkiyi verdi.

"Hanımefendi yaralandınız mı?"

Eunhye önemli bir şey olmadığını söyler gibi gülümseyerek elini salladı.

"Yolda tek başıma tökezleyip düştüm. Ciddi bir şey değil."

Bunun üzerine beyaz kıyafetli kişi hafifçe başını eğerek konuştu.

"Sohbetinizi böldüğüm için özür dilerim ama sizi gördüğüme sevindim, efendim. Ben 126-37 bölge sorumlusu December."

Kadının yüzü bir yana sesi de May ile birebir aynıydı. Ancak beyaz takım elbisesinin üzerindeki isim etiketinde 'December' yazıyordu, yüz ifadesi veya konuşma tarzında da belirgin bir şekilde May'den farklı bir hava seziliyordu. December, lobideki koltuğa Eunhye'yi götürdükten sonra yavaşça konuşmaya başladı.

"Dream Company çalışanı May'i otel dışındaki dünyaya çıkarmak istediğiniz hayal hizmeti talep etmiştiniz. Doğru mu?"

"Evet, doğru."

Eunhye'nin cevabı üzerine December başını salladı.

"Hizmet talebinize yanıt verene kadar geçen süreden dolayı anlayışınızı rica ediyoruz. Emsali olmayan bir durum olduğu için bizim tarafımızda da yönetim kurulunun kanaati gerekiyordu. Yönetim kurulunun yaptığı uzun toplantılar sonucunda Dream Company şirket yönetmeliğine uygun olarak hayal hizmeti sağlamanın her şeyden öncelikli olması gerektiği sonucuna vardık. Hayal hizmetinin ücretini ödediğiniz anda Dream Company ile personel May arasındaki sözleşmeyi feshetmenin doğru olacağına karar verdik."

"Vay, bu harika!"

"Ama bir sorun var."

December, elindeki önemli belgeleri karıştırdı. Eunhye böylesine aşırı bir hayali pat diye ortaya atıp da ücretini ödeyemediği için hizmeti iptal etmek zorunda kalabi-

leceğinden endişelenerek biraz panikledi.Yakınında duran May'in yüz ifadesinde de belli belirsiz bir gerginlik seziliyordu.

December sözlerine devam etti:

"Öncelikle May, Dream Company'ye katıldığında, bir kişi değil iki kişi olarak sözleşme imzaladı. Dolayısıyla May'in sözleşmesinin feshedilmesi durumunda ilgili sözleşmeye dahil olan herkesin eskiden olduğu yere geri dönmesi gerekecek. Ancak şu anki sözleşmenin taraflarından biri olan April, sözleşmenin feshedilmesine şiddetle karşı çıkıyor."

"April? O da kim?"

Eunhye'nin sorusuna December değil, May cevap verdi.

"O benim annem. Benimle birlikte Dream Company'nin bir parçası oldu."

"Ah, anladım. Gerçekte iki kişi birlikte ortadan kaybolduğu için..."

December başıyla onayladı.

"April, Dream Company'deki işinden çok memnun görünüyor. Sizden özür dilerim ancak Dream Company, şirkette kalmak isteyen bir çalışanı iradesi dışında bir istifaya zorlayamaz. Bu nedenle May ile olan sözleşmeyi feshetmek pratikte mümkün değil."

"O halde... hayalimi gerçekleştiremeyeceğinizi mi söylüyorsunuz?" diye sordu Eunhye sitem edercesine sordu.

December rahat bir şekilde gülümseyerek cevapladı:

"Hemen bir sonuca varmayın lütfen. Çünkü sözleşmenin feshinin mümkün olmaması başka bir yolu olmadığı anlamına gelmiyor. Belki de çok nadir bir vaka olduğundan Dream Company'nin sahibi oldukça özel bir ilgi göstererek bir çözüm önerisi sundu."

"Nedir o? Söyleyin lütfen."

"Değerli Hatıralar Oteli ile bağlantılı iki kişinin tüm anılarını Dream Company'ye aktararak talep ettiğiniz hayal hizmetini sunmamıza ne dersiniz? Görünüşe göre otelin sahibi, yakın bir bağla iç içe geçmiş bu iki kişinin anılarına yüksek bir değer biçmiş. Bu şekilde, kaynak kullanımına kıyasla bariz şekilde düşük kazanç elde edip zararına çalıştığı için ihtar alan May'in disiplin cezasını da kapatabiliriz gibi görünüyor."

"Nasıl yani? Müdür Hanım'ın oteli işletmeye devam ederse disiplin cezası alabileceğini mi söylüyorsunuz?"

"Bu doğru."

"Nasıl bir disiplin cezası alacak?"

"Otel dışındaki birinin duyması için pek uygun bir konu değil ama..."

December, bir anlığına May'e baktı. May, hafifçe boğazını temizleyip gözlerini aşağıya çevirdi. Bakışları ikisi arasında gidip gelen Eunhye temkinli bir şekilde konuştu:

"Anladım. Disiplin cezası hakkında daha fazla soru sormayacağım. Fakat az önce bu otelle ilgili tüm anılar demiştiniz değil mi? Öyleyse sadece burada tecrübe ettiği şeyler değil benimle bir araya geldiği tüm anılar da Dream Company'ye mi aktarılacak?"

"Evet. Doğru anlamışsınız."

O sırada kıyafetine çeki düzen veren May, "Hanımefendi, mutlu olduğunuz tüm anılardan vazgeçecek kadar önemli biri değilim. Ayrıca sizinle tanışıp birlikte geçirdiğimiz tüm anıları kaybetmek istemiyorum. Buraya ebediyen gelmeseniz de olur ama siz de benim ve kapı robotuyla olan anılarınızı saklamaya devam etmek istemez misiniz?" diye sordu.

"Ben de hatırlamak istiyorum. Ama böyle devam ederse başınıza korkunç bir şey gelebilir."

Ellerini ovuşturarak bir süre düşünen Eunhye, karar vermiş gibi yumruğunu sıktı.

"Müdür Hanım, istediğim her şeyin gerçekleşmesini ve mutlu bir şekilde yaşamamı istediğinizi söylemiştiniz değil mi?"

"Evet, söylemiştim."

"Evet. Öyleyse gerçek dünyaya dönün lütfen. Benim için bile olsa romanın ikinci bölümünü yazmaya devam edin. Ve büyük bir çıkış yapıp mutlu mesut yaşayın. Benim istediğim şey bu. Bunu gerçekleştirmenizi diliyorum. Sizinle birlikte geçirdiğim anıları hatırlamasam bile yazar Bluena, gerçekten sevdiğim bir insan. Başından beri zaten gönül bağımız var. Bundan sonra da öyle olmaya devam edecek."

"Hanımefendi..."

"İmzalayacağım, December Hanım, belgeleri verin lütfen."

"Akıllıca bir seçim yaptınız. Bu sözleşmeye karşılık teşekkür mahiyetinde özel bir hizmet sunalım. Sözleşmede yazan içerik, otelden çıkış yaptığınız andan itibaren

yürürlüğe girecektir ve ardından Değerli Hatıralar Oteli ile ilişkili iki kişinin tüm anıları Dream Company'nin mülkiyetine geçecektir. Merak ettiğiniz başka bir konu var mıydı?"

"Hayır, yok."

"Güzel. Açıklamayı duyduğunuza göre burayı imzalamanız yeterli."

Eunhye tereddüt etmeden hızlıca imza attı.

Belgeleri alan December, "Bu zamana kadar Dream Company'yi kullandığınız için teşekkür ederiz. Olur da yolumuz tekrar kesişirse yine en iyi hizmeti sunacağımızdan emin olabilirsiniz," dedi.

December otelin ana kapısından yavaşça çıktı. Otomatik açılan büyük kapı kapandıktan sonra da otel lobisinde tuhaf bir sessizlik hakimdi.

. Lobinin karşı tarafından robot üçlüsünün çaldığı enstrümanların sesi duyulmaya başladı. Dvořák'tan *Humoresques No. 7* idi. Eunhye dayanamayıp kahkahayı patlattı. Bu duruma en uygun müzikti.

Eunhye, May ve kapı robotuna sırayla bakarak, "O halde şimdi ne yapsak?" diye sordu.

"Hanımefendi, şu andan itibaren ne yaparsanız yapın zaten hiçbirini hatırlamayacaksınız."

"İşte bu yüzden daha fazlasını yapmalıyız! Bizim için son derece değerli bir zaman ya!"

"Ama..."

"Müdür Hanım siz söylemiştiniz ya hani? Anılar kaybolsa da duygular baki kalır diye. Bu yüzden eğlenceli

bir şeyler deneyelim! Bugün biriktirdiğimiz duygular gelecekte bizi ayakta tutar, kim bilir!"

Bu sözleri duyan May'in ifadesi yumuşadı. Gülümsedi. Müşteriye hizmet etmek için iş gereği bir gülümseme değil, sabahın erken saatlerinde perdenin arasından süzülen güneş ışığı gibi parlak bir gülümsemeydi.

"Pekâlâ. O halde bu değerli zamanda ne yapmak istersiniz hanımefendi?"

"Müdür Hanım, arkadaşınızla birlikte yapmak istediğiniz bir şey var mı?"

"Bilmem, hemen aklıma gelen bir şey yok. Tavsiye edeceğiniz bir şey var mı?"

"O halde madem bu sonuncu, sınırı zorlayacak kadar cesur bir şeyler deneyelim mi? Eğlence parkına ne dersiniz? Böyle bir şey de mümkün mü?"

"Evet, elbette mümkün. Nasıl olsa iş çığırından çıktı."

"Ancak bugün bunlar sorun değil, öyle değil mi? Çünkü December, özel bir hizmet olduğunu söyledi!"

"Neyse ki bu doğru. Bugün nasıl olsa sorun olmayacaktır."

Gülümseyerek emin adımlarla yürüyen May otelin kapısını ardına kadar açtı.

♈

Eunhye otelin ana girişinden itibaren uzanan güzel manzarayı görünce ağzı açık kaldı. Yüksek tavanın altında her çeşitten, her renkten sıcak hava balonu havada süzülüyor, ahşaptan yapılmış şirin bina çatılarında ahşap

robotlar çiftler halinde dans ediyordu. Çörek şeklinde kıvrılan hız treni raylarının arasından gökyüzü bisikleti geçiyor, atlıkarınca ve gondolun ilerisinde büyükçe bir dönme dolabın da ağır ağır döndüğü görülüyordu. Yazar Bluena'nın kurguladığı evrendeki robotların yaşam alanında bulunan bir eğlence parkıydı.

Lobide enstrüman çalan robot üçlüsü şapkasını değiştirip eğlence parkına doğru küçük ve hızlı adımlarla ilerledi, çok geçmeden neşeli bir karnaval müziği duyuldu. Robot üçlüsü öncülüğündeki bir müzik topluluğu ekibi, ana cadde boyunca geçit törenine başladı. Eunhye kapı robotunun elini tutup otelin ana kapısından dışarı çıktı. Geçit törenindeki dansçı robotlar sürekli öpücük göndererek görkemli bir dönüş sergiliyordu. Kapı robotu bu dansçı robotlardan birine o kadar kapılmıştı ki kolay kolay gözlerini ayıramadı.

"Müdür Hanım! Burası ne kadar da fantastik! Gelin, birlikte eğlenelim!"

May, Eunhye ve kapı robotunun arkasından eğlence parkına adım attı. Caddede müşteri robotlar, kapı robotunun yüzü şeklindeki balonları taşıyarak dolaşıyordu. Eunhye anten şeklindeki iki saç bandını alıp May ile paylaştı. Kapı robotuna da kalp şeklindeki güneş gözlüğünü taktı. Eunhye ile May, ortalarına kapı robotunu alarak bir aile gibi ele ele tutuşup eğlence parkında yürüdüler.

"Hadi şu hız trenine binelim!"

"Olur, hanımefendi."

Heyecanla koşturan ikilinin arasında sıkışan kapı robotu sızlandı.

"Ben, ben istemiyorum! Motorum ısınır!"

May, kapı robotuna bakarak hafifçe gülümsedi.

"Kapı robotu, senin dayanıklılığın düşündüğünden çok daha üst düzeyde. O hız treninde maruz kalacağın yerçekimi ivmesinde asla motorun aşırı ısınmaz."

"Ah, hayır... Motorda sorun çıkmasa bile kesinlikle soğutma suyu geri akacaktır... Nasıl olsa koltuklar iki kişilik değil mi? İkiniz eğlenerek tadını çıkarıp gelin. Ben burada eşyalarınıza göz kulak olurum."

Hız treni peronuna bağlanan merdivenlerin önünde kapı robotu usulca geri çekildi. Eunhye, May ve kapı robotunun çekişmesini büyük bir ilgiyle izledi. Sonunda kapı robotu tek başına aşağıda kalınca Eunhye ile May perona doğru çıktı.

Tak, tak, tak, tak!

Trenin gövdesindeki zincirin sürtünme sesini ne zaman duysa kalbi heyecanla çarpardı. Birazdan en tepeye çıkıp birden aşağı düşecek, düşecek, düşecek diye üç kere düşündüğü anda Eunhye'nin vücudu birden aşağı doğru düştü. Tren yalnızca kendi hızında dairesel bölümde üç dört tur attıktan sonra kıvrımlı bölümü yüksek hızda geçti. Eunhye ellerini bırakmaya cesaret edemedi ama neşeyle çığlık attı. Hız treni tam üç dakika boyunca eğlence parkındaki gökyüzünü yararak ilerledi. Tekrar platforma geri döndüğünde saçları yıldırım çarpmış gibiydi. Eunhye ve May birbirine bakıp kahkaha attı.

İkili dondurma alıp yedi ve birkaç çeşit oyuncağa daha bindi. Çok korkan kapı robotu için atlıkarıncaya da bindiler. Kapı robotu, eğlence aracının dışında duran May ve diğer robotlara durmadan el sallayarak tadını çıkardı. Eunhye, kapı robotunun sevimli hallerini fotoğraf

çekerek saklayamadığı için üzgündü. Fotoğraf da ne ki, çıkış yaptıktan sonra zaten anılarını kaybedecekti. Eunhye, atlıkarıncanın direğine sıkıca tutundu ve dua etme niyetiyle mırıldandı: *Yazar Bluena'nın romanında eğlence parkı sahnesi çıkarsa şu anki bu görüntüyü hayal edebilmesine izin ver.*

Neşeyle eğlenirken çoktan kapanış saatinin yaklaştığını fark ettiler. Eunhye yanındakilerle son olarak dönme dolaba bindi. Birçok müşteri robottan oluşan kalabalık eğlence parkının görüntüsü son derece sevimliydi ama bunu izlerken üzüntüden ağlayacak gibi oldular.

"Hadi üçümüz birlikte fotoğraf kabininde fotoğraf çekelim," dedi Eunhye.

"Güzel olur."

Bunun anlamsız olduğunu bilse de May cevap verdi.

Fotoğraf kabininde kahkahalar eşliğinde neşeyle fotoğraf çektikten sonra çıkan Eunhye ve arkadaşları eğlence parkında kurulan kamp alanına doğru yola koyuldu. Artık burada geceyi geçirdikten sonra tüm bu anılara veda etmek durumunda kalacaklardı. Eunhye, barbekü malzemelerini alıp yemek yapmaya gelen şef robotların hepsini geri gönderdi. Bu sefer bizzat kendi elleriyle yemek yapıp May'e sunmaya karar verdi.

Elbette ilk defa yapmayı denediği kamp yemeği o kadar da kolay değildi. Mangal ateşini yakmak bile büyük bir zorluktu. Dumanla boğuşarak bir şekilde ateşi yaktıktan sonra etleri üzerine koydu ki alevler yukarı doğru yükseldiği için az kalsın bütün kahkülü yanacaktı. May, şef robotu tekrar çağıralım dese de hırs yapan Eunhye ne pahasına olursa olsun kendi başına barbeküyü tamamladı.

"İşte hazır, fazla yanan kısımları makasla kesip yiyebiliriz."

Özenle pişirdiği barbeküyü servis tabağına koyup götüren Eunhye mahcup bir ses tonuyla, "Çok iddialı bir maillard reaksiyonu oluşmuş. Elinize sağlık," dedi.

Memnuniyetsizlik duymadan dana eti ve kuşkonmazdan bir parça alıp yiyen May, lezzetli anlamında Eunhye'ye başını salladı. Eunhye de barbeküden birkaç lokma tattı. Kesinlikle lezzetliydi. Fakat Eunhye'nin iyi pişirmesinden ziyade malzemelerin kalitesi sayesinde lezzetli geliyordu.

Eunhye, May ile birlikte içkisini içip havadan sudan konuştu. Özellikle yakın zamanda Wonjae ile arasında geçen olay yüzünden duyduğu öfkeyi kustu. "Dream Company'den ayrılmadan önce onu bir güzel azarlasam mı?" diye sorunca May, Eunhye telaşla başını iki yana salladı. Öyle biri yüzünden kafasına bir tane daha yara izi eklemeye lüzum olmadığını, başının arkasına iğne vurmanın acısını tekrar göze almak istemediğini söyleyerek ağlamaklı bir yüz ifadesi takındı. May olanlardan dolayı üzgün olduğunu söyleyip özür dilediğinde Eunhye *içtenlikle* gülümsedi.

Yemeğin sonuna doğru robot özel olarak programlanmış bir drone gösterisi sundu. Eunhye'nin oteldeyken ve sonrasında yaşadığı olayların derlenip bir animasyon gibi sunulduğu göz kamaştırıcı bir gösteriydi.

"Müdür Hanım, böyle izleyince hikâyem bir romana dönüşmüş gibi geliyor!" dedi Eunhye.

May içtenlikle gülümseyerek cevap verdi: "Bu hikâyenin bir parçası olmaktan gurur duyuyorum."

"Ben de sizin hikâyenizin bir parçasıyım değil mi?"

"Elbette. Çünkü bu anılar kaybolacak ama bambaşka bir hikâye tekrar devam edecek."

May'in sözleri karşısında Eunhye gözleri parlayarak sordu:"İkinci bölümü yazacaksınız değil mi? Büyük merakla bekliyorum! Biraz ipucu veremez misiniz? Nasıl olsa bugünden sonra her şeyi unutacağım!"

"Sözlerinizde haksız sayılmazsınız. Öyleyse biraz anlatayım mı?"

"Evet! Hayır, olmaz!"

Eunhye aniden iki elini salladı.

"Şimdi dinlemeyeceğim. Dinlemeyip daha sonra kendim okuyacağım. Belli mi olur? Burada önemli bir arka plan hikâyesi duyup da şanssız olduğum için bugün olanları hatırlarsam ne olacak? Hayır, bugün olanları hatırlamak şanslı olduğum anlamına gelir, değil mi? Her neyse, böyle şanslı bir günde bir de spoiler yemiş olmanın üzüntüsünü yaşamak istemiyorum."

"Evet, ne demek istediğinizi anlıyorum."

Karınlarının doymasıyla uyku bastırdı. Eunhye olabildiğince uzun süre uyanık kalmaya çalıştı ama bir noktadan sonra göz kapaklarının ağırlığı dayanma eşiğini aştı.

"Müdür Hanım, şimdi uyursam artık sizinle sonsuza dek ayrılacak mıyız?"

"Tam olarak öyle değil. Dream Company konutuna dönecek bir sebebim kalmadığı için siz çıkış yapana kadar yanınızda kalacağım."

"Gerçekten mi? O halde bugün siz de bu çadırda mı uyuyacaksınız? Kapı robotu da bizimle mi olacak?"

"İsterseniz öyle yapabiliriz."

"Tabii ki istiyorum! Üçümüz birlikte uyuyalım!"

"Peki hanımefendi. Ben yatacağımız yeri hazırlayayım."

Eunhye ayrılığı sadece kısa süreliğine ertelemiş olsa da içini bir heyecan kapladı. Portatif banyoda duş alıp çadıra dönen Eunhye, May ve kapı robotuyla birlikte kullanabileceği yer yatağı serilse bile çadırda yeterince boş alan kaldığını fark etti. Geniş kamp tipi kaz tüyü yorgan rahat ve sıcaktı. Her biri yerine uzanıp birbirine iyi geceler dedikten sonra otomatik olarak ışıklar söndü. İğne ucu kadar bir ışık hüzmesinin bile sızmadığı zifirî karanlıkta Eunhye derin bir uykuya daldı.

Eunhye uyanınca çadırı aralayıp dışarı çıktı. Kamp sandalyesine yaslanıp çayını içen May ile göz göze gelip selamlaştı, kapı robotu Eunhye'ye de bir bardak çay uzattı. Keskin aromalı bir çayı içmek için mükemmel sıcaklıktaydı. Çayın ferahlatıcı kokusu oldukça canlandırıcıydı. İçinin açıldığı hissini veriyordu.

"Ferah ferah. Hem çay hem de ruh halim."

Eunhye'nin sözüne May yanıt verdi.

"Ben de öyleyim."

İkili sessizleşti. Bir süre sonra kamp masasının üzerine kupayı koyan May, Eunhye'ye küçük bir zarf uzattı. Daha önceki ziyaretlerinde kapı robotundan aldığıyla benzer malzemeden yapılmış bir zarftı. Eunhye onun ne olduğunu ilk bakışta anladı.

"Bu son hediyeniz sanırım."

"Evet."

"Muhtemelen hatırlamayacağım ama özenle saklayacağım."

Kapı robotu Eunhye'nin büzgülü çantasını getirdi. Eunhye çantanın içine zarfı koyup ayağa kalktı. Artık daha fazla ertelenemeyecek ayrılık anı gelmişti.

Eunhye, May'e sağ elini uzatarak, "Tekrar görüşelim," dedi.

May de Eunhye'ye karşılık verip elini kavradı.

"Evet. Ben de o günü iple çekiyorum."

May ve kapı robotu tarafından uğurlanan Eunhye, eğlence parkının çıkışına doğru yöneldi. Yolda karşılaştığı tüm robotlar Eunhye'ye el sallıyordu. Turnikenin önünde genç kadın son kez dönüp arkasına baktı. May, kapı robotu ve sayısız ahşap robot eğilerek onu saygıyla selamlıyordu. Eunhye de saygıyla eğilerek onlara karşılık verdikten sonra döner kapıyı iterek dışarı çıktı.

Gıcırt!

Rahatsız edici metalik ses kulak tırmalıyordu. Bir anlığına yüzünü buruşturan Eunhye, kendini eski bir binanın yıpranmış alüminyum kapısını açarken bulunca şaşkınlıktan donakaldı.

"Bu da ne? Neden böyle bir yere geldim?"

Eunhye sabah saatleri olmasına rağmen yoğun bir kasvet barındıran ara sokağı görünce gözü korktu. O sırada çantasındaki telefon, yüksek bir sesle zırladı. İrkilen Eunhye az kalsın çığlık atacaktı. Zar zor sakinleşip telefonu çıkardı ve arayan kişiyi kontrol ettiğinde annesi

olduğunu gördü. Eunhye nedensizce rahatlayıp telefona cevap verdi.

"Hey, Seo Eunhye! Son zamanlarda telefonlara bile cevap vermeyip nerelerde geziniyorsun? Hemen buraya gel!"

Annesi son derece telaşlanmıştı.

Eunhye ilgisiz bir tonda, "Neden? Orası neresi?" diye sordu.

"Polis Merkezi! Mihye'nin parasını çalan dolandırıcı adamı yakalamışlar!"

"Ne, gerçekten mi? Tamam! Hemen geliyorum!"

Telefonu kapatan Eunhye, o iç karartan ara sokaktan koşarak çıktı. Hemen işlek bir caddeye bağlanıyordu ama neden sadece o çevre öylesine ürkütücüydü anlayamadı. Ana cadde tarafına çıkan Eunhye, taksiye atlayıp annesinin bahsettiği polis merkezine doğru yola koyuldu.

Polis merkezinde Eunhye'nin ailesi dışında başka mağdurların aileleri de toplanmıştı. Daha önceki durumun nasıl olduğunu bilmiyordu ama en azından Eunhye vardıktan sonra dizilerde gördüğü gibi failin saçını yolmak veya yumruk yumruğa kavga etmek gibi şeyler yaşanmadı. Eunhye, hiç olmazsa Mihye Daeseok'u (dolandırıcı olduğuna inanıyordu) birkaç kere pataklasaydı iyi olurdu diye düşündü. Mihye beklediğinden çok daha sakindi. Hem dürüst bir şekilde yüz yüze sorgulamayı tamamlamış, hem de toplu açılan davanın nasıl ilerlediğini diğer mağdurlara izah etmişti. Eunhye, ailesinin bir parçası olmasına rağmen Mihye'nin şimdiye kadar pek bilmediği bu yönü karşında hem şaşırdı hem de takdir etti.

Annesi Eunhye'yi dürterek konuştu:

"Mihye internette mağdurları bir araya getirip üstüne bir de yayın kuruluşuna haber sağlamaya başladığı için soruşturma hız kazanmış galiba. O adam yine başka yerlerde birini tavlamaya çalışıyormuş ama ihbarı hemen geldiği için yakayı ele vermiş."

"Buna da şükür. Parayı geri alabilecek miyiz?"

"Of, o kadar çok mağdur var ki bilemiyorum."

Tüm sorgulamaları tamamlayan dolandırıcı tekrar nezarethaneye alındı. Mihye, diğer mağdurlarla karşılıklı olarak birbirlerine tekrar tekrar moral verdikten sonra ailesinin yanına döndü. Yorgun gibi görünse de içi rahatlamış gibi belirsiz bir ifadesi vardı. Eunhye ve annesi, o haldeki Mihye'yi teselli ederek onu yakınlardaki seolleongtang restoranına götürdü. Acaba iştahı kaçtığı için düzgün yemek yiyemezse ne yaparız diye endişelenmenin yersiz olduğunu gösterircesine Mihye, bir kâse pilavı seolleongtang'ın içine karıştırıp iştahla kaşıklamaya başladı. Turp turşusunu da kütür kütür afiyetle çiğnediğine bakılırsa pek de keyifsiz gibi görünmüyordu.

"Seo Mihye."

Eunhye'nin seslenmesiyle Mihye hemen başını kaldırdı.

Eunhye, sevgi dolu sözcükleri rahatlıkla söylemeye biraz çekindiği için üzgün bir ifade takınarak, "Günlük masrafların için paran kısıtlıysa söyle. O kadarını karşılayabilirim," dedi.

"Teklifin için teşekkürler ama buna gerek yok. İhtiyaçlarımı karşılayacak kadar param var."

"Hey, ablanla aran iyi değil diye kestirip atma, yardıma ihtiyacın olduğunda söyle."

"Gerçekten ihtiyacım yok diyorum? Hala yirmi milyon kadar var."

Mihye'nin cevabı üzerine Eunhye'nin gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Nasıl yani, tüm birikimini kaptırmadın mı?"

"Hepsini kaptırmadım, yirmi milyonu acil durum fonu olarak ayırmıştım."

"Vay canına... Tutumlu olduğunu biliyordum ama gerçekten yiyip içmeden para biriktirmişsin ha?"

"Biriktirdim de ne oldu. Dolandırıcının tekine çoğunu kaptırdım. Of, yemek yerken paradan bahsetmesek olmaz mı?"

"Ah, pardon. Yemeğine devam et."

Bir kâse pilavı bir çırpıda bitirdikten sonra Mihye, karışık sundae tabağı istedi. Tıkınırcasına yemek yemekten kendini sakınmasını söyleyen Eunhye'nin sözünü şaşırtıcı bir şekilde annesi kesti.

"Son zamanlarda Mihye spora başladığı için iştahı açılmış gibi görünüyor baksana. Bırak da yesin."

"Gerçekten mi? Seo Mihye spor mu yapıyor?"

"Evet. Spor salonuna da başladı, sabah akşam parka çıkıp koşuyor."

Eunhye şaşkın bir ifadeyle Mihye'ye baktı. Mihye omuz silkti.

"Düşündüğümden çok daha eğlenceliymiş, ağırlık kaldırmak. Bu kadar eğlenceli olduğunu bilseydim çoktan

diyeti bırakıp halter kaldırırdım. Bunca zaman kaybettiğim kaslarıma yazık."

"Sen acaba vücut profiline heveslenmiş olabilir misin?

"Abla, öyle biri seolleongtanga pilav karıştırarak yedikten sonra bir de karışık sundae tabağı mı sipariş eder? Bu karbonhidrat yığınını?

"Doğru, orası öyle."

Çok geçmeden Mihye'nin ek siparişi karışık sundae tabağı geldi. Eunhye birkaç lokma alıp yesem mi diye düşünürken Changban Muharebesi'nin öncesindeki Zhao Yun gibi kararlı bir ifadeyle sundae yiyen Mihye'yi görünce vazgeçti.

Mihye sundae yerken Eunhye annesiyle birlikte restorandaki açık bırakılan televizyonu izliyordu. Öğle haberlerinin başladığını bildiren son dakika haberi çıktı:

"Bir süre önce araştırma programında haberi yapıldıktan sonra toplumun ilgisini çeken Bayan Jeong araba kazasının yaşandığı yerin yakınlarındaki ıssız adada bulundu. Kendisine kazadan sonra ne olduğunu hatırlamadığı ancak hayati tehlikesinin bulunmadığı bildirildi. Olay yerindeki muhabirimize bağlanıp ayrıntıları öğreneceğiz."

Önce annesi tepki verdi.

"Aman yarabbim, Eunhye! Bu olay *Unanswered Question*'a çıkmıştı değil mi? Yirmilerinde web roman yazarıyla annesinin birlikte kaybolduğu olay!"

"Evet, doğru! Yazar sağ salim bulunmuş demek!"

"Hakikaten! İnsanlar hep öldüğünü söylüyordu ama yaşıyormuş, hayattaymış! Ah, Tanrı aşkına kim bilir neler

yaşadı. Issız ada da neyin nesi? Ama kayıp annesini henüz bulamadılar galiba?"

Eunhye telefonunu eline alıp uzun bir süredir girmediği web roman platformu uygulamasını açtı. Favorilerine eklediği *Mezarda Sana Benzeyen Mavi Bir Gülle Karşılaştım*'a tıkladığında yorumların bir hayli arttığını gördü. Çoğu, yazarın sağ salim dönmesini tebrik eden mesajlardı. O gün talihli haberleri peş peşe aldığı gerçekten tuhaf bir gündü.

"Geçen ay Kore'yi ziyaret eden papanın da özel ilgi gösterdiği bir olay olduğu için hastane tedavisi ve polis soruşturması tamamlandıktan sonra, Bayan Jeong'a yerel Katolik Sosyal Yardım Kuruluşu'nun girişimleriyle kalacak yer hazırlanacağı biliniyor. Detaylar geldikçe paylaşmaya devam edeceğiz. Bir sonraki habere geçelim."

Öğle yemeğini tıka basa yiyen Mihye, gerginliğini üzerinden attığı için yemek sonrasında fena halde ağırlık çökmüş olacak ki eve dönerken arabada mışıl mışıl uyuyuverdi. Kırmızı ışığın yandığı kavşakta Mihye'nin uykuya daldığı haline dikiz aynasından bakan annesi, "Eunhye, daha önce bana söylediklerini dikkatlice düşündüm ve sanırım sözlerinde haklısın," dedi.

Annesinin ani sözleri üzerine Eunhye başını hafifçe yana eğdi.

"Hangi söz? Ne söylemiştim ki?"

"Hani daha önce bana kendi hayatımı yaşamamı söylemiştin ya."

"Ah, öyle bir şey söylemiştim evet. Anne, yoksa fikrini değiştirdin mi?"

Annesi kısa bir iç çekti.

"Evet. Bugün Mihye'yi görünce kendimi çok kötü hissettim. Çok akıllı bir çocuk olmasına rağmen boş yere benim yüzümden aceleyle evlenmeye kalkınca dolandırıcılığa maruz kalmış gibi geliyor. Durup düşününce, evliliği bir bahane olarak kullandığımı anladım. Aslında ben, tek başıma kalmaktan korkuyordum."

"Peki şimdi ne yapacaksın?"

"Ne yapacağım. Gidip babanla yüz yüze konuşup sonuca bağlamam gerek."

"Anne, tek başına halledebilir misin? Yardım edeyim mi?"

"Yavrum, benim babanla birlikte yaşadığım süre otuz yılı geçti. Bunca zaman aldattığına dair tek bir kanıt toplamadan sadece bilmiyormuş gibi yaptığımı mı sanıyorsun? Üstelik bu ailede kendimi adadığım şeyler o kadar çok ki. Büyük büyükbabanın bakımını üstlendiğimden beri yazdığım günlükleri toplasam iki üç cilt kitap çıkar! Belki bir gün lazım olur diye düşünerek hepsini saklamakla iyi yapmışım!"

Beklenmedik bir şekilde annesi, babasıyla olan mücadelesinde silah olarak kullanabileceği şeyleri uzun zamandır hazırlıyor gibiydi. Bundan sonraki durumun nasıl şekilleneceğini kestirmek zordu ama Eunhye içinde tuttuğu duyguların bir parça hafiflediğini hissetti.

Eunhye eve dönünce oyalanmadan bilgisayarın karşısına geçip oturdu. Gelecek hafta F&T Solutions ile gerçekleşecek iş birliği toplantı materyallerini bir kez daha kontrol etti. Randevusunun olduğu özel günler dışında evle iş arasında gidip geldiği sıradan bir günlük hayatı

vardı ama sanki bir yerlere uzun bir seyahate çıktıktan sonra eve dönmüş gibi hissediyordu. Küçüklüğünde arkadaşlarıyla bütün gün eğlence parkında oynayıp hava kararmak üzereyken eve döndüğünde tam da böyle hissettiğini hatırladı.

Talimatları kontrol etmek için şirketin e-posta kutusuna giren Eunhye ekranda yeni e-posta bildirimi görünce başını yana eğdi. *Ksh101* adında, kayıtlı olmayan bir mail adresinden gönderilmişti. Ancak konu başlığı biraz sıra dışıydı.

[SEVGİLİ GRACE]

Grace, ilk şirketimde kullandığım isim ama...

Eunhye şüphe içinde e-postayı açtı.

Merhaba. Ben F&T Solutions CTO'su Keum Seonghak.

Belki bu ismi hatırlayamazsınız diye düşünerek Connor ismini de belirtmek isterim.

Görüşmeyeli nasılsınız?

Bu iş birliği toplantısının katılımcı isim listesinde Seo Eunhye adını görünce acaba diyerek özgeçmişinize baktım ve Tomorrow Planning kreatif ekibinde iş deneyiminiz olduğunu gördüm. Tarihler de uyuyordu. Böylece Grace olduğunuza emin oldum. Portföyün yönünün şirketimizle bu kadar uyumlu olmasına çok şaşırmıştım ki ana fikri veren kişinin siz olduğunuzu duydum. Gerçekten hem memnun oldum hem de şaşırdım. Biri bilerek ayarlasa bile böyle karşılaşmak kolay olmazdı.

Mutlu olduğum için önden e-posta gönderiyorum ama umarım kabalık etmiyorumdur. O halde rahat bir hafta sonu dilerim, pazartesi günü toplantıda görüşmek üzere.

Saygılarımla,

Keum Seonghak

F&T Solutions CTO Keum Seonghak

"Tanrım, neler oluyor?"

Eunhye, bu beklenmedik isim karşısında şaşkına döndü. Seonghak, ilk şirketinde oldukça yakın olduğu bir iş arkadaşıydı ama aniden iletişimi koptuğu için hep içine dert olmuştu. Seonghak'ın nerede ne yaparsa yapsın iyi olduğunu kesin olmasa da düşünüyordu ama bu şekilde tekrar karşılaşmaları gerçekten hem sevindirici hem de şaşırtıcıydı. Nitekim kabalık etmeyecek ölçüde Seonghak'a kısa cevap gönderen Eunhye, telefonunu çıkarmak için dışarı çıkarken yanına aldığı çantayı karıştırdı.Ve göz farı tozuyla kaplı çantanın içinde yabancı bir zarf fark etti. Zarfın içinde dört kareli anlık fotoğraf vardı.

"Öf, bu da ne!"

Fotoğrafta Eunhye, tek başına abartılı hareketler yapmıştı. Böyle bir şey çektiğini hiç mi hiç hatırlamıyordu. Son iş yemeğinde fena halde sarhoş olup eve dönerken tek başına fotoğraf kabinine mi girmişti? Eunhye yanaklarının kızardığını hissederken fotoğrafa tekrar dikkatle baktı. Yüzü o kadar mutlu görünüyordu ki istemsizce gülümsedi.

"Seo Eunhye, sen gerçekten türlü türlü işler çeviriyorsun. Tek başına seni bu kadar heyecanlandıran ne?

Yine de eğlenmiş görünmen güzel. Buraya mı koysam... Bu da ne?"

Eunhye, çalışma masasının yanındaki rafa fotoğrafı koymak üzereyken kapı robotu şeklinde hinoki selvisi ağacından yapılmış ahşap figürü fark edince gözleri kocaman açıldı. Böyle bir şeyi ne zaman almıştı? Bu inanılmaz şeyi aldığını unutmuş muydu yani? Eunhye kapı robotu ahşap figürünün her tarafını uzun uzun inceleyerek mırıldandı:

"Son zamanlarda hafızamın nesi var? Hastaneye gitmem gerekir mi?"

Eunhye, fotoğrafı dik bir şekilde duvara yasladıktan sonra kaymaması için kapı robotu ahşap figürünü önüne koyup destekledi. Ne zaman aldığını hatırlamasa da figürün varlığı bile Eunhye'nin keyfini yerine getirdi. Rafa bakarken mutlu mesut gülümsedikten sonra yatağına gitti.

Eunhye telefonunu eline alıp yatağa sırt üstü uzandıktan sonra *Mezarda Sana Benzeyen Mavi Bir Gülle Karşılaştım* adlı web romanı açtı. Çeşitli sebeplerden bir süredir hafızasının en ücra köşesine gömdüğü bir eserdi ama uzun zaman sonra tek solukta tüm bölümleri okuma isteği kabardı içinde. İlk bölümü açtı. Eunhye'nin en sevdiği karakter olan kapı robotunun bir müşteriyi anımsadığı sahneyle hikâye başlıyordu. Gece ilerledikçe Eunhye, yazar Bluena'nın kurguladığı hikâyedeki dünyaya sessizce daldı.

YAZARIN NOTU

2023 yılında *Millieroad*'da bu romanı tefrikalar halinde yayımladığımda bile 2024 yılında Kore'de gastronomi trendinin yaşanacağını hayal dahi etmemiştim. Yemekle ilgili çok fazla betimleme içeren bu hikâyenin, *Culinary Class Wars* programının yayınlanmasından sonra basılması biraz korkutmuyor değil. Eserin 'dengeli' yazılıp yazılmadığını bilmiyorum ama böyle bir yorum beni mutlu eder.

(Şef Baek Jongwon'un tonuyla) "Vay canına, bu eğlenceliymiş."

Bu romanı iki defa ameliyat geçirdikten sonra yazdım. İltihabı kontrol altına almak için diyetime çok sıkı uyduğum ve refakatçimin yardımıyla saçlarımı yıkayabildiğim günlerde Eunhye doğdu. Eunhye'yi iyi besleyip aktif tutmak bile o zamanlar benim için terapi gibiydi. Aslında *Değerli Hatıralar Oteli*, klein şişesi ve hiperküp kavramlarına dayanan bilim kurgu alanıydı. *Eunhye'nin hayal kırıklığı, üstesinden gelme ve hazza ulaşma hikâyesine*

Alderfer'in ERG teorisi çerçevesinden bakmak da ilginç bir okuma deneyimi sunmaz mı, diye düşünüyorum.

Eserin okurla buluşmasının yolunu açan editör Han Narae, görüşmeyi seve seve kabul eden tasarımcı Baek Hyemin ve geliştirici editör Lee Heechan (eserdeki ofis çalışanı bölümlerinin kendi deneyimleri olmadığını belirtmek isterim), su üzerine yansıyan güneş ışığı kadar ışıltılı illüstrasyonları yapan çizer NOMA ve kapak tasarımcısı Lee Hyeonjin, sıkışık programının arasında esere hayat veren editör Lee Hanmin ve Baek Seolhee, hastalığım süresince bana sağlam bir dayanak olan Fairytale'e içten teşekkürlerimi sunuyorum.

Bu dünyadaki bütün Eunhye, Mihye, Myeongja, Boreum, Seonghak'a ve sizlere bu kitabı ithaf ediyorum. Sıradan ama karmaşık hayatın içinde bile birbirimize tutunacak cesareti ve dayanışma ruhunu unutmamayı diliyorum.

Bir sonbahar gününden sevgiyle,

Min Ian